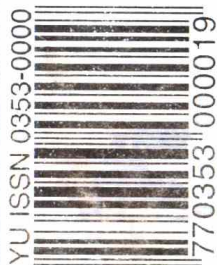

FRENK LARAMI

BOOK HOLIDEY

BROJ 246 • CENA 12,90 DIN.

TO JE TIHO I UŠAO

POTERA

★ DOK HOLIDEJ ★

Kol Šelton

POTERA

NIŠRO FORUM*OOUR MARKETPRINT

Edicija vestern romana
DOK HOLIDEJ
Broj 246

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Cole Shelton
BULLET FOR A BREED

Recenzija
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Prevod i adaptacija
Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Dorđe JOVANOVIĆ

Ilustracija na naslovnij strani
Branislav PERKOVIĆ
Branislav KERAC

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Julijana PAP
Ida ĆEKIĆ

Štampa: 25. I 1991.
Tržište: 7. II 1991.

Izdaje: DIP „FORUM-MARKETPRINT“, Novi Sad, Radnička 32
Štampa: DP „FORUM-ŠTAMPARIJA“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1
Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ, Urednik: Zorka ĆIRIĆ
Naslov originala: Cole Shelton – BULLET FOR A BREED
Copyright: UNIVERSUM PRESS

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo iznosi: Austrija 135 ATS, Australija 15 AUD, Francuska 68 FRF, Švedska 68 SEK, SR Nemačka 20 DEM, Švajcarska 18 CHF, SAD 12 USD.
Uplate slati na devizni račun: Panonska banka DD, Novi Sad, 65700-620-219-1261, FORUM-MARKETPRINT, Novi Sad sa obaveznom naznakom: Pretplata za „DOK HOLIDEJ“.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73 od 10. maja 1973. godine.

Čas pre zalaska sunca. Dugačke senke pružale su se dolinom kao rašireni sivi prsti. Vrelo sunce ustupilo je mesto hladnom, oštrom vetru koji je duvao sa visina iznad travne prerije.

Vanda Madero je pomislila da je vreme da donese drva. Kada mrak obavije dolinu prijaće im toplota iz bronzane peći.

Izašla je iz kolibe i uputila se gomi li drva. Pre dva časa posmatrala je kako njen brat Džoni blistavo naoštrenom sekirom cepa trupce topole. Na njegovim mrkim prstima blistale su kapljice znoja i Vanda je uhvatila sebe kako se divi žilavom, mišićavom Džonijevom telu i njegovoj neuobičajenoj snazi. Na Džoni Maderu nije bilo ni grama nepotrebnog sala. On se mućio i znojio da posle smrti njihovog oca izgradi njihov mali ranč i po njenom mišljenju biće vrlo dobar muž nekoj devojci koja bude srećna da ga upeca. Onda je senka neraspoloženja zamračila lice Vande Madero jer se ponovo setila da tako nešto nije mnogo verovatno.

Džoni Madero, kao i ona, bio je melez.

Nakupila je naramak iscepanih drva i uputila se nazad ka kolibi koja je pre sedam godina njihov otac izgradio na posedu od oko šezdeset atara uklještenom između velikog ranča „Dijamond“ i ranča „Roling V“. Pre toga Bendžamin Madero posedovao je trgovačku stanicu južno od Preskota gde se i oženio Mohavom, Indijankom iz plemena Nava-

hosa. Skoro sedamnaest godina Vanda je živela na toj stanici a onda je njen otac kupio zemlju u toj dolini. Sada njen otac leži pod zemljom iza kolibe pored majke Mohave koja je umrla godinu dana posle njega. Džoni i njegova sestra mogli su otići ali su odlučili da ostanu na ranču koji je njihov otac toliko voleo.

Vanda je ušla u kolibu i zapalila vatru u peći. Njihov dom je bio niska koliba od tri prostorije a pod od zemlje Džoni je nedavno pokrio daskama i tako poboljšao njihove uslove stanovanja. Sada je svaka od odaja imala prozor, a od plavog materijala koji je nabavila u Tvi Forksu, Vanda je napravila zavese koje su u kolibu unele svežinu. Nije ona često išla u grad. Bele žene su sa prezirom gledale na njenu bakarnu boju kože i dugačku crnu kosu a muškarci su se često ponašali i mnogo gore. Zato što je u njenim venama tekla indijanska krv, oni joj nisu ukazivali ni stoti deo poštovanja koje su pokazivali prema belim ženama. Melezi nisu bili poželjni u tom kraju i uvredljive primedbe ili sramni predlozi građana često su je navodili da pocrveni od srama i gneva. Ono što ju je još više ljutilo bilo je mišljenje tih ljudi da jedna „meleskinja“ treba da se oseća počastvovana takvim predlozima.

Topot konjskih kopita prekinuo ju je u razmišljanju i ona je pohitala ka vratima. Osmeħ je izvio njene pune, rumene usne dok je idući ka ulazu zamisljala Džonija na konju. Ali kada

je stupila na verandu zastala je i pri-
gušila usklik iznenađenja jer konja-
nik koji se zaustavio nekoliko metara
od kolibe nije bio njen brat.

Pred njom, na vrancu crnom kao
gavran, sedeo je nepoznat čovek oko
trideset godina star, dostojanstvenog
držanja i dosta visok koliko je mogla
da proceni obzirom da je sedeo u sed-
lu. Već na prvi pogled Vandu je obu-
zeo osećaj neke čudne nelagodnosti
iako nije znala šta je tome uzrok, jer i
pored izgleda hladne strogosti, ne-
znanac nije ostavljao utisak neprija-
teljski raspoloženog čoveka. Možda
su uprkos njegovoj pristojnoj odeći,
ispod kišnog mantila koji ga je štitio
od prašine videlo se fino skrojeno
odelo od skupog štofa, bela košulja,
tanka kravata boje vina i mekane po-
luisoke cipele, tome najviše dopri-
nele sivo plave, kristalno jasne oči iz
kojih je izbijao oprez i oštrina. Te oči,
hladne i stroge, gledale su devojkę iz
senke tamnog „kalifornija“ šešira i
devojka je nesvesno uzdrhtala od ne-
kog neodređenog uzbuđenja. No po-
sle prvog kontakta, došljakov oštar i
rezervisan pogled postao je znatno
blaži.

– Obično ne volim da nekoga uzne-
miravam, mlada gospođice – govorio
je nepoznati dubokim, zvučnim gla-
som koji je odzvanjao u ušima, – ali
izgleda da sam zalutao. Je li Tvin
Forks daleko odavde?

– Ah – pribrala se Vanda posle pr-
vog šoka. – Imate još dobra dva časa
jahanja, mister...

– Holidej. Džon Holidej. Zaboravih
da se predstavim. Rekoste dva časa?

– Da, možda i malo više ako vam je
konj umoran.

– Hm, bojim se da je baš tako jer
smo na putu od ranog jutra a put pre-
ko brdskog grebena nije bio lak.

– Da, znam, – složila se devojka. –

U svakom slučaju možete se malo od-
moriti i napojiti konja. Moj brat samo
što nije došao – dodala je prisativši se
da pred sobom ima potpunog ne-
znanca i da je sama.

– Hvala – odgovorio je Holidej i
sjahao. Skinuo je ogrtač i prebacio ga
preko sedla i devojka je tek tada vi-
dela da je došljak visok i skladno gra-
đen čovek. Uzevši konja za uzdu, on
se obratio devojkę.

– Kao što rekoh, ne volim da dosa-
đujem ali bio bih vam zahvalan ako
biste mi spremili nešto za jelo. Plati-
ću dobro.

– To neće biti potrebno, imamo do-
voljno hrane da nahranimo još jedna
usta. Kad napojite konja, dođite unu-
tra – rekla je i opet se trгла jer se seti-
la da je došljak potpuni stranac.

Desetak minuta kasnije Holidej je
sedeo u dnevnoj sobi za stolom od
grubo tesanih dasaka i pogledom
pratio devojkę koja je njišući bokovi-
ma poslovala oko šporeta. Odađom se
širio prijatan miris pržene slanine i
sveže pečenog hleba. Kada je prinela
spremljenu hranu na sto, njihovi po-
gledi su se sreli i Dok je u njenim oči-
ma pročitao senku nespokojstva.

– Vaš brat je srećan što u kući ima
domaćicu kao što ste vi – osmehnulo
se Dok prijateljski da bi ublažio nje-
nu strepnju. – Ova hrana divno miri-
še – dodao je stavljajući u usta komad
pržene slanine.

Skoro nepun minut vladala je tiši-
na. Čulo se samo zveckanje noža i vi-
ljuške o tanjir. Devojka je sedela na
druđoj strani stola i povremeno baca-
la pogled ka vratima dok je njen gost
gutać zalogaje slanine, jaja i hleba. U
jednom momentu začuo se ubrzan to-
pot kopita i devojka je živnula. Žurno
je ustala i prišla vratima u momentu
kada je crnpurast mlad čovek dugač-
ke crne kose skoćio s konja.

– Dobro da si došao Džoni – dočekala ga je devojka užurbano – imamo...

– Imamo posetioce – prekinuo je Džoni ne obraćajući pažnju na njene reči, a samo lak grleni izgovor otkrivao je njegovo indijansko poreklo. – Dolaze Sam Perdi i jedan konjanik.

– Šta ta zmija hoće? – promrmrljala je devojka zaboravljajući šta je htela da kaže.

Džoni je slegnuo ramenima. – Ne znam. Dojahao sam čim sam video da dolazi ovamo.

Holidej je mirno sedeo na svom mestu i slušao razgovor pred kućom. Bacio je pogled kroz prozor i ugledao dva konjanika koji su izronili iz borove šume i uputili se ka brvnari. Pregazivši potok presekli su preko pašnjaka između malog krda goveda koja su pasla. Razabrao je figuru jednog krupnog čoveka na belcu koji je delovao impozantno i samouvereno. Konjanik pored njega nije ostavljao neki određeni utisak ali je nosio revolver nisko pripasan na kuku.

Džoni je prišao korak bliže svojoj sestri. – Ne brini! – rekao je mirno i stisnuo je rukom za mišicu. – Ne mogu nam ništa. Platilo sam otplatu... lično sam bio u Perdijevom banci.

– Nadam se da si u pravu. Uostalom, Sem i Lejf Perdi su pozajmili tati novac da kupi ovaj ranč.

– Tako je. U to vreme nismo ih često viđali. Sada njihovi ljudi svakog dana gaze naše pašnjake. Pre neki dan došli su da traže zalutalu stoku.

– Pre toga tražili su da prodamo ranč. Tada je dolazio Sem Perdi, je li?

– Da, on. Čini mi se da je on arogantniji od Lejfa. Hej, onaj sa Perdi-jem je Bili Jork, – rekao je Džoni kada su dva konjanika prišli blizu dvorištu.

Vanda je uzdrhtala. – Onaj revolveraš koga su najmili?

– Da, Teksašanin.

Holidej je jasno čuo Džonijev glas i zavrteo glavom. Džoni i njegova sestra nisu znali pravu istinu o Bili Jorku, ali on je znao da Bili već ima dosta zareza na dršci revolvera.

Konjanici su sada bili sasvim blizu i Holidej ih je još jednom osmotrio pre nego što su zašli u mrtav ugao. Sem Perdi je ličio na veliku debelu žabu uvaljenu u sedlo. Imao je ružno mlovaholice i glavu kao nasađenu na ramena a lice su mu presećali dugački uzani zarezi očnih kapaka između kojih su svetlele lisičije oči. Sredinu lica ružio je spljošten nos iznad tankih usana. Nasuprot njemu, Bili Jork je bio koščat, bronzane boje lica sa gužvom grgurave žute kose na glavi. Za neke žene Bili je možda bio lep čovek ali pogled na njega naterao je Vandu da uzdrhti. Teksašanin je bio odeven u crno odelo, u nisko pripasanoj futroli nosio je revolver sa nekoliko zareza na dršci, a gledao je očima zmije otrovnice. Oba konjanika zastavila su se ispred kuće i Holidej nije mogao da vidi ni njih ni Džonija, ali je zato čuo svaki njihovu reč.

– Je li ovo prijateljska poseta, Perdi? – čuo se Džonijev glas.

– Za tebe gospodin Perdi, mister Perdi, melezu! – popravio ga je Sem Perdi hladno. – Zar te roditelji nisu naučili lepom ponašanju? Kad se obraćaš belom čoveku uvek mu moraš reći „mister“.

Bili Jork se bezosećajno zacerekao a zatim skrenuo do devojke pogled svojih čudnih, vodnjikavih očiju. Vanda se osetila kao da je taj pogled obnažuje od lica mrkog kao bakar do nabujalih grudi i zaobljenih bedara i butina.

– Šta hoćeš? – zapitao je Džoni.

– Dve stvari – rekao je Perdi. – Pr-

vo, došao sam da te upoznam sa mojim novim radnikom. Često ćeš ga vidati jer će njegov posao biti prikupljanje novca koji mi duguješ. Za tebe će on biti mister Bili Jork.

Džoni je namerno prečuo upoznavanje. – Rate za dug plaćam direktno vašoj banci. To je dogovor koji je moj otac zaključio...

– Ben Madero je mrtav – podsetio ga je Perdi. – Od sada ćeš plaćati onako kako se mi dogovorimo. No, kada sam rekao da će gospodin Jork prikupljati novac koji nam duguješ, nisam mislio na otplate toga zajma.

– Nego?

– Mislio sam na ono što se danas desilo, melezu. Nekoliko tvojih šugavih goveda provalio je moju ogradu i mojim ljudima je odnelo više od jednog časa vremena da ih oteraju nazad na tvoju zemlju i da poprave ogradu. Drugim rečima, moji ljudi su radili za tebe i to moraš da platiš. Račun iznosi deset dolara.

Džoni je zurio u njega. – Danas sam ceo dan kontrolisao ogradu. Nijedno moje govedo nije ništa porušilo.

– Ti to gospodina Perdija nazivaš lažovom, momče? – zapitao je Bili Jork čudno povišenim glasom čiji je prizvuk Dok Holidej dobro poznavao. Bio je to ton koji prethodi potezanju revolvera.

– Čini mi se da je baš tako, Bili – rekao je Perdi lažno pitomim glasom.

– Rekao sam samo da moja goveda nisu provalila ogradu – rekao je Džoni odsečno.

Nastala je kratka tišina. Nepomičan na svom mestu za stolom, Holidej je naslutio narastanje napetosti. Da se umeša? Bilo je to suprotno njegovom principu da se bez nužde ne meša u poslove drugih ljudi. Konačno, nije znao da li je Džoni u pravu ili nije.

– Deset dolara Madero! – zatražio je Bili Jork energično.

– Naravno, ako nemaš deset dolara uzećemo nešto u odgovarajućoj vrednosti.

– Čistite se sa mog imanja! – povikao je Džoni glasom uzavrelih od gneva.

– Sa tvog imanja? – izustio je Perdi podrugljivo. – Ovo nije tvoje imanje, meleze. Založeno je za dug koji ste uzeli od mene i mog brata. Nismo imali ništa protiv dok je Ben Madero bio živ. Mada se oženio onom sulu-dom indijanskom skvo, on je ipak bio belac!

– Ne govori tako o mojoj majci!

– Nemoj ti meni da naređuješ šta ću da govorim, Madero. Ja sam belac i ne primam naredbe od melezanskih gadova.

Džoni Madero se u duši grčio od gneva a celo telo mu je bilo napeto kao opruga. Ruka mu je podrhtavala iznad drške revolvera.

– Pošto smo to razjasnili, Madero, mislim na to da ne primam naredbe od prljavog, smrdljivog meleza, da se vratimo na ono zbog čega smo došli, to jest na onih deset dolara koje nam duguješ!

– Nećete dobiti ni centa od mene! – viknuo je Džoni Madero.

Sem Perdi se nasmešio na Bili Jorka. – Očigledno da melez nema novca da plati svoje dugove, Bili? Onda ćemo umesto novca uzeti njegovog konja. Nije baš nekog izgleda ali računam da ćemo za njega dobiti tih deset dolara. Uzmi ga, Bili!

Bili je klimnuo glavom, okrenu konja i poterao ga ka mestu gde je pasao Džonijev konj.

– Ako dirneš mog konja ubiću te! – planuo je Džoni.

– Znaš li, – rekao je Perdi osmehu-

jući se. – Da je to otvorena pretnja ubistvom.

Tog trenutka Holidej je znao da će planuti barut. Suviše reči je bilo izrečeno i povratka više nije bilo. Instinktivno je ustao i ruka mu se spustila na dršku revolvera, ali ga je igra sudbine pretekla. Čuo je šum klizanja metala po koži i video kako je Džoni ustuknuo korak nazad i mašio se revolvera. Melez je zgrabio dršku revolvera i potegao. Holidej nije mogao da vidi rančera, no sledećeg trenutka pucanj Džonijevog revolvera prolomio je tišinu. I Perdijev pištolj je opalio ali je tane odletelo daleko u vazduh i priskočivši do vrata Dok je ugledao Perdijsa kako pada iz sedla bljujući mlaz krvi. Džonijev metak probio mu je srce.

Još uvek ne primećujući Holideja, Džoni je okrenuo revolver na Bila Jorka.

– Gubi se odavde! – ciknuo je.

Bili je udaljio ruku od futrole i zagledao se u telo na zemlji. Vrlo lagano digao je pogled do Džoni Madera.

– Ubio si jednog belog čoveka, Madero. Pazi, jer ja ću se vratiti.

Reći pretnje ostale su da lebde u vazduhu dok se Bili Jork udaljava na svom mrkovu. Cev Džonijevog revolvera pratila ga je, a Džonijev prst podrhtavao je na obaraču. Ako bi revolveraš dodirnuo revolver, Džoni bi ga skinuo iz sedla; ali Bili je bio dovoljno mudar, nastavio je da jaše ne osvrnuvši se iza sebe.

– Blagi Bože! – prošaputala je Vanda, prilazeći svom bratu.

– Šta sam drugo mogao – zapitao je Džoni potreseno. – On je... prvi potegao, prvi se mašio oružja. Nisam bio siguran... ali izgledalo mi je da će pucati... i opalio sam prvi! Morao sam, Vanda.

– Znam – prošaputala je Vanda. –

On bi te ubio. Videla sam to u njegovim očima. Učinio si to u samoodbrani ali... ali...

– To mi niko neće verovati – dopunio ju je Džoni. Pogledao je sestru u oči još uvek ne primećujući čoveka u kući. – Neće verovati ni tebi... Verovaće jednom revolverašu.

– Ali će verovati, verovatno, meni – progovorio je Dok Holidej i na zvuk njegovog glasa Džoni se trgao i uperio revolver prema nepoznatom čoveku. – Ko ste vi? – zapitao je.

– Vaš gost, mladiću, na vašu sreću – rekao je Holidej i pokretom ruke dao mu znak da se smiri. – Spustite taj revolver, nije vam potreban. Vaša sestra će vam reći da sam vam prijatelj.

Vanda je klimnula glavom i iskra nade blesnula joj je u očima. Taj nepoznati čovek gospodstvenog izgleda bio je svedok događaja i mogao je posvedočiti da je Džoni pucao u samoodbrani. On je belac i belci će mu možda poverovati.

– Trebalo je da smaknem i onog revolveraša – konstatovao je Džoni ogorčeno.

– Ne, ni govora. Samo bi vam još to trebalo – usprotivio se Holidej. – Ovako još imate neke šanse.

– Šta da radimo? – progovorila je Vanda kao da se obraća sama sebi.

– Mi? Misliš nas dvoje? – zapitao ju je Džoni.

– Da. Mi smo u istoj korpi, Džoni – naglasila je. – Ti si moj brat.

– Ja nemam izbora – rekao je on. – Ako ostanem ovde, oni će me obesiti. Ako budem imao sreće da u poteri koja dođe po mene bude šerif Loket, možda ću dobiti suđenje... a posle konopac. Dakle, moram da bežim. A što se tiče tebe, Vanda...

– Nemojte to raditi – umešao se Dok. – Bekstvo bi bilo isto što i pri-

znanje zločina. Ne možete do kraja života živeti kao begunac.

– Bolje i tako nego njihati se na konopcu, mister. Znam dobro šta je pravda bledolikih – Džoni je pogledao ka udaljenim planinskim vrhovima. – Spakuj mi nešto hrane, Vanda.

– Spremiću za nas oboje.

Džoni je zaustavio da kaže da će bežati sam ali se ipak predomislio. U poteri će biti ljudi željnih krvi i kad ga ne nađu, gonioci će možda sav gnev iskaliti na njoj. Ona je bila njegova sestra, meleskinja. U svakom slučaju u dolini više ne bi bilo mesta za nju.

Holidej je ćutke posmatrao kako mladić sedla konje i kako devojka pakuje hranu i druge stvari potrebne za duže putovanje. Hranu, ćebad, posude. Sve ono što im je bilo potrebno za bekstvo pred „pravdom“ belih ljudi. Lice mu se smračilo. Dovoljno dugo je živio u svetu sile i nepravde i znao je da je Džoni u pravu što nema poverenja u savest belaca. Ako bude uhvaćen biće najverovatnije linčovan po kratkom postupku. Čak i ako bude svedočio u njegovu korist, izgledi da prođe nekažnjen nisu bili veliki.

U Holideju je nešto uzavrelo protiv te nepravde. Vanda i Džoni Madero bili su za njega potpuni stranci, ali su mu kao dobronameri ljudi ipak bili bliski. Osećaj pravičnosti nije mu dopuštao da mirno gleda njihovu neskrivljenu bedu i nevolju, nije mogao da trpi trijumf zla nad ljudima bez zaštite. Svet je i bez toga bio već dovoljno ružan i zao.

Žurnim koracima Džoni se vratio u kuću i uzeo dve puške sa municijom. – Mi odlazimo, – rekao je napregnuto.

Holidej ništa nije odgovorio. Džoni je poneo džakove sa hranom i privezao ih za sedla. Zatim je pojahao a devojka je pošla za njegovim prime-

rom. Bacio je pogled na telo debelog rančera groteskno ispruženo na zemlji.

Devojka je pogledala ka kući u kojoj je provela poslednjih sedam godina a onda se njen pogled zaustavio na Holideju koji je stajao pred ulazom. U njenom pogledu još uvek je bilo nade ali je njeno snuždeno lice svedočilo o očajanju kome nije mogla da se odupre. Verovatno da nikada više neće videti svoj dom jer će kao i njen brat, od sada biti begunac pred zakonom.

– Vanda! – pozvao ju je Džoni.

Ona je mahnula rukom Holideju, okrenula konja i odjahala za bratom.

Holidej joj je otpozdravio i naslonio se na dovratnik. Devojčin pozdrav doprineo je da se u njemu nešto prelomi. Odlučio je da pokuša da im pomogne.

Pošao je do svog konja iza staje. Pojahao ga je i usmerio u pravcu Tvin Forksa. Džoni Madero je pomenuo šerifa Loketa. Pokušaće da ga nađe i vidi šta se može učiniti.

*

Pas klempavih ušiju onjušio je telo Sema Perdijsa i šmugnuo u stranu kada je grupa konjanika tutnjeći dojahala u prašnjavo dvorište. Bledi mesec obasjao je obziljna lica osmorice ljudi i bljesnuo na cevima isto toliko revolvera. Članovi potere su bacili kratak pogled na leš a onda obuhvatili pogledom zamračenu brvnaru.

– Slime! Harkinse! Krigere! – U noćnoj tišini glas Lejfa Perdijsa odjekivao je kao pucanje biča. – Proverite ima li koga u kolibi. Mi ostali ćemo vas štititi.

Tri konjanika kliznula su sa leđa svojih konja i oprezno se uputila ka

brvnari. Revolveri ostalih okrenuli su se za njima.

– Nećemo ih naći, Lajf! – predočio je šerif Loket visokom rančeru koji je rukom stezao dugačku cev puške. – Siguran sam da su do sada odmaglili.

– Moramo da proverimo – odgovorio je Perdi tiho. Rančerovo mršavo lice bilo je bledo i njegova šaka stisnuta oko cevi puške, a njegove oči gorele su u senci oboda šešira kao dva užarena ugljena. – Hoću da ga vidim mrtvog, Džekobe! Neću se smiriti dok taj kučkin sin ne postane hrana za lešinare!

– Naći ćemo ga Lejfe – pokušao je da ga umiri Loket. – Voleo bih ipak da smo sačekali još nekoliko minuta da uzmem još nekoliko ljudi... lakše bismo završili posao.

– Moji ljudi su dovoljni, – rekao je Perdi kratko.

Šerif Džejk Loket nije rekao više ništa. Pratio je pogledom kako se trojica ljudi sa ranča Dijamond približavaju kolibi. Pre nepuna dva časa Lejf Perdi je zalupao pesnicom na vrata njegove kancelarije i pozvao ga napolje da sasluša izjavu Bili Jorka o ubistvu njegovog brata Sema. Nema vremena da se organizuje potera, rekao je Perdi, a u svakom slučaju to neće ni biti potrebno. Šest ljudi sa ranča Dijamond već se prijavilo za poteru i šerif Loket treba samo da im omogući da polože zakletvu kao pomoćnici šerifa.

Loket je video kada je Slim Donovan stigao do vrata brvnare. Kauboj po imenu Harkins se dvoumio ali je i on upao u kolibu za Donovanom i odmah potom ostali su začuli potmuo bat čizama po drvenom podu i lomljenje nameštaja.

Na vratima se ponovo pojavio Slim Donovan.

– Pas je pobjegao – objavio je.

Perdi i šerif su sjahali i prišli Semo-
vom telu. Rančer je kleknuo a ostali su se okupili oko njih. Pružio je ruku i dotakao bratovo lice. Sem Perdi je već bio hladan a pri sjajnoj mesečini njegove oči su se staklasto belasale.

– Kao što rekoh, – progovorio je Bili Jork, – Sem nije imao šansu. Došli smo da podsetimo meleze na njegove obaveze i da naplatimo neki novac koji je dugovao „Dijamond“. Madero je zatražio da se se gubimo sa njegove zemlje i kada je Sem prigovorio, taj smrdljivi melez ga je jednostavno oduvao iz sedla. Koliko se ja razumem, to je bilo ubistvo sa predumišljajem.

Šerif Loket je kleknuo pored leša i šakom se počesao po vrhu brade. – Sem ima revolver u ruci.

Bili Jork ga je oštro pogledao. – Kada je Madero potegao revolver Sem je pokušao da se odbrani. Uspeo je da izvuče revolver ali je bio mrtav pre nego što je uspeo da ispaliti metak.

Lejf Perdi se uspravio. Lice mu je bilo smrknuto a usne čvrsto stisnute. Na tom licu nije bilo ni znaka tuge već samo gola mržnja i šerif Loket se setio priča koje su kružile o Semu i Lejfu Perdiju. Kako se pričalo, među njima je bilo malo bratske ljubavi. Oni su bili samo ortaci u poslu, ortaci u carstvu trave i mesa.

– Simonse! – obratio se Perdi celavom kuvaru. – Ti i Leni odnesite pogrebniku telo mog brata. Nije važna cena. Postarajte se da Sem bude sahranjen kao što to dolikuje.

– Naravno, mister Perdi – rekao je stari kuvar sa poštovanjem. – To znači da Leni i ja nećemo biti potrebni u poteri?

– Rekao sam ti da se pobrineš za pogreb, – rekao je Perdi prilazeći svom konju.

Dok su članovi potere tražili trag Džoni Madera, šerif Loket je prišao rančeru.

– Lejf, jesi li siguran da hoćeš da jašeš sa poterom? – zapitao je Loket.

– Idem – presekao je Perdi.

– Naravno Lejf – rekao je Loket. – Mislio sam samo...

– Nemoj ništa misliti, šerife.

Šerif je slegnuo ramenima.

– Mister Perdi – dozvao je Slim Donovan. Mali žilavi ukrotitelj konja stajao je na ogradi korala i mahao rukama. – Mister Perdi! Šerife Lokete! Našao sam trag!

Članovi potere su se okupili oko nasmejanog ukrotitelja. Donovan je čučnuo i ceremonijalno pokazao prstom otisak konjskog kopita u prašini.

– Svež trag – izustio je Donovan otežući.

– Koliko svež, Slime? – zapitao je Perdi nestrpljivo.

– Otprilike tri do četiri časa – procenio je Slim Donovan. – I još nešto: nije sam.

– Verovatno je njegova skvo-sestra pošla sa njim – rekao je Bili Jork.

– Ima još nešto – dodao je Donovan. – Video sam trag još jednog konja koji ukazuje da je još neko bio na ranču i da je odjahao ka gradu. Približno u isto vreme.

– Ko bi to mogao biti? – zapitao je Perdi obraćajući se Bili Jorku. – Jesi li video koga?

– Ne, – odgovorio je Bili. – Brat i sestra su bili sami. Možda je neko kasnije naišao.

Donovan je zavrteo glavom. – U svakom slučaju trag dvoje begunaca vodi ka planinama.

Ljudi iz potere su okrenuli glave ka severu. Testerasti vrhovi udaljenih planina zasecali su se u nebo prošarano zvezdama. U tom trenutku du-

nuo je vetar dižući povjesma prašine. Loket je prešao pogledom od jednog do drugog člana potere znajući da niko od njih ne bi voleo pohod u planine. I on sam nije bio ni malo oduševljen. Očigledno da su jahači sa ranča Dijamond delili njegovu nedoumicu. U planinama ih je čekalo jahanje po zimi i hladnom vetru.

Perdi je osetio promenu raspoloženja. – Slušajte me dobro. Čovek koga je taj zločinac ubio bio je moj brat! Moj rođeni brati Sem! Zbog toga nudim nagradu od dve stotine dolara onome ko prvi ugleda tog smrdljivog meleza! – Rančer je začutao i pogledom obuhvatio svoje ljude. – I još dve stotine dolara onome ko prvi stigne do Madera i...

– I privede ga – dodao je šerif Loket odlučno.

Nastala je tišina. Na Perdijevim usnama zaigrao je čudan osmeh. – Da, tako je, šerif mi je uzeo reč iz usta. Ko ga privede na nišanu revolvera.

Talas oduševljenja odneo je poslednji trag kolebanja. Žagor saluna, piće, žene i karte mamili su ljude na povratak, ali obećana nagrada bila je daleko primamljivija. Samo je Loket i dalje ostao rezervisan, ali on nije imao izbora. Morao je biti u blizini kada Džoni Madero bude uhvaćen... iz više razloga. Njegov zamenik Ed Maler moraće da se snađe dok on bude odsutan. Možda će to za Eda biti dobro iskustvo.

– Uhvatimo ubicu! – povikao je Tom Kriger.

Ostali su se povcima složili s njim.

– Slime – obratio se Bili Jork ukrotitelju. – Ti si našao trag pa mislim da bi ti trebalo da budeš vodič.

Slim Donovan se vinuo u sedlo.

– Napred, gubimo dragoceno vre-

me – podstakao ih je Kriger. – Ja nameravam da zaradim moj novac!

Potera je izjahala iz dvorišta. Pored leša su ostali samo Simons i Leni Loneyan prateći pogledom grupu konjanika dok nije zamakla u noć.

– Ne bih voleo da budem u koži Džoni Madera kad ga momci uhvate – rekao je Leni pripaljujući cigaretu.

– Taj podli ubica zaslužuje ono što će dobiti – odgovorio je Simons. – A siguran sam da će momci biti vrlo izdašni.

II

Dok Holidej je izbio iz borove šume na proplanak pred kućom a njegov vranac jedva da se nešto malo razlikovao od tame koja je vladala u šumi. Zastavši na ivici proplanka, osmotrio je brvnaru. Sve je bilo tiho, a u kući i oko nje nije se zapažao ni najmanji pokret. Pri prozračno bleđoj svetlosti praskozorja širom otvorena vrata zjapila su mrakom kao iskopano oko.

Potera mu je, dakle, izmakla. Po tragovima koje je osmotrio, zaključio je da su otišli ka brdima kuda su se, verovatno, uputili i begunci. Dvojica konjanika sa lešom natovarenim preko sedla, koji su nepunih četvrt časa ranije prošli pored njega, dali su mu nadu da će možda stići poteru, ali se njegove nade nisu obistinile. Ako je hteo da pomogne Džoniju i Vandi Madero, morao je poći za njima, a za duže jahanje nije bio pripremljen. Nedostajala mu je hrana i topla odeća.

No za pustolova Holidejevog kalibra ta činjenica nije bila od presudnog značaja. Koliko je znao, ni članovi potere nicu bili naročito opskrbljeni, što je sve učesnike stavljalo u isti položaj. Glavno je u ovom momentu bilo stići ih i objasniti im šta se desi-

lo, ako budu hteli da ga saslušaju. A ako ne budu hteli, nateraće ih na to. Nadao se samo da je šerif Loket zaista objektivan kao što je Džoni Madero pomenuo i da će hteti da utvrdi istinu. A onda... neka pravda kaže svoju reč.

Poterao je vranca tragom koji se sada sasvim jasno video. Grupa konjanika imala je prednost pola časa ili možda čas jahanja, i Dok se nadao da će ih do podne stići. Mada umoran, njegov konj je imao još dosta snage i grabio je napred krupnim skokovima kao da je znao šta njegov gospodar hoće. Negde pred podne trag je pokazivao da im je za petama i desetak minuta kasnije, jašući kroz šumarak mladih topola, Holidej je ugledao grupu ljudi koja se odmarala na proplanku ispred njega. Opreznosti radi usporio je trk svog konja i polako prišao ivici šumarka zakrčenog žbunjem.

Ne silazeći iz sedla razmaknuo je grane i pogled mu se zadržao na metalnoj zvezdi jednog od konjanika. To je svakako šerif Loket, pomislio je Dok. Ostali nisu nosili šerifska obeležja ali su i oni svakako sačinjavali poteru kao što mu je rekao zamenik šerifa Ed Maler. Sem šerifa u grupi je bilo pet ljudi a jedan visoki, mršav čovek zapovedničkog izgleda i bolje odeven nego ostali, razgovarao je sa šerifom. To je svakako bio Lejf Perdi.

Preleteo je pogledom po ostalima. Jedan je bio mali rastom, žilav i kočoperan, drugi bezizraznog lica i riđe kose, treći natmuren iako mlad, možda mlađi od osamnaest godina. Četvrti je bio odeven u crno odelo i Holidej je u njemu prepoznao Bili Jorka, revolveraša koji je sa Semom Perdijem došao na ranč Maderovih.

Holidej je razgrnuo žbunje i izjahao na čistinu.

Dočekali su ga radoznali i neprijateljski pogledi.

– Ako se ne varam vi ste šerif Loket – rekao je Dok zaustavivši konja na nekoliko metara od skupine. Obratio se šerifu ali je krajičkom oka budno motrio na ostale.

– Ja sam šerif Loket – odgovorio je čovek sa zvezdom ne dižući se sa panja na kome je sedeo.

– Mi smo članovi potere – javio se Lejf Perdi. – Šta hoćete?

– Da se pridružim poteri – odgovorio je Dok obraćajući se šerifu a ne Lejfu Perdiju.

– A ko ste vi i šta se mešate u ono što vas se ne tiče? Zapitao je Perdi oštro i od glave do pete odmerio Holideja.

Pustolov mu je uzvratio pogled hladan i rezak kao decembarski severac. – Pružanje pomoći šerifu tiče se svakog građanina – odgovorio je i šerif je zaklimao glavom.

– Pola tuceta ljudi dovoljno je za hvatanje jednog ubice – umešao se Bili Jork.

– Ubice kažete? – zapitao je Holidej i pogledom presekao Jorka. Ovaj se neprijatno lecnuo.

– Naravno – ostao je pri svome. – Bilo je to ubistvo sa predumišljajem. Ja sam sve video.

Holidej je značajno digao obrve. – A ja sam, opet, stvar video drugačije nego vi i ne bih rekao da se radi o neizazvanom ubistvu.

Zavladao je kratak muk. Bili Jork se trgao i spustio ruku na dršku revolvera. – Vi tvrdite da lažem?

Pre nego što je Holidej mogao da odgovori, umešao se Lejf Perdi.

– Videli ste, kažete? Vi ste znači taj čiji smo trag našli na ranču. Ali ko nam garantuje da ste tamo bili baš u to vreme i da ste sve videli?

– Ja – rekao je kratko Dok.

– Oh – Usne Lejfa Perdija izvile su se u prezriv osmeh. – To je zaista velika garantija. Gospodin sa kravatom nam garantuje da je sve video. – Pogledao je svoje ljude koji su se poluglasno nasmejali. – A ko ste vi, i ko vam daje pravo da ometate hvatanje jednog ubice? – izustio je oštro.

– Ja sam Džon Holidej, građanin ove zemlje i ne ometam hvatanje ubice. Naprotiv, moj cilj je da se utvrdi istina a dok se to ne postigne, Džoni Madero nije ubica.

Loket je ustao sa svog mesta. – Džon Holidej? Da niste vi, možda, Dok Holidej?

– U ovim krajevima ljudi me i tako zovu – potvrdio je Dok.

Njegove reči propratila je tišina. Očigledno da njegovo ime nije bilo nepoznato i delovalo je na Perdijeve ljude kao hladan tuš. Samo je Loket bio zadovoljan.

– I vi tvrdite da Madero nije ubica – progovorio je on.

– Ne tvrdim, ali znam da to može utvrditi samo sudija.

– Zar vam činjenica da je ubica pobegao ne govori da je Madero kriv? – prosiktao je Perdi. – Bili, kaži gospodinu Holideju kako se sve odigralo.

– Nema potrebe – usprotivio se Dok. – Dovoljno sam video i čuo i to što sam video i čuo reći ću na sudu. Sada samo želim da se priključim poteri. Mislim da za to nema nikakve prepreke.

– Ja i dalje tvrdim da je Madero bez razloga ubio gospodina Perdija – umešao se ponovo Bili Jork.

– A vi ste to mirno gledali? – zapitao je Holidej i zadržao pogled na Bilijevom revolveru.

– Nisam imao šansu – rekao je Jork. – Bio sam okrenut leđima!

– A ipak kažete da ste sve videli – presekao ga je Dok.

– Madero je prljavi ubica – uzviknuo je Perdi.

Loket je zapalio cigaretu. Bio je bled u licu. – Dobro, to će se razjasniti. U svakom slučaju jedan revolver više neće nam biti na odmet. Ako hoćete možete poći sa nama, mister Holidej.

– Naravno. Zato sam došao.

– Dignite ruku i ponavljajte za mnom – rekao je Loket.

Postupak polaganja zakletve bio je začas obavljen i Holidej je formalno postao član potere. Bili Jork ga je gledao ispod oka a Lejf Perdi je grizao usne od ljutine ali nije mogao ništa da ospori. Loket je bio predstavnik zakona i vođa potere.

– Hoćemo li već jednom poći? – rekao je kada je formalnost završena. – Želim da ubica mog brata bude što pre uhvaćen. Donovane, pođi da potražiš trag.

– Šta, izgubili ste trag? – zapitao je Dok.

– Da, ali znamo da su krenuli ka severu – odgovorio je Loket.

– Šerif pogađa kuda su se uputili – primetio je Perdi.

– Džoni je polu Indijanac... Nava-ha. I njegova sestra takođe. Verovatno su pošli da se pridruže svom narodu s one strane planine.

Holidej se prisetio Vande Madero, devojka bakarne kože, vitkog tela i gipkog hoda. Ma kakvo mišljenje vladalo o Džoniju, ona je u svakom slučaju bila nevina.

– Ne gubimo vreme – opomenuo ih je Perdi i pojahao konja.

Desetak minuta kasnije Donavan je našao trag i grupa je nastavila da jaše sve do senke jednog visokog planinskog vrha. Tu su krenuli kroz jedan uzan planinski prolaz koji se nastavljao na šumom obraslu dolju a onda uz stepenastu padinu od vijuga-

ve rečice. Tu se trag ponovo gubio. Perdijevi najamnici su se razišli da ga potraže a Holidej je lagano pojahao rečnom obalom.

Rečica se uvijala kao zmija i bistra voda bleštala je na suncu i zapljuski-vala stenovitu obalu penušavim talasima. Rečica je bila brza i plitka. Holidej je pogledao ka severu. Tamni vrhovi zasecali su se u azurno nebo. Zagledan u prozračno plavetnilo čuo je da mu neko prilazi. Bio je to šerif.

– Pridružiću vam se ako nemate ništa protiv – rekao je Loket.

– Ni najmanje. Među nama rečeno biće dosta teško sa Maderom. Koliko sam mogao da vidim, vešto zameće trag. Ovde je ušao u reku a ko zna koliko daleko će izaći.

– Ali ipak mora izaći. Uostalom, znamo kuda se uputio – odgovorio je Loket.

– To se nikad ne zna. Možda je pošao na sever da kod vas stvori takvo uverenje.

– Možda. Ponekad pomislim da bi bilo bolje da ga ne uhvatimo – primetio je kolebljivo Loket.

Holidej je ćutao. Gledao je uzvodno gde je rečica tekla između tankih borova. Zatim je pogledao nizvodno. Tamo je reka tekla brže i u daljini se čuo huk vodopada. Jahanje nizvodno bilo je teže i begunci su verovatno pošli uzvodno. Ali taj zaključak zadržao je za sebe. Neka Perdi i njegovi ljudi sami nađu begunce.

– Priznaću vam da mi je vrlo drago što ste pošli sa nama, mister Holideje – nastavio je Loket poverljivim tonom iako se pustolov napravio da nije čuo njegovu prethodnu konstataciju.

– Zaista? Zašto?

– Pa... sem mene poteru čine samo ljudi sa ranča „Dijamond“ – rekao je Džejk Loket. Bacio je pogled preko ramena do Perdijsa i njegovih ljudi. –

A čovek koga gonimo ubio je Perdije-
vog brata.

– Hm. Bilo mi je malo čudno da sa
vama nema nijednog čoveka iz grada.

– Perdi i Jork su upali u moju kan-
celariju i navalili da odmah pođemo.
Nije bilo vremena da sakupim ljude.
U svakom slučaju oni su već imali
spremnju poturu i nisam mogao da bi-
ram. Ostavio sam Malera u gradu a ja
sam pošao – Loket je nabrao čelo. –
Ali poduhvat mi se od samog početka
nije sviđao i drago mi je da ste se pri-
ključili.

– Da li vam je Džoni Madero i rani-
je pravio neprilike?

– Nikada – odgovorio je šerif. – Bar
koliko je meni poznato.

– Kao što sam već rekao ja sam pri-
sustvovao događaju i delimično video
šta se desilo. Po tome ne bih rekao da
je on čovek koji bi izvršio ubistvo sa
predumišljajem... ali, nikada se ne
može reći.

– I kako je to vama izgledalo?

– Džoni je zaista potegao revolver i
opali. Nisam video Perdi i ne mo-
gu da tvrdim da li je on pre toga pote-
gao oružje, ali čuo sam šum kao kad
revolver klizi iz futrole. Sasvim je ve-
rovalno da je Džoni pucao u samood-
brani.

Loket je slegnuo ramenima. – Ne-
volja je u tome da Bili Jork tvrdi su-
protno. Pošto vi niste videli šta je
Perdi učinio, vaše svedočenje možda
neće biti dovoljno uverljivo. A na ne-
sreću on je pobegao a sa njim i njego-
va sestra koja bi, takođe, mogla da
svedoči. Sada se i njoj neće mnogo
verovati.

– Znači ostaje Bili Jork kao naj-
pouzdaniji svedok? Revolveraš? Čo-
vek koji je pred nama izjavio da je u
trenutku događaja bio okrenut leđi-
ma? – primetio je Dok.

– Da. I vi. Ali znate i sami... – Lo-

ket je kratko začutao, – vaš ugled...
Vi, takođe, važite za revolveraša i
kockara i protiv Perdijeovog uticaja...
bojim se da vaša reč neće mnogo vre-
deti, pogotovo što niste sve videli.

– Hm. A šta vi mislite? – zapitao je
Dok.

– Ja vam verujem – rekao je bez re-
zerve Loket. – Ali problem je da će
većina građana poverovati da je Džoni
kriv. Svi će reći da nevin čovek ne
bi bežao.

– Obično i ne beži... sem ako za to
ima neki jak razlog.

– U svakom slučaju – rekao je Lo-
ket, – nije moje da presuđujem da li je
Džoni kriv ili nije. To će odlučiti po-
rota. Moj zadatak je da ga uhvatim i
da ga dovedem u Twin Forks radi su-
đenja, a to neće biti tako lako kao što
možda izgleda.

– Prvo ga moramo uhvatiti.

– A onda treba da ga živog dovede-
mo u Twin Forks – Loket je spustio
glas. – Kao što sam rekao, u poteri su
samo ljudi sa ranča „Dijamond“ i to
mi se ne dopada. Pogledajte Perdi-
jevo lice pa ćete videti ogoljenu
mržnju.

– To sam već video. Uopšte uzev, ne
sviđaju mi se ta braća Perdi.

– Ni meni – složio se Loket. – Ali
čini mi se da je Lejf gori od svog po-
kojnog brata. Pogledajte samo njego-
ve oči! Mislim da se ni trenutak ne bi
dvoumio da ubije svakoga ko mu
smeta. Čuo sam da je bezobzirno nas-
rnuo na jednu porodicu naseljenika
koja se naselila blizu granice njego-
vog ranča. Perdi mu je dao četiri časa
vremena da se spakuje i ode uz pret-
nju da će biti spaljeni ako ne poslu-
šaju. Naseljenici su, naravno, poslu-
šali.

– I šta ste vi učinili? – zapitao je
Dok.

– Ništa. Naseljenik nikada nije

podneo tužbu protiv njega. Pobegao je glavom bez obzira.

Reka je pravila okuku i Holidej je zaustavio konja. Ne silazeći iz sedla, osmotrio je rečno korito i obale.

– Obala je zasuta peskom – primetio je.

– Da li su Džoni i njegova sestra možda ostavili neki trag? – zapitao je šerif.

– Ako su jahali ovim pravcem sigurno jesu.

Poterali su konje okukom. Rečica je postala uža i dublja sve do drveća koje je raslo na obali. Holidej je ostrim okom motrio rečno dno.

– Mislite li da su odjahali u zemlju Navahosa?

– Tako pretpostavljam.

– Onda bi trebalo pogledati severnu obalu – rekao je Dok.

Skoro pola časa Holidej i šerif jahali su duž severne obale. Dok su se probijali između nisko spuštenih grana vrba, stari borovi su u odnosu na njih izgledali kao džinovci. Odjednom, niske grane su usputile mesto nesmetanom vidokrugom i u tom momentu pred njima se jureći na konju pojavio Donovan.

– Šerife! – povikao je. – Našao sam trag! Pohitajmo da javimo mister Perdiu.

Za trenutak, punački šerif je sedeo u sedlu i bezizraznog lica zurio u Donavana. Onda je pogledao Doka.

– Idem da ih dovedem – rekao je i pojahao za Donovanom koji je projurio pored njih.

Holidej ga je ispratio pogledom i mirnim pokretom izvadio cigaru iz džepa. Loket nije skrivao svoju zabrinutost a ni sam Holidej nije bio oduševljen razvojem događaja. Ako ne smisli neki pouzdan način da dokaže Džonijevu nevinost, mladi melez će možda platiti glavom. Odbija-

jući guste kolutove dima, pustio je svog konja da čupka bokore trave ispod raširenih borovih grana. Onda je čuo pljuskanje vode pod konjskim kopitama a odmah zatim ugledao je grupu konjanika sa Perdijem na čelu. Došavši do Holideja, grupa se nije zaustavila.

– Napred! – viknuo je Perdi. – Moramo žuriti.

– To vam neće mnogo vredeti – ohladio ga je Dok. – Ima priličnu prednost pred nama. Taj trag je još od sirioc.

– Ali taj smrdljivi melez možda misli da nas se otrešao, – rekao je rančer mršteći se. – Možda neće žuriti da umakne.

– Ne bih rekao da će biti toliko neprebran – primetio je Dok.

Perdi se osvrnuo preko ramena. – Svejedno. Jašimo!

Uputili su se prema severu i dok su jahali sve dublje u otvorene čeljusti planine, senke su postajale sve duže. Ubrzo se ispostavilo da je Perdijska pretpostavka bila tačna. Verujući da će dve milje dugo jahanje kroz vodu prevariti potera, Džoni Madero se nije trudio da prikrije trag. Otisci konjskih kopita u mekoj glini bili su vrlo jasni i potera je mogla da jaše punom brzinom i bez zadržavanja.

Sumrak se brzo spuštao. Sa udaljenih brdskih prevoja čulo se zavijanje vukova, a hladan vetar je počeo da duva u povremenim naletima. Potera je i dalje jahala sve dok nije pao potpun mrak. No konačno je Holidej zaustavio konja.

– Dalje ne možemo. Suviše je mračno.

Rančer se preko volje složio da nema više koristi ostati u sedlu.

– Naložite vatru – naredio je Harkinsu i Krigeru.

Holidej je istimario svog konja dok su se ljudi sa ranča Dijamond dali na podizanje logora. Šerif Loket je nominalno bio vođa potere ali faktički naredbodavac je bio Perdi. Tako je bilo od samog početka, Holidej je sada u to bio uveren. Loket je, naravno, bio zadovoljan što ga ima pored sebe, ali Perdiju je kockarevo prisustvo smetalo mada je pazio da to ne pokaže.

Završivši sa timarenjem konja, Dok je bacio pogled na logor. Vatra je gorela, Harkins i Kriger su slagali drva nedaleko od vatrišta, a Slim Donavan je čučao i u pocrnelom tiganju pržio slaninu. Samo Bili Jork nije ništa radio. Stajao je malo udaljen od ostalih a Perdi je očigledno svesno tolerisao njegovu pasivnost. Dok je to i ranije uočio. Dok su ostali na putu tražili tragove ili radili druge poslove, on je mirno sedeo u sedlu. Holideju je palo na pamet da Bili Jork nije bio najmljen da radi fizičke poslove i instinktivno se njegov pogled još jednom zadržao na Jorkovom nisko pripasanom revolveru.

– Večera je spremna – pozvao ih je Donavan.

Ljudi su se okupili oko logorske vatre, Donavan je svakome nasuo hranu u limeni tanjir. Svi su ćutke jeli. Završili su večeru kada je veliki mesec izašao iznad vrhove borova. Harkins i Donavan su počeli partiju pokera a Holidej je odlučio da ne učestvuje. Umesto toga navalio se glavom na sedlo i gledajući u drhtave plemene jezike utonuo u misli. Iz tanke havana cigare dizao se tanak plavičast mirišljav dim. Šerif Loket je sedeo sam i crvenim neispavanim očima zurio u mrak. I on će ubrzo zaspati, baš kao i Kriger. Lejf Perdi je sedeo i ispijao kafu.

Holidejev pogled je preleteo do Bili

Jorka. Čovek u crnom nije mogao mirno da sedi. Dva puta je ustao i vučući noge došao do ivice kruga osvetljenog vatrom, ostajući tako po nekoliko minuta kao tamna silueta ocrta na nebu. No u jednom momentu Holidej je na sebi osetio njegov pogled. Teksašanin ga je brižljivo odmeravao. Holidej ga je pogledao preko vatre, pogledi su im se sreli i lukav, podlački osmeh izvio je usne Bili Jorka.

Zatim je osmeh nestao i Bili je pošao ka Holideju rogušeći se kao petao spreman za borbu.

Holidej se napravio da to ne primećuje i bez žurbe je otresao pepeo sa vrha cigare.

– Znaš, ne mogu nikako da te shvatim, Holideje – progovorio je Jork došavši blizu pustolova.

Holidej je digao pogled. – Za vas sam još uvek mister Holidej, Jork, zapamtite to.

Jork se malo trgao i pobledeo. Nije mu se dopadalo da ga neko stavlja na distancu protivno njegovoj želji.

– Nešto vas muči? – zapitao je Dok.

– Da, jedno nerazjašnjeno pitanje. Nešto u vezi priče koju sam usput čuo od Harkinsa. – Teksašanin je kočperno stajao a Harkins je digao pogled sa karata. – Ispričao mi je šta je čuo o vama.

– Zaista? Pa zašto ne istresete to što ste čuli o meni, Jork?

Holidej je povukao dim a Bili Jork se namrštio. Dobro je poznavao ljude Jorkove vrste. Takvih je bilo svuda: u salupima, na ulicama, u vojsci, među kaubojima u preriji; rođenih nasilnika koji su morali nekoga da kinje da bi u sopstvenim očima izgledali veliki. A Teksašanin je baš to sada nameiravao... da se pravi važan iz jedinog razloga: Dok Holidej je za njega bio

preveliki izazov da bi mogao ostati miran.

– Pa Čet mi je samo ispričao ono što je čuo da se o vama govorka! – rekao je Bili osmehujući se ostalima koji su slušali. – Ali svejedno, ta govorkanja su vrlo zanimljiva. A pošto sam čuo kako branite Madera, sklon sam da verujem da su tačna.

– Bili... – promrmljao je Perdi očigledno ne želeći da dođe do sukoba baš u tom momentu.

No Teksašanin se nije obazirao na reči svog gazde. – Da, sada sasvim verujem da ste neko vreme, ne zna se kada, živeli među Indijancima... Apačima...

Holidej je ugasio opušak cigare.

– ... i, naravno, verujem da ste od tada zaljubljeni u Indijance... i Indijanke.

Harkins se tiho zacerekao.

– Bili! – prasnuo je Lejf Perdi gnevno. – Ovo nije ni vreme ni mesto...

Dok Holidej je lagano ustao i stao naspram nasmejanog Teksašanina. Odblesak vatre poigravao mu je na licu.

– Čini mi se da je sada pravi trenutak da nešto objasnim, Jork – izjavio je mirno. – Ne nameravam da se ispovedam niti da otkrivam moje simpatije ili antipatije, ni nekadašnje ni sadašnje. Nikome, pa ni vama. Ali, možda bi trebalo da vi nešto objasnite.

Bili Jork ga je netremice gledao. – Šta do đavola hoćete da kažete?

– Vi ste razmišljali o meni ali u isto vreme ja sam razmišljao o vama, Jork.

– A šta, na primer?

– Na primer da ste vi svakako revolveraš.

– Pa šta onda?

– Pa razmišljao sam o događaju ispred Maderove kolibe – nastavio je Dok. – Ako se Madero zaista prvi la-

tio pištolja, kao što ste nam rekli, kako to da ga jedan profesionalni revolveraš kao što ste vi nije pogodio pre nego što je on ubio Sema Perdijsa?

– Do đavola, rekao sam vam...

– Ah, da – prisetio se tobož Dok. – Setih se da ste rekli da niste imali šansu... da ste bili okrenuti leđima ili tako nešto?

– Bio sam... upola okrenut... Desna ruka mi je...

– Da, dok ste se vi sasvim okrenuli on vas je već držao na nišanu – Dok je pažljivo pratio kako revolveraš bleđi i crveni od muke. – Zaista je čudno da profesionalac kao što ste vi u takvoj situaciji bude okrenut leđima... pardon, upola okrenut leđima onome na koga je dužan da pazi... i dopusti da jedan običan melez na njegove oči ubije čoveka koga je dužan da čuva. Zaista čudno!

– Šta, idi ti do đavola...

– Bili! – Lejf Perdi je priskočio i stao između dvojice suprostavljenih ljudi. Oči su mu sevale od ljutine. – Nisam te najmio za to da zapodevaš svađu u logoru.

Bili je zažmirio očima. – Kako ti kažeš, Lejf.

– I drugi put izbegavajte grube reči! – dodao je Holidej. – Ne volim to da čujem.

Revolveraš se okrenuo i obišao oko vatre. Nastala je tišina a onda je Harkins pokupio karte. Holidej je seo na svoje mesto i naličio sebi lonče kafe. Malo zatim pridružio mu se i šerif.

Kasnije, kada su za trenutak ostali sami, šerif je pružio ruku da uzme lonac sa kafom i progovorio.

– Znate šta, Holideje, pokrenuli ste jedno interesantno pitanje.

– Na šta mislite?

– Nekoliko puta sam se pitao zašto čovek Jorkove reputacije nije jednostavno smakao Madera kada se ovaj

mašio revolvera... onda je došlo Jorkovo objašnjenje. Dosta logično objašnjenje: Madero je iznenada trgao oružje i oduvao Sema Perdiu iz sedla. Sve je bilo završeno pre nego što je Jork mogao ma šta da učini. Ponekad se događaji zaista mogu tako odigrati.

– Da, mogu se odigrati, – složio se Holidej i srknuo kafu. – Naravno, ima i drugih varijanata.

– Kako? Šta hoćete da kažete?

– Hoću da kažem da se nadam da će melez biti izveden pred sud gde će moći da se izlože i provere i te druge varijante.

Loket je uzdahnuo. Ruka u kojoj je držao šolju sa kafom mu je podrhtavala.

– Melez će biti izveden pred sud. Biće mu pošteno suđeno.

Holidej je ispio kafu do kraja i naslonio glavu na sedlo. Iz tog položaja pogledao je preko vatre i spazio Jorka koji je stajao u senci. Teksašinovo lice bilo je prava ružna maska mržnje.

III

Logor su napustili pre izlaska sunca u hladno sivilo zore, i pojahali kroz tišinu zaptivenu maglom. Govorili su malo a i to tiho i prigušeno izbegavajući grane koje su ih pri prolazu kroz šumu šibale po licu. Uskoro je sunce provirilo preko brdskog prevoja na istoku, ali je krov od igličastih borovih grančica sprečavao toplotu da proдре do njih. Jahali su lagano, birajući put između drveća, ponekad gubeći trag zbog nedovoljne svetlosti. No ubrzo su izbili na čistinu obasjanu suncem i našli se na početku dugačke doline. Sa zemlje se dizala magla i klizila pored litica doline ka nazubljenim, testerastim prevoji-

ma koji su kao vrhovi strela parali bledo jutarnje nebo.

Celo pre podne potera je jahala kroz dolinu, a u podne ponovo je počeo uspon. Stepenasta padina pružala se daleko ispred njih.

Holidej se diskretno osvrnuo oko sebe i osmotrio ljude i konje koji su se s naporom kretali uzbrdo. Razgovor je zamro pre više časova. Uprkos odmoru u toku noći, članovi potere bili su umorni i dremljivi. Niko se nije brijao od polaska iz grada i čekinja-sta kratka dlaka pokrivala je sva lica. Konje je pokrivao znoj i pena i umorne životinje su sve više usporavale hod. Donanov konj je lako hramao. Ali Perdi nije dopuštao da se zastane i odmori. On sam jahao je na čelu, neumoran i odlučan ne skidajući pogled sa traga. Tako su sve dublje zalazili u planinu.

Konačno su stigli do neravnog prevoja i pogledavši na sever, Holidej je ugledao još testerastih brdskih grebena koji su se kao crne stepenice pružali ka jednom usamljenom vrhu koji je blistao od snega. Trag begunaca skrenuo je sa prevoja i usmerio se ka jednom prolazu.

Jašući na začelju i Holidej se uputio ka uzanom otvoru.

Odjednom je Donavan skrenuo na levo ka senci litice gde se pored jedne crneo krug kamenja crnog od čađi. Svi su pošli za njim.

Izvidnik je sjahao i prišao vatrištu a ostali su se okupili u širok krug. Donavan je zavukao ruku u sivkasti pepeo. Posle nekoliko sekundi digao je glavu i pogledao konjanike.

– Pepeo je još uvek vruć – objavio je. – Mislim da su ovde proveli prošlu noć.

– Onda nisu daleko ispred nas! – uzviknuo je Perdi.

– Manje od pola dana jahanja! – potvrdio je tragač.

Lejf Perdi je prikupio vođice. – Jahaćemo dok ih ne stignemo.

Donavan je zatrepao očima. Perdi jeva ideja mu se nija dopadala.

– Mome konju treba odmor – rekao je Holidej lagano ali dovoljno odlučno. – Slimov konj hramlje. Verovatno mu je ispod potkovice zapao kamenčić koji treba izvaditi. I ostali konji su umorni. Odmorićemo se ovde par časova.

– Đavola ćemo se odmoriti – huknuo je Perdi lica gnevnog kao olujni oblak. – Nemamo vremena da...

– Nadoknadićemo vreme – presekao ga je Holidej kratko. – Ako sada poteramo konje uz ovo brdo oni će popadati.

– Hoću da još danas uhvatimo onog smrdljivog meleza – prasnuo je Perdi.

– Verovatno je da ćemo ga stići sutra... sutra posle podne – prognozirao je Holidej i sjahao. – Sada ćemo se odmoriti.

– Mislim da je tako bolje – složio se Loket i sjahao.

Ostali članovi potere su se u nedoumici zgledali a onda pogledali rančera. Za trenutak Perdi je zurio u Doka i onda je i on sjahao. To je bio znak za ostale konjanike i oni su umorno kliznuli iz sedla. Donavan je digao prednju levu nogu svog mrkova i zagledao se u kopito. Napipao je prstom oštar vrh malog komada škrljca zaglavljenog između kopita i potkovic, i klimnuo glavom Holideju potvrđujući da je bio u pravu. Brišući znoj sa lica, Kriger i Harkins su uzeli špil karata i seli u senku. Šerif Loket im se pridružio. Izvesno vreme Perdi je stajao sam sa rukama oslonjenim na kuke i pogledom proždirao Holideja koji je stajao pored Donavana koji je pokušavao da izvadi kamenčić iz ko-

pita svog konja. Zatim se Perdi uputio ka prolazu. Pet minuta kasnije stigao je do proširenja gde se prolaz završavao i zaronio pogledom u dolinu koja se pružala pred njim. Nadao se da će ugledati makar najmanji znak prisustva begunaca, ali njegov trud nije bio nagrađen uspehom. Dolina je počivala u potpunom miru.

Začuo je šum koraka iza sebe i okrenuo se. Prilazio mu je Bili Jork.

– Znaš šta Lejf? Čini mi se da se onaj uobraženi Holidej digao suviše visoko.

– Da – rekao je Perdi zamišljeno stavljajući cigaru u usta.

– Ponašao se maločas kao da je on gazda. Jednostavno je rekao gde ćemo se odmoriti ne vodeći računa o tome da li mi to hoćemo ili nećemo. Uzeo je sebi pravo da kaže da ćemo uhvatiti Madera. – Bili Jork je gnevno odgurnuo nogom jedan veći kamen – Čovek bi mogao da pomisli da je on vođa potere a ne običan prišipetlja.

– Svejedno, ipak mu ništa ne možemo jer ga Loket podržava – promrmljao je Perdi. – Za sada mora ostati tako kako jeste... ali samo za sada.

– Prokleti smutljivac!

– Pazi, ne želim nikakav sukob, Bili – Perdi je preteći podigao prst. – Prošle noći si ispao prava budala što si ga izazivao. Igrao si glupu igru kao da ne znaš ko je Dok Holidej!

– Pa šta?! Siguran sam da su te priče o njemu samo bajka za lakoverne kukavice. Uveren sam da bih mogao da ga sredim. Sem toga celog dana me je nervirao; pravio se važan, jahao je uobraženo kao da je ceo svet njegov, naređivao je kao da smo svi na njegovom platnom spisku. To me je dovelo do usijanja.

– Verujem, ali sledeći put pre nego što bilo šta preuzimaš sačekaj da ja

kažem svoju reč! – rekao je konačno Perdi. – A ja ću znati kada je pravi momenat.

– Misliš kad stignemo Madera? – zapitao je Bili.

– Možda. Verovatno će to biti pravi trenutak.

– Uveren sam da će nam praviti neprilike kad uhvatimo meleza! – izrazio je Bili svoje mišljenje.

– A ja sam uveren da ćeš ti biti u stanju da izađeš na kraj sa njim... na neki način – Predi je pripalio cigaru i njegove hladne oči zadržale su se na Teksašaninu. – Konačno, za to si plaćen... da štitiš moje interese.

– A Locket? Da li će biti potrebno da i njega sredim?

– Ne verujem. Ja već duže vreme poznajem Džekoba Loketa – Lejf Perdi se mračno osmehnuo. – On nosi šerifsku zvezdu, ima poštene namere, dobro poznaje zakon i dužnosti šerifa, ali kad dođe do potezanja oružja Locket je običan kukavica! Mislio sam da si to do sada i sam procenio. Sećaš li se kad smo bili kod Maderove brvnare? Ti si pričao o tome da je Madero izvršio ubistvo sa predumišljajem i Locket je u jednom trenutku pomenuo da Sem ima revolver u ruci. Ti si na to rekao da je Sem pao mrtav pre nego što je mogao da upali metak. Sećaš li se šta je Locket učinio?

– Ništa – prisetio se Bili Jork.

– Tačno Bili. Većina šerifa na Loketovom mestu bi proverili taj revolver, ali Locket nije preduzeo ništa jer smo mi bili tu. Naš šerif nije nikakav heroj, Bili. Naravno, on je pošao sa nama da bi Madera priveo na suđenje... ali ne verujem da će nam se isprečiti na putu kada dođe trenutak.

– Naš značkaroš je, dakle, pričalica i naivko?

– Baš to što si rekao.

– A naši momci?

Perdi se ponovo osmehnuo. Kauboji sa ranča nisu znali pravu istinu o smrti Sema Perdija. Na sreću vativši se sa mesta događaja, Bili Jork je došao da ga potraži i ispriča mu pojedinosti o Semovoj pogibiji. Lejf Perdi je, istina, mrzeo svog brata Sema zbog njegove nadmenosti i želje da komandu na ranču i drugim mutnim poslovima prisvoji za sebe, ali ipak nije želeo svom bratu sudbinu koja ga je zadesila. No pošto se to ipak desilo, odlučio je da taj incident iskoristi za svoje ciljeve. Održao je sastanak sa Bili Jorkom i u dogovoru izmenjene su neke pojedinosti u vezi sa obračunom. U stvari, kada je Teksašanin ispričao kaubojima novu verziju, u srcima kauboja zapaljen je plamen mržnje... "Prljavi melez je neizazvan mučki ubio g. Sema Perdija, njihovog gazdu i uz to belca". Da, revolveraš je zaista vešto ispričao izmišljenu priču. Perdi je otesao pepeo sa vrha cigare i pogledao Teksašanina. Bili je mudro postupio što je najpre došao kod njega i biće za to bogato nagrađen. A kada Perdi postigne krajnji cilj, Bili će dobiti još jednu nagradu... ali to će biti tek kada Džoni Madero bude mrtav a potera nazad u gradu.

– Ne brini za naše ljude – rekao je Perdi samouvereno. – Ne zaboravi da su to moji ljudi... i da su dobro plaćeni. Podsećam te, nagrada koju sam obećao učiniće da sve što se bude desilo shvate i vide na naš način.

Bili se osmehnuo i ruka mu se spustila na dršku revolvera. – Dok Holidej je, dakle, jedini za koga ću morati da se pobrinem?

– Možda.

– To će biti pravo zadovoljstvo – rekao je Bili Jork i zamišljajući scenu obračuna nastavio da gladi dršku revolvera.

*

U smiraj sunca počeo je da duva vetar.

Hučao je niz padine sa visokog snežnog vrha i šumeo kroz plitku dolinu u kojoj se potera ulogorila za noć. U početku je samo pirkao raspaljujući vatru, ali je iznenada ledeni nalet vetra zahujao u krošnjama borova i šerifovi pomoćnici su prišli bliže toplom plamenu.

Večera je bila završena. Talog u šoljama od kafe se hladio.

Razgovor je sasvim zamukao i ljudi zavijeni u ćebad čekali su dolazak novog dana. Uprkos odmoru kod planinskog prolaza, to popodne napredovali su sporo jer su begunci sa mekanog prešli na tvrdo, kamenito tlo pa se trag često gubio. S vremena na vreme potera je čekala dok je Donovan uz pomoć Harkinsa i Krigera tražio otiske konjskih kopita. Potom su nastavili dalje, ali su prekidi usporavali gonjenje.

Blizu njihovog logora šunjali su se vukovi. U toku celog dana čuli su udaljeno zavijanje velikih čopora, ali činilo se da su u toku noći zveri prilazile bliže i da su se šunjale u tami oko logora.

– Mogao bih da popijem još malo kafe – rekao je Bili Jork Donavanu.

Slim Donovan je pružio ruku i posudu za kafu približio plamenu.

Holidej je ustao. – Konji su nemirni... nešto ih je uznemirilo!

– Vukovi! – promumlao je Perdi.

– Možda – rekao je Holidej i vetar je do njih ponovo doneo frktanje. – Svejedno, ipak ću pogledati šta se tamo događa.

– Poći ću i ja sa vama – umešao se Loket.

– Ništa zabrinjavajuće – umešao se

Bili. – Konji su čuli zavijanje vukova u daljini.

– Ipak idem da proverim – odlučio se Dok.

– Kako hoćete – slegnuo je ramenima Bili.

Holidej i Loket su se udaljili dok su drugi ostali oko vatre u očekivanju da kafa provri.

Praćen Loketom u stopu, pustolov je zamakao u šumu. Krupnim koracima prošli su kroz šumu do male čistine gde su njihovi konji bili vezani za konopac zategnut između dva džinovska bora. Veliki crni ždrebac je nervozno frktao a Donavanov mrkov je kopao nogom tvrdo tlo. I drugi konji su bili uznemireni i načuljenih ušiju zatezali su konopac za koji su bili vezani. Izvesno vreme Dok Holidej je stajao i pogledom prečešljavao mrak.

– Jesu li ih vukovi uplašili? – zapitao je Loket.

– Konji nisu uplašeni – došapnuo je Holidej. – Samo su uznemireni i nervozni.

– Kako... kako to mislite?

– Greben... pogledajte greben – rekao je Dok tiho.

– Šta... greben? – Loket je bacio pogled do tamnog nazubljenog planinskog prevoja upravo iznad njih. Tada ih je ugledao jasno ocrtane prema mesečinom zabaljenom nebu. Dah mu je zastao. – Dođavola...

– Četiri konjanika – šapnuo je Dok.

– Osmatraju naš logor kao ptice grabljivice! – uzviknuo je šerif prigušeno. – Zbog tih gore, dakle, naši konji su tako uznemireni.

– Pogledaću ih izbliza.

– Možda su... možda su samo putnici koji su ugledali našu vatru, – iskazao je šerif svoju slabu nadu. – Možda će kad osmotre situaciju mirno

dojahati dole i zatražiti gostoprinstvo za noć.

– Možda – odgovorio je Holidej sumnjičavo. – A možda su Indijanci, četiri indijanska ratnika koji se posle lova vraćaju kući. Ako je tako, mogu pasti u iskušenje da pokušaju munjeviti napad na jedan usamljeni logor kao što je naš.

– Do sto đavola!

Holidej se okrenuo šerifu. Progovorio je tiho, skoro šapatom. – Džejk, odšunajte se nazad i upozorite ostale. Jednostavno tiho i mirno uđite u logor kao da ste samo skupljali drva. Recite ostalima da se ponašaju kao da se ništa nije desilo jer će oni sa grebena motriti svaki njihov pokret. Ako nekim slučajem ti lupeži planiraju napad, ne bi bilo dobro da zapaze da smo ih primetili. Bilo bi bolje da dođu i ulete u našu klopku.

Loket se tiho udaljio i Holidej je ponovo vratio pažnju na konjanike. Čutljivi posmatrači su i dalje stajali bez pokreta a njihove siluete oštro su se ocrtavale na punoj mesečini. Nedaleko od njih dizao se visok, stari bor i Holidej je odlučio da se privuče u senku velikog drveta. Oprezno se udaljio sa čistine i počeo da se penje uz mahovinom obraslu padinu. Za to vreme konjanici se nisu ni makli. Nastavio je da se privlači pola hodajući pola puzeći i prešavši jednu ravnu stenu, popeo se u podnožje džinovskog bora. Priljubivši se uz čvornovato deblo, izviriio je da osmotri.

Konjanici nisu bili Indijanci. Bili su belci i to belci naoružani do zuba. Svaki je nosio pušku a Holidej je sem toga video nisko pripasane revolvare a preko sedla jednog od njih skraćenu dvocevku sačmaru. Sedeli su i dalje nepomični u sedlima i posmatrali logor, a pogledavši dole, Dok je video da oko vatre okupljeni članovi potere pažljivo slušaju šerifa Loketa.

Baš u tom trenutku jedan konjanik je okrenuo svog konja. Kada je mesečina obasjala nesvakidašnje pacovsko lice išarano progrušenom sedom, danima neobrijanom, bradom, Holidejevi prsti su instinktivno stisnuli dršku revolvera. Pustolov je na tom groznom licu video dva usjaktela oka, oštro istaknut veliki sabljast nos i pramenove dugačke zamašćene kose koji su štrčali ispod šešira kao strukovi slame. Bilo je to lice čoveka čiji su slike bile izlepljene na svakoj šerifskoj stanici širom jugozapada!

Krago!

Dok Holidej se povukao u senku stabla i digao revolver.

Bandit pacolikog lica promrmljao je nešto svojim pratiocima. Jedan od njih je klimnuo glavom. Zatim su se svi u koloni kao niz čutljivih duhova uputili duž linije grebena. Jahali su nagnuti u sedlima, glava oborenih pred naletima ledenog vetra koji ih je šibao po licu. Bili su to grubi, bradati ljudi divljeg izgleda i kretali su se lagano ka velikom boru.

Odjednom je Krago zategao vođice. Holidej je kao okamenjen stajao dok je čuveni bandit mutnim okom zurio ka boru. No onda je Krago skrenuo konja i banditi su sledeći ga usmerili konje niz spoljnu stranu brdskog grebena.

Holidej je odahnuo. U međuvremenu banditi su se stopili sa noćnom tamom.

Izvesno vreme stajao je nepomičan kao slepljen za stablo bora. Laganim pokretom vratio je revolver u futrolu. Kasnije će im šerif Loket verovatno izneti ceo spisak Kragovih zločina, ali Holidej je i bez toga znao da se nalazio na nekoliko koraka daleko od najgroznijeg zločinca u celoj oblasti. Kragova banda terorizala je granične oblasti već punih sedam godina

ostavljajući za sobom krvav trag ubistava, silovanja i krađe stoke. Očigledno da su zločinci osmatrali logor i premišljali da li da ga napadnu. Na kraju su odustali samo zato što im se odnos snaga verovatno nije dopao. Holidej je znao da su banditi Kejna Kraga preživeli toliko dugo vremena između ostalog i zbog toga što su napadali samo onda kada je brojčana nadmoć bila višestruko na njihovoj strani.

Holidej se odvijao od drveta i žurno se vratio u logor.

Kada je zakoračio u krug osvetljen vatrom, članovi potere su bili na ivici nerava.

– Šta se do đavola događa? – zapitao je Perdi. – Loket reče...

– Krago! – objasnio je Holidej kratko.

– Kejn Krago – izustio je Loket i udahnuo kroz stisnute usne kao čovek koji se opekao.

– Ne brinite – umirio ih je Dok. – Otišao je... a sa njim i njegova banda.

– Jeste li sigurni da je to bio... Krago? – zapitao je Loket promuklo i skočio na noge.

– Kad sam poslednji put čuo o njemu, Krago se nalazio severno oдавде – rekao je Donovan.

– Ako je i bio, sada je ovde u brdima... tu, iza onog prevoja – rekao je Dok. Pažljivo je pogledao svakoga u lice. – On ne sluti da mi znamo da je on u blizini. Nas je sedam protiv njih četvorice. Iza onog grebena je mala dolja. Ako požurimo, možemo zaobilaznim putem obići prolaz kroz koji oni moraju da prođu i možemo Kragovu bandu uhvatiti u klopku.

– Nismo došli ovamo da lovimo Kraga – prasnuo je Perdi.

– Znam – rekao je Dok. – Pošli smo da hvatamo jednog meleza, sitnu ribu u poređenju sa zločincima koje sam

video tamo na grebenu. Pa slušajte, Kragova banda je pobila više ljudi nego što čovek može da izbroji i to ljudi i žena pa čak i dece. A ta banda nije daleko od nas.

– Nećemo da preduzimamo ništa što će nas udaljiti od Madera – rekao je Perdi otvoreno.

– Do vraga, ako sačekamo Kraga u zasedi rizikujemo da neko od nas pogine... Može biti da ih je samo četvorica ali to su sve ubice, svi do jednog! I šta ćemo ako je Madero tu ispred nas, možda odmah iza sledećeg planinskog grebena? Čuće odjek pucnjeva i to će ga upozoriti da smo u blizini. Ne, ostajemo ovde. Neka Krago ide do đavola.

– Ja lično sam mislio da odluke donosi šerif Loket, – rekao je Dok Holidej suvo. – Ili ste vi možda ovlašćeni da komandujete grupom šerifovih zamjenika, Perdi?

Lejf Perdi se smračio. – Loket vodi poteru.

Džejk Loket je progutao knedlu vazduha i zagledao se u vatru. Dok je on zurio u plamen niko nije progovorio ni reč.

– Mister Perdi je u pravu, mister Holideje – izustio je konačno Loket. – Pošli smo da uhvatimo ubica Sema Perdija i to je naš zadatak. Možda... možda ćemo u lov na Kraga poći neki drugi put. Pokrenućemo jaču poteru od ove.

Perdi je zapalio cigaru. Prisativši se šta je njegov gazda rekao o šerifu, Bili Jork se bezosećajno osmehnulo pobledelom zvezdonoscu.

– Šta je sa tom kafom? – zapitao je Perdi u tišini.

*

Kasno ujutru put je počeo da vijuga uzbrdo ka jednom dugačkom tam-

nom grebenu. Trag u mekanoj zemlji bio je sasvim svež i članovi potere su hitali da što brže stignu svoj plen. Nalazili su se u teškoj prohodnoj divljoj teritoriji koja je vrvela životinjama, ali ljudi su se odupirali iskušenju da ulove neku krupnu divljač jer bi pucanj čuli i begunci koji su mogli biti upravo ispred njih. Dok su jahali kroz dugačak prolaz, iznad njihovih glava kružio je zlatni orao a veliki grizli medved pratio ih je pogledom sa otvora svoje pećine. Dva puta je Holidej video Indijance. Jednom ih je sa dosta dalekog uzvišenja uhodio jedan usamljeni Indijanac na šarenom konju, a oko sredine prepodneva tri Indijanca su ih neko vreme pratili. No sada ni njih nije bilo.

Sunce se diglo do zenita, ostalo tamo neko vreme a onda počelo lagano da plovi ka zapadnom horizontu.

Potera je stigla do kresta dugačkog prevoja kada su senke počele da se izdužuju. Odmorili su konje nekoliko minuta i za to vreme Dok Holidej je sokolovim okom osmotrio bazen koji se pružao pred njim. Računao je da trag koji slede nije stariji od jedan čas, što je značilo da će verovatno vrlo brzo stići begunce. I ljudi sa ranča Dijamond su to naslućivali. Nestalo je umora a na njihovim licima ogledalo se iščekivanje. A u tom momentu, razmišljao je Dok Holidej za sebe, Džoni i Vanda su jahali tom ravnicom nesvesni opasnosti koja ih je s leđa vrebala. Bacio je pogled iz sebe do Loketa. Šerif je stajao sam i pušio ispod grana jednog kržljivog bora. Incident od prošle večeri potvrdio je ono što je Holidej odavno počeo da veruje – šerif Locket je samo formalno bio vođa potere. Pravi zapovednik je stvarno bio Lejf Perdi.

Holidej je zapalio cigaru. U ovom trenutku nije bilo važno ko je vođa

potere, ali je moglo postati važno kada stignu Džoni Madera. Tada predstavnik zakona mora vladati situacijom.

Još uvek je bilo toplo i Locket je držao raskopčan sako. Sunčevi zraci odbijali su se od metalne zvezde.

Bilo je vreme da se pođe.

Uronili su u dolinu i zagazili u potok koji se penušao pod nogama njihovih konja. Ledena voda kovitala se i žuborila oko njih. Na suprotnoj obali trag begunaca bio je jasno vidljiv, sasvim svež u mekanoj glini. Obuzet verovanjem da su begunci sasvim blizu, Perdi je izvukao pušku iz futrole. Uputili su se u šumu sledeći trag između ogromnih borovih stabala. Gonioci su jahali u indijanskom poretku, u koloni jedan iza drugoga vijugajući kroz šumu kao dugačka zmija. Konačno su izbili na prostoran proplanak. Bližilo se veče.

Holidej je zastao a njegovo oštro oko ugledalo tanak stub sivkastog dima koji se lagano dizao ka već zasenčenom nebu.

– Tu su, tačno ispred nas – izustio je Donovan.

Holidej je pogledao šerifa Loketa i ovaj je priterao konja bliže uz njegovog.

– Ovo je kraj puta – promrmljao je Locket.

Perdi i Bili Jork su dojahali i zastali pored njih.

– Čini mi se da je logor iza onog uzvišenja – rekao je Bili Jork.

Perdi se osmehnuo. – Do sada je sve bilo lako a od sada nastaje onaj opasniji deo. Videću vas kako ćete se držati i da li su priče o vama makar blizu istine.

– Brinite se vi o sebi i svojim ljudima, Perdi. Meni nije potrebno da se dokazujem.

Perdi ga je izazovno pogledao. – Kako god hoćete.

– Uostalom – umešao se Bili Jork otežući, – ako nemate hrabrosti ne morate se mešati. Mi ćemo obaviti posao umesto vas.

– Neće biti potrebno. Ja ću biti uz šerifa jer... on vodi glavnu reč, zar ne? – rekao je Dok provokativno.

– Naravno – složio se revolveraš osmehujući se hladno. Zatim se obratio šerifu. – Pa, Lokete, kakav je vaš plan?

Loket se kolebao. – Ovaj... prvo ćemo opkoliti logor. Mister Perdi, vi uzmite Harkinsa, Donavana i Kriglera i zauzmite položaj iznad kampa. Bili, Holidej i ja prići ćemo sa ove strane. I... ne sme da bude pucanja. Ovde smo zato da uhapšimo čoveka koga tražimo zbog ubistva i da ga privedemo radi suđenja.

Kauboji sa ranča „Dijamond“ su izmenjali poglede.

– Čuli ste šerifa, momci! – rekao je Lejf Perdi. – Nema pucanja.

IV

Do kampa su stigli u sivi suton.

Holidej je razmaknuo niske graničice omorite i ugledao užareno sjajno vatrište sa koga je sve jači vetar nosio oblačiće dima. Logor se nalazio u maloj dolji zaklonjenoj sa jedne strane blokovima stena a sa druge gustim rastinjem, većinom crnogoricom. Vanda Madero čučala je pored vatre i pekla ribu na žaru. Bila im je okrenuta leđima i Holidej je jasno video njevu dugu crnu kosu koja se kao slap spuštala na njena ramena i leđa. Bluzna od jelenske kože bila joj je zaprljana prašinom a suknja mestimično ulepljena komadima blata.

Bili Jork se spustio pored Holideja. Teksašanin je držao revolver u desnoj

ruci i ledenim pogledom profesionalca pažljivo pretresao svaki kutak logora. Kada je Džoni Madero pošao ka vatri, on je laktom dodirnuo Holideja. Ne sluteći opasnost, Džoni je čučnuo pored svoje sestre.

– Pastrmka je skoro gotova – rekla je Vanda.

Sa puškom u ruci šerif Loket je dopuzio do debla jedne velike jele.

Holidej je posmatrao Džonija. Začetak bore naboran je melezovo čelo i njegove tamne obrve su se sastavile. Tamnokoži mladić se uspravio.

– Šteta je što si uhvatio samo jednu pastrmku – rekla je Vanda sa žaljenjem. – No svejedno, podelićemo je... Džoni, šta nije u redu?

– Šuma je zanemela – rekao je tiho. – Ptice ne cvrkuću.

– Veće je. Sve već počiva.

– Ne, ne, još nije toliko kasno da se ništa ne bi micalo.

– Možda...

– Nešto nije u redu, Vanda – prošaputao je i u oči mu se uvukla strepnja.

Džoni je spustio ruku na dršku revolvera. Bio je to šestometak teškog kalibra u futrolu od grube kože.

Šerif Loket je ispustio jedan korak na čistinu. – Ne miči se Madero.

Šuma i stene oko male uvale odjednom su živnule. Pušćane cevi zagrebale su kamene zaklone iza kojih su se skrivali strelci. Perdi je ustao sa dva naperena revolvera u rukama. Bili Jork je razmakao grane i pridružio se šerifu koji je stajao na ivici uvale sa puškom prislonjenom uz obraz.

Dok Holidej je vratio revolver u futrolu i lagano zakoračio na čistinu. Lov je bio završen.

– Džoni! – krikнула je Vanda.

– Dalje šape od tog pištolja, melezu! – opomenuo je Perdi Džonija. –

Odmah! Ili ću ti izrešetati mešinu i poslati te u pakao... gde i pripadaš.

Džoni Madero je digao ruke. Osvrnuo se oko sebe po nizu pušanih cevi koje su ga okruživali i konačno se njegov pogled zadržao na šerifu Loketu.

– Devojko – obratio se Loket Vandi. – Uzmi tvom bratu revolver iz futrola i pusti ga na zemlju. Ali opominjem te, bez trikova. Samo ga pusti da padne na zemlju.

Vanda se drhteći uspravila.

– Učini što ti je rekao, ženo! – grmnuo je Perdi.

– Znam... znam zašto ste ovde! – sevnuo je Madero još uvek gledajući šerifa u oči. – Ali... ja sam Sema Perdi ubio u samoodbrani!

– Ženturo! – Razdrao se Perdi ne obazirući se na Džonijeva objašnjenja.

Vanda je pružila ruku do bratovog revolvera. Dohvatila ga je palcem i kažiprstom i pustila ga da padne pored njenih nogu.

– Sad se udalji od njega! – naredio je Perdi.

– Moje mesto je pored Džonija! – planula je Vanda. – Čujte me svi. Moj brat je ubio Sema Perdi u samoodbrani. Perdi i... i ovaj ovde Bili Jork... došli su sa ciljem da prave neprilike. Perdi je potegao revolver i... Džoni je takođe morao da se maši oružje. Bio je brži i ubio ga je u samoodbrani.

– To je po svoj prilici tačno, devojko, i zbog toga mislim da nemate zbog čega da strahujete – rekao je Dok Holidej. Kada se devojka okrenula ka njemu, on je nastavio. – Došli smo ovamo da ga vodimo nazad u Tvin Forks radi suđenja. Vi ćete tada moći da svedočite u njegovu korist i...

– Čekajte malo – progovorio je Perdi a uprkos lažnoj blagosti iz njego-

vog glasa je izbijao prizvuk smrti. Osmehnulo se svojim ljudima i nastavio. – Koliko sam ja shvatio ovih par meleza bi želeli da se suđenje obavi odmah.

– Uh, mister Perdi – zastenjao je Loket jedva čujno.

– Hoću da kažem, izgleda da žele da čuju optužbu i da odmah kažu svoju odbranu – produžio je i široko se osmehnulo. – Meni se čini da je to u redu. Svi su ovde. Tužilac, svedoci, optuženi, da baš svi! Ova žena je voljna i spremna da ispriča svoju verziju događaja a Bili će nam izložiti svoju. Čini mi se da...

– Zaboravili ste na mene, mister Perdi. I ja sam tu! – prekinuo ga je Dok i prišao korak bliže u krug.

– Ah, da, i vi ste tu, ali to, naravno, ništa ne smeta da odmah donesemo presudu. Uštedećemo gradu vreme i novac ako ovde na licu mesta organizujemo hitno suđenje a onda odmah vešanje!

– Ne! – kriknula je Vanda.

– Mister Perdi – zaustio je šerif ponovo ali kada je ugledao svirep osmeh na teksašanim usnama, reči protesta su mu zastale u grlu. Šerif se odjednom pretovrio u bespomoćno dete i cev puške koju je držao u rukama lagano se spustila ka zemlji.

Dok Holidej je shvatio da na šerifa ne može računati. Još jednom je mogao da računa samo na sebe. U jednom momentu pomislio je da ga se u krajnjoj liniji sudbina Džoni Madera ništa ne tiče, ali je jedan pogled na unezverenu Vandu bio dovoljan da u njemu probudi plamen revolta. Shvatio je da mora da pomogne.

– Drago mi je što se slažete sa mnom, Džejk – pohvalio je Perdi šerifa. Obratio se svojim ljudima. – Šerif želi da se suđenje održi odmah, ovde na

licu mesta. Čete, ti skloni devojk^u odavde da bismo mogli čuti Bili^{ja}. Bili će nam reći istinu o tome što se desilo kod Maderove brvnare.

– Da je nisi dirnuo, Harkinse! – upozorio ga je Holidej. Prišao je nekoliko koraka bliže i stao između nesrećnih meleza i Lejfa Perdi^{ja}. – A sada čujte šta ću vam reći, čujte me svi i slušajte dobro! Šerif Loket nije dao dozvolu da se suđenje održi. Vi ste ga jednostavno naterali da ne kaže ništa protiv vaše namere da zloupotrebite pravdu. Ovo je legalna potera, a svi vi ste zakleti šerifovi zamenici. Svi ste položili zakletvu da ćete se boriti za očuvanje reda i Zakona. Harkinse, Krigere i ti Donavane, slušajte me. Ova potera nema pravo da bude sud, porota i dželat! Mi imamo samo jedan zadatak, a to je da Džon^{ija} Madera dovedemo u Tvin Forks za suđenje. Ako sud nađe da je kriv, Džoni će visiti... ali ne sada! To vam ja kažem.

– Skloni se Holideje! – razdrao se Perdi.

Holideju nije promaklo da ga je Perdi oslovio sa „ti“.

– Džejk – rekao je ne obazirući se na rančera. – Vi nosite tu metalnu zvezdu. Vaša je dužnost da obezbedite da Madero bude živ i zdrav dopremljen u zatvor u Tvin Forksu.

Loket nije mogao da mu pogleda u oči. Stajao je bled u licu i primetno podrhtavao.

– Holideje... poslednji put kažem, sklonite se! – izustio je Perdi.

– Šerife – obratio se Dok predstavniku zakona. – Sećate li se šta ste mi govorili na putu? Bili ste zabrinuti šta će se desiti kad konačno stignemo Madera... bili ste zadovoljni što sam vam se pridružio. Pa dobro, ja sam tu i spreman sam da vas podržim u vršenju dužnosti predstavnika zakona.

– Sklanjaj se! – povikao je Perdi.

– Neće ovde biti nikakvog suđenja – izjavio je Holidej. Pogledao je Perdi^{ja} skoro posivelog u licu. – Što se tiče tog načina razgovora mogu vam reći, Perdi, da mi se ni malo ne sviđa. Moraću da vas naučim da budete učtiviji. I da znate, niko me ne može ukloniti mimo moje volje.

– Možda se to ipak može urediti, – rekao je Perdi tišim glasom. – Bili...

Tek tada je Dok Holidej primetio da Bili više ne stoji pored njega. Teksaš^{anin} je, mora biti, iskoristio momenat kada je on pošao napred i neprimetno, kao vuk, zašao mu za leđa. U magnovenju Dok se okrenuo i video da je Bili^{jev} revolver uperen u njega. Mašio se rukom za revolver i pokušao da se okrene kada je Bili^{jev} revolver grmnuo. Metak ga je pogodio u prsa kao užareni čekić kidajući tkivo izbijajući dah iz grudi. Od snage udara i okreta, Holidej je izgubio tlo pod nogama i posrnuo ka Perdi^{ju} koji ga je dočeka^o udarcem kundaka po glavi. Vanda je užasnuto vrisnula. Krvlju oblivene košulje i sakoa, Holidej se sručio na tlo. Talas bola obuzeo mu je celo telo a u prsima kao da mu se razlilo rastopljeno olovo. Onda mu je veo tame zamračio svest i Holidej je bez jauka klonuo i ostao da nepomično leži na zemlji.

– Gospode Bože! – kriknula je Vanda. – Pa to je ubistvo, hladnokrvno ubistvo!

Bili Jork se osmehn^{uo} zagledan u svoj revolver koji se još pušio. – Mislim da je dobio što je zaslužio.

– Drži devojk^u! – naredio je Perdi promuklo.

Harkins je priskočio da ga posluša. Pošto Džoni nije mogao da joj pomogne, Čet Harkins ju je zgrabio, grubo joj izvio ruke iza leđa i tako spetljanu odg^{urao} je dalje od vatre.

Sve vreme šerif Loket se nije ni pomerio. Stajao je nepomičan i bled u licu i zurio u krvavo telo obasjano svetlošću vatre.

– Ovo suđenje će biti vrlo kratko i sprovedemo ga sa velikim zadovoljstvom – rekao je Perdi otežući. – Bili, hajde, izloži činjenice.

Bili je gegajući prišao bliže u krug vatre i stao iznad čoveka koga je malo pre toga ustrelio. Pročistio je grlo. Džoni Madero se osvrnuo i pogledao u cevi uperenih pušaka a onda svoju sestru, ali je ostao skamenjen. Nije mogao ništa da učini, baš ništa.

– Ja sam čovek koji ne ume mnogo da priča i zato ću reći samo ovo – počeo je revolveraš. – Mister Sem Perdi i ja posetili smo ovog smrdljivog meleza da sa njim nešto raspravimo, i taj smrdljivi melez ga je ubio. Ja bih kratko i jasno nazvao: ubistvo sa predumišljajem.

– A sada da saslušamo devojkicu – rekao je Perdi. – Dovedi je ovamo, Čet. Saslušaćemo njenu izjavu pre nego što po zakonu obesimo ovog ubicu.

Harkins je grubo zavio devojkicu ruku i Vanda je jauknula od bola.

– Napred, ženturo!

– Ostavite je na miru! – povikao je Džoni očajnički.

Pošao je dva koraka napred a Lejf Perdi je samo to čekao. Rančerova puška je grmnula, blesak barutnog plamena je osvetlio večernji sumrak i Džoni sa zateturaio pogođen u rame. Melez se okrenuo i pošao prema Perdiju. Mlaz krvi slivao mu se niz grudi a gledao je staklastim očima. Perdi je ponovo opalio i tane se uz mukli udar zarilo Maderu u srce. Džoni se srušio kao posečeno stablo.

Ovaj put Vanda nije vrisnula. Samo je očima suza sa nevericom zurila u svog mrtvog brata. Stajala je otu-

pela od straha i neverice i bezglasno micala suvim usnama. Grudi su joj se burno dizale i spuštale ali se više nije otimala. Nije se pomerila čak ni onda kada se Harkinsova desna šaka pružila oko nje i zadržala se na njenim grudima.

– Znaš šta! – rekao je Perdi uzgred i lagano prišao vatri, – Ja mnogo volim pastrmku na žaru. Ovde ćemo se odmoriti, nešto ćemo prezalagajiti, ispiti lonče kafe i onda krenuti kući. – Bacio je kratak pogled do šerifa Loketa. – Ah, Džejk, ti si sve dobro video, zar ne? Smrdljivi melez je pokušao da pobegne pa sam bio prinuđen da ga ubijem. U svakom slučaju, uštedeo sam dželatnu nepotrebnju mu, zar ne?

Loket je klimnuo glavom.

– Momci, vama prepuštam da se pobrinete za devojkicu – rekao je Perdi.

Kruger i Donavan su pogledali devojkicu. Stajala je klonula, mlitava kao da je u transu.

– Znaš šta Lejf – progovorio je Bili Jork odjednom, gledajući devojkicu zmijskim očima. – Ovo je bio dugačak i naporan put.

– Šta hoćeš time da kažeš? – Zapitao je Perdi.

– Upravo mi je palo na pamet da bi ljudima dobro došlo malo zabave, ako si razumeo šta mislim – predložio je Bili Jork. – Moral je na većoj visini ako s vremena na vreme ljudi dobiju neku malu nagradu.

Perdi je pogledao svoje pratiocice i zapazio da su njihovi pogledi kao prikovani za Harkinsovu šaku i deo devojkicinog tela koji je šaka pokrivala.

– To je zista dobra ideja, Bili – pohvalio ga je Lejf Perdi. – Samo hoću da budem siguran da ćeš se... ovaj... kada se zabava završi, ti lično pobrinuti za nju. Razumeš?

– Učiniću to, ne brini – rekao je Bili i osmehnuo se. Prišao je jahačima sa ranča „Dijamond“ i namignuvši pokazao palcem preko ramena na Vandu. – Znaite šta momci? Mislim da bi ovoj indijanskoj skvo trebalo da učinimo jednu uslugu. Pokazaćemo joj kakvo je uživanje imati jednog pravg muškarca... belca.

Nevaljalcima nije trebalo dva puta reći. Užagrelih očiju prišli su i okružili devojkku kao lešinari koji čekaju gozbu. Prejahali su dugačak, zamorani put i već dugo su bili lišeni udobnosti doma i salunskog uživanja.

Vanda ih je bez reči netremice gledala. Stajala je mlitavo oslonjena na Harkinsa, beznadežna i pokorna ali već sledećeg momenta trgla se iz tupe ukočenosti. Osetila je Harkinsovu šaku na svojim grudima, shvatila njen uvredljivi dodir i razumela požudu u njihovim očima koje su otkrivale njihove razvratne nasilničke namere.

Shvatila je njihove životinjske namere i njome je ovladao strah.

Jednim očajničkim trzajem otela se iz Harkinsovog zagrljaja ali je poneta inercijom naletela na Bili Jorka. Teksašanin ju je dograbio i dignuvši je od zemlje, poneo je ka prirodnoj postelji od borovih iglica. Dok ju je nosio ona se otimala i zamahujući rukama udarala ga pesnicama u lice. On ju je bacio na mekani ležaj i kleknuo pored nje dok su se ostali okupili očekujući da na njih dođe red. Dok se devojkka koprcala i udarala slabačkim rukama, Bili je drhtavim prstima željno raskopčavao dugmad njene bluze. Kada mu je njen otpor zasmetao, Jork joj je surovo kleknuo kolenom na stomak i izbio joj vazduh iz pluća. Devojkka je mučno, prodorno zastenjula. Jork se nagnuo ka njoj i pritiskujući je telom, pokušao da je poljubi ali je ona okrenula glavu u stranu.

No sada su revolveraševe nežne bele ruke postale nestrpljive i on je grubo otkinuo poslednje dugme na njenoj bluzi. Ostali su ga bodrili i požurivali smejući se glasno nemoći a kada je Bili ceremonijalno raskrilio bluzu ii pokazao im njene nage uzdrhtale dojke, njihov smeh i požudni uzdaci prigušili su njene uzdahe i jecaj.

Za trenutak je izgledalo da se Vanda predala sudbini.

Prestalo je da se bori i okrenula glavu od Bilija.

– Eto! – zacerekao se Bili. – Curi se ipak dopada moj stil.

– Požuri Bili! – rekao je Harkins nestrpljivo.

U tom trenutku devojkka je napala brzinom zvečarke. Zarila je prste Bili Jorku u oči i kada je revolveraš kriknuo, ona se istrkla ispod njega. Zaslepljeni revolveraš je pokušao da je ščepa ali devojkka je već bila na nogama. Kriger i Donovan su skočili da je uhvate. Zaslepljen požudom, željan da devojkku ščepa odmah za sebe, Čet Harkins se sapleo na Teksašanina i pao glavačke na tepih borovih iglica. Vanda se izvila iz Donavanovih ispruženih ruku i skačući kao uplašena srna potrčala u šumu.

Zamakla je u žbunje paprati vijugajući kroz gustiš ispred gonilaca koji su se dali u trk za njom. U jednom momentu Kriger ju je skoro dočepao, ali se ona izvila u stranu i jurnula ka tamnom zastoru borove. Uspela je da zamakne između dva džinovska bora u šumu koja se iza njih nastavljala. Čula je za sobom sudarenje snažnih tela o drveća, lomljenje grana i rastinja i bat teških nogu koje su tutnjale za njom. Čula ih je kako se dovikuju. Bili su to grevni povici i međusobne optužbe o krivici za njeno bekstvo. Odjeknuo je revolverski pucanj ali je bio nasumce ispaljen i ona nije čula

ni zvižduk metka. Nastavila je da trči, da se povija, izvija i ševrda između drveća bežeći niz dugačku šumom obraslu padinu što dalje od logora. Stigla je do potoka i tek tada zastala. Milostivo nebo joj je išlo na ruku. Mrak se brzo spuštao i kroz nekoliko minuta neće se videti prst pred okom. Onda neće moći da je nađu.

Zagazila je u ledenu vodu i prošavši potok počela da se penje uz drugu obalu. Kao mlada puma skakala je sa stene na stenu, držeći se što više senke, zastajući povremeno da se pritaji, osmotri i oslušne. Ugledala ih je kao senke na drugoj strani potoka i priljubila se uz jednu glatku stenu. Sada je sa goniocima bio i rančer Perdi i njegov glas zagušen od gneva otkrivao je njegovu ljutnju. Dva kuršuma odbila su se od stena, ali ona je znala da je ne mogu videti i da su hici nasumice ispaljeni. Životinja od čoveka koji je pokušao da je siluje, stajao je pored Perdija sa rukama na bokovima i tek tada Vanda je primetila da joj je bluza još uvek otkopčana. Žurno je zakopčala još neotkinutu dugmad njene kožne bluze. Gonioci su se u međuvremenu rasporedili duž potoka ali po tome kako su besciljno lutali, ona je zaključila da su joj izgubili trag. Dvojica gonilaca pregazili su potok i osmotrili stene. Još jedan nasumce ispaljen hitac odjeknuo je u tami koja je sve više zavijala predeo.

Gonioci su se razdvojili i pošli uzvodno a drugi nizvodno, a Vanda se odvojila od stene i privukla uz korenje jednog starog čvornovatog bresta. Samo malo iznad nje nalazio se procep u vrhu kamene obale, sasvim uzan prolaz u inače kompaktnoj steni. Bacivši kratak pogled ka ljudima koji su se šunjali kroz gustiš oko potoka, otpuzila je nečujno do prolaza, provukla se kao koza i potrčala ka

punom okviru upola izronjenog meseca.

*

Bila je već duboka noć i svi su stajali oko poluugašene vatre.

– Vas četvorica i pustili ste je da vam pobegne? – podsmehnuo im se Perdi ogorčeno.

– Kad svane naći ćemo njen trag – zacvileo je Donovan.

– A gde misliš da će ona dotle biti? Da će stajati i čekati da je uhvatimo? – Perdi je žustro pripalio cigaru. – Do tada će biti miljama daleko.

– Zar je to uopšte važno, Lejfe? – Zapitao je Bili.

– Naravno da je važno...

– Slušaj... – skrenuo mu je pažnju Bili.

Zavijanje vukova doprlo je do njihovih ušiju i senka gneva nestala je sa lica Lejfa Perdija. Avetinjskom zavijanju sa jednog planinskog prevoja odgovorio je dugačak, otegnut urlik sa drugog prevoja.

– U životu sam čuo dosta vučjeg zavijanja i znam nešto o tome. Kažem ti da su zveri gladne... mnogo gladne – rekao je Bili tiho.

– A devojka je tamo sama – promrmljao je Perdi.

– Živi mamac za vukove – konstatovao je Bili.

Loket je zadrhtao i privukao bliže uz telo široki ogrtač. Osećao je potrebu da nešto kaže ali je umesto toga nemo zurio u poluugašeno ugljevlje.

– Da – složio se Perdi. – Nemamo zbog čega da brinemo. – Pogledao je nepomična tela Džoni Madera i Doka Holideja. – Melez je gotov, a ovaj drugi...

Bili Jork se mašio pištolja. – Za svaki slučaj...

Perdi ga je zaustavio pokretom ru-

ke. – Nema potrebe. Vukovi će to završiti umesto nas. Ako je živ ne bih želeo da se nađem u njegovoj koži.

Jork se svirepo osmehnuo i vratio revolver u futrolu. – U pravu si. Bar se nećemo mučiti da ih sahranimo.

– Ali... trebalo bi... da ih odnese-mo nazad u grad. Možda će neko pitati... – Promucuo je Loket jedno.

– Pitati? – Perdi je odglumio nevin-našce. – Sve što treba da učiniš to je da ispričaš kako se događaj odigrao. Znaš i sam da se Džoni Madero odupro, potegao je revolver na nas. Mi smo zbog toga morali da ga ubijemo. Što se tiče ovog mister Holideja... pa, njega je na nesreću, pogodio melezov kuršum. Kakva šteta da se tako nešto desi! A tela... razlog zašto ih nismo poneli nazad u Tvin Forks...? Pa, dođavola, muve bi ih toliko zagadile da bi tela zaudarala pre nego što bismo stigli u grad... Eto, to je sve.

– A da ne govorimo što bi, možda po dolasku bilo nezgodnih pitanja ako bismo odneli tela – podsetio je Bili Jork. – Na primer, kako to da je Madero pogođen jednom s leđa, a drugi put спреда i da je mister Holidej pogođen... Ali ostavimo to. Vi biste to sve mogli objasniti ali ko zna šta bi ljudi mislili. A mi nikako ne želimo da oni počnu nešto da misle i da postanu sumnjičavi. Zar nije tako?

Šerif Džejk Loket nije rekao ništa.

– Ostavite ih vukovima, oni će završiti ono što smo mi počeli, – naredio je Perdi. – Hajdemo, dižimo jedra. Čete, ti zaveži Holidejevog konja za tvoga, a Kriger može povesti konje dvoje meleza. Možete ih prodati kad stignemo u grad.

Bili je kleknuo pored Džoni Madera. Njegove zmijske oči zadržale su se na mesinganim naušnicama u melezovim ušima. Revolveraš je otkinuo minduše sa beživotnog tela i spustio

ih sebi u džep. Uzeo je i melezov revolver a zatim prišao Doku Holideju. Uzeo je sa zemlje revolver sa drškom od slonove kosti koji je pustolov ispustio. Dva revolvera i minduše vredeće priličnu sumu novca u salunu u Tvin Forksu.

Pri svetlosti vatre koja je već tinjala potera je pojahala.

– Hajdemo! – rekao je Perdi.

Napustili su logor jašući u jednoj koloni. Džejk Loket je bacio još jedan pogled na logor. Vatra je bila skoro ugašena. U vazduhu je lebdeo težak miris krvi, a pri svetlosti mesečine zapažao je na zemlji tamne mrlje. Povukao je uzdu i okrenuo svog konja za kolonom konjanika i u tom momentu začuo zavijanje vukova na obližnjem prevoju. Hladni trnci proželi su mu udove.

V

Potera je otišla. Šćućurena iza stene Vanda Madero je čula udaljeni topot konjskih kopita koji je vetar donosio do nje. Sačekala je nekoliko minuta pre nego što se pokrenula, ali kada je poverovala da su gonioci dovoljno daleko, ona je ustala. Njena vitka silueta na ivici prevoja ostavljala je utisak nečeg usamljenog i ranjivog.

Morala je da se vrati u logor. Njen brat je mrtav, hladnokrvno i svirepo ga je ubio onaj surovi rančer i u tom momentu ona nije znala šta je sa njegovim telom. Ako su gonioci ostavili Džonija da leži tamo gde je pao, ona će ga sahraniti. Kada se setila svog brata oči su joj se zamaglile od suza. Do tada je bila suviše obuzeta strahom i željom da se sakrije od tih krvnika da bi mogla osetiti pravu tugu, ali sada ju je jad obuzeo kao nezadr-

živa plima. Strahovit, neodoljiv jad koji je ispuni svaku njenu misao. Jad, tuga... i mržnja. Pri pomisli na gonioce koji su ih gonili i konačno ubili Džonija zbog zločina koji nije učinio, ruke su joj se spontano stisnule u pesnice. Setila se kako je vođa potere i predstavnik zakona, šerif Loket, stajao dok se odigravala ona farsa oko suđenja. Eto, to je bila pravda belih ljudi.

Za kratko se setila i čoveka koji je pokušao da interveniše. I on je pao mrtav, ubijen kao i Džoni. I to zbog njih dvoje kojima nije dugovao ništa sem jednog skromnog obroka. No da li je samo puka zahvalnost bila razlog za njegovo angažovanje? To joj nije izgledalo verovatno. Po svoj prilici taj čovek je verovao u pravdu i poštenje i to svoje uverenje je skupo platio.

Vetar je šibao njeno vitko telo dok se vraćala u logor. Oblaci su zaklonili svetlo mesečevo lice i pred njenim očima ponovo je oživela stravična scena u logoru... iznenadan upad gonilaca, krug uperenih pušanih cevi, podlo ubistvo nepoznatog došljaka koji se tako plemenito trudio da ih zaštititi i konačno ubistvo njenog brata. Suze su joj same navirale na oči i kada je stigla do debla velikog čvornatog bresta, ona se naslonila na drvo i zaplakala. Džoni joj je bio brat, bliži i miliji od svega na svetu. Sada je on bio mrtav i ona sama. Sama u pustoši i divljini.

Dok je stajala i tiho jecala, Vanda je u jednom momentu čula preteće zavijanje vukova. Trgla se i dah joj je zastao u prsima. Ruka joj se mahinalno spustila do jedinog oružja koje je imala pri sebi – noža koji je koristila za dranje divljači i spremanje hrane. Zavijanje se ponovilo i ona se osvrnula oko sebe u noći koja se stezala oko nje kao neka crna šaka. Obično

se nije bojala mraka ali te noći šuma je skrivala stotinu skrivenih opasnosti. Obrisala je suze iz očiju. Začula je tih dodir šapa po tlu pritisnutom tmi-
nom a onda je između granja ugledala usjaktele oči zveri. Stisnula je nož u šaci u očekivanju da zver prođe pored nje. Životinja je zamakla u šumu i Vanda je potrčala niz padinu ka potoku. Pljuskajući nogama, zagazila je u hladnu vodu i što je brže mogla uputila se ka logoru. Pre manje od jednog časa bežala je da spase život, bežala glavom bez obzira od onih zlih ljudi koji su hteli da je napastvuju. Sećanje na čvornovate revolveraševe ruke još uvek ju je pržilo na mestima gde su je te ruke do-
dirnule i pri samoj pomisli šta su nameravali da joj učine mučnina joj je grčila želudac. Da je Džoni bio živ i da je mogao da upotrebi revolver on bi...

Pred sobom je ugledala logor.

Vatra je bila ugašena ali je vetar još uvek žario ugljevlje noseći retke varnice u noć. Devojka je potrčala u dolju i bacila se preko Džonijevog mrtvog tela. Suze su joj ponovo navrle na oči i slivajući se niz lice kvasile Džonijevu krvlju natopljenu košulju. Ležala je tako pun minut a onda ustala. Sahriniti Džonija biće vrlo težak posao obzirom da je za to imala samo svoj nož i šake.

Bacila je pogled po logoru. Ljudi iz potere su i odneli sve... konje, oružje, hranu. Ostavili su samo dva leša i lonac za kafu.

I baš tada začula je tiho stenjanje. U prvom momentu učinilo joj se da je to bio šum vetra u krošnjama ali stenjanje se ponovilo i to iz pravca gde je ležalo drugo telo opruženo na zemlji. Zatim se Dok Holidej pomerio. Prstima je zgrabio hladnu, meku zemlju.

– Gospode bože! – promrmrljala je.
– Pa on je živ!

Pritrčala je pustolovu i kleknula pored njega. Posle prvog kratkog pokreta on je i dalje ležao nepomičan, sa prstima ukopanim u zemlju. Nije više puštao ni glasa. Mora biti da joj se tek pričinilo! Niko ne može ostati živ sa tako strašnom ranom! Drhtavim prstima otkopčala je košulju zakorelu od krvi i otkrila strašnu ranu na prednjem delu grudni. No, koliko se to pri svetlosti žara moglo videti, učinilo joj se da uprkos strašnom izgledu rana nije smrtonosna kao što je verovala. Tane teškog kalibra ušlo je kroz bok grudni i zarivši se u tkivo prošlo do sredine prsnog dela gde se zadržalo blizu grudne kosti, tako da se ispod podnadulog tkiva jasno videlo olovno tane. Skorela krv pokrivala je širok otvor rane, grozno razderan spljoštenim kuršumom koji kao da je udario u nešto tvrdo pre nego što je ušao u telo. Razgledajući ranu, devojka je u džepu Holidejeve jakne napipala nešto tvrdo. Zavukla je ruku u džep i izvadila pozlaćenu tabakeru udubljenu na mestu gde je metak udario i skliznuo dalje u telo. To je, dakle, spaslo strancu život! Devojka ga je pažljivo okrenula na leđa i opipala rukom srce. Na dodir ruku, ranjenik je ponovo jeknuo, sada nešto jače nego prvi put i plima radosti obuzela je Vandu. Bolno stenjanje i slabi otkucaji srca potvrdili su joj da je plemeniti došljak živ. Možda na ivici života ali ipak živ.

Devojka se brižljivo predala previjanju rane. Otkinula je komad njegove košulje i stavila ga na ranu. Ranjenik je ponovo zastanjao ali su mu oči i dalje ostale zatvorene. Onda se setila da ranu treba utegnuti da bi krvarenje potpuno prestalo, pa je iz njegovog džepa izvadila maramicu, rascepila na dva komada i provukavši je

ispod ranjenika vezala zavoj oko grudi. Ranjenik je sada počeo приметно da diše i otkucaji srca postali su pravilniji.

Devojka je ponovo pogledala nabubrelo mesto na grudima gde je duboko u tkivu ležao kuršum. Taj deo grudi već je bi crven i natečen jer je olovno tane počelo da truže organizam. Znala je da nešto mora da učini, jer će inače gangrena učiniti svoje. Ako kuršum ne bude izvađen, njen kratkotrajni gost će uskoro biti mrtav kao i njen brat.

Ranjenik je dosta pravilno disao i u jednom momentu je zastenjao i otvorio oči. Pogledao je devojkicu pogledom koji kao da je dopirao sa drugog sveta.

– Vi... – šapnuo je. – Šta se desilo?

– Ranjeni ste. One ubice su otišle i sada smo sami. Ali... ne znam kako da vam pomognem?

Holidej je pogledao krvavu košulju, zavoj i crvenu oteklinu na prsima.

– Treba... izvaditi kuršum – Pogledao je devojkicu. – Hoćete li moći?

– Ne znam. Nikada to nisam radila – rekla je drhtavim glasom.

– Neće biti teško... metak nije previše duboko, – rekao je Dok. – Imate li nož?

– Imam – pokazala je svoj nož za spremanje divljači.

– Stavite ga u vatru – rekao je i sklopio oči.

Devojka je prišla vatri i stavila nekoliko grančica na žar. Plamen se ubrzo razbuktao. Pažljivo je dodala još nekoliko debljih komada drveta a onda nož postavila tako da plamen obuhvati oštricu. Zatim se vratila do Holideja.

Pustolov je ležao na leđima, sklopjenih očiju. Ona se zagledala u njegovu bleđu lice a onda ga je njen po-

gled obuhvatio od glave do pete. Bio je visok, naočit i bez one oštine koju su emitovale njegove sivo plave oči. Ali ona se i sada sećala pogleda tih očiju i znala je da ih nikada neće zaboraviti.

Prišla je telu svog brata, kleknula pored njega i iscepala nekoliko dugačkih komada sa njegove košulje. Džoniju košulja više neće trebati a lepom strancu može biti od pomoći.

Natopila je komade košulje vodom iz lonca za kafu i počela da čisti sa Holidejevih prsa. Pustolov je otvorio oči.

– Pravo je čudo da ste još živi, – rekao je čisteći komade usirene krvi. – Vi ste čovek od čelika.

– Ne, ali sam svakako imao sreće, – osmehnuo se Dok. – Bar do sada, – dodao je čuvši zavijanje vukova na obližnjem vrhu.

– Evo, rana je čista, – rekla je Vanda.

– Dobro, – uzdahnuo je Dok, – sada pogledajte da li je nož usijan.

Vanda je pogledala ka vatri i uočila da je oštrica noža pobeležila. Klimnula je glavom.

– Odlično. Sad uzmite nož, sačekajte da se ohladi i rasecite naduveno mesto. Rez treba da bude kratak ali dovoljno veliki da ugurate vrh noža i prodrete do kuršuma. Onda morate da poduhvatite olovo vrhom i izvučete ga.

U tom trenutku urlik vukova ga je prekinuo, i pogledavši gore Dok je ugledao fosforescentno svetlucanje vučjih očiju. Verovatno privučen krvlju, čopor se privukao do ivice dolje.

– Bacite još drva na vatru. Treba nam više plamena. Ovi krvožderi su željni krvi ali se boje vatre.

Vanda je poslušala i brzo je plamen jasno obasjao logor. Pre toga je komadom košulje uzela nož sa vatrišta i

sada je stajala čekajući da se ohladi. Nikada pre toga nije izvadila nekome kuršum iz rane ali je više nego jedanput gledala kako to radi njen otac. Kada je posedovao trgovačku postaju, Ben Madero je bio u isto vreme trgovac, sveštenik i hirurg za Indijance i belce koji su živeli u dolini, i Vanda se prisećala očevih poteza. Ali sada je trebalo da operaciju izvrši ona sama a to je bilo nešto sasvim drugo. Život jednog čoveka bio je u njenim rukama.

Holidej je primetio njen strah i nasmešio se da je ohrabri. – Šta je, uplašili ste se?

Ona je klimnula glavom.

– Nije to ništa. Samo pazite da vam ne pozli kad vidite krv. U tom slučaju morao bih da operaciju završim sam, – dodao je Holidej. – Hajde, počnite.

Devojka je prišla i kleknula pored njega. Dok ju je uzeo za ruku i namestio nož u odgovarajući položaj a onda klimnuo glavom, dajući joj znak da je spreman.

Vanda je pritisnula vrh u nabubrelo meso i kratko povukla. Osetila je kako oštrica seče tkivo i iz kratke, duboke posekotine kuljnuo je gejzir krvi. Dok je pobledao i jače stisnuo zube, a devojka je prodrila vrhom noža dublje u meso. Pod rukom je osetila da je vrh noža dodirnuo kuršum. Pažljivo, milimetar po milimetar podvukla je vrh noža pod kuršum i lagano, pored mlaza krvi koji je prskao iz rane, pogurala tane kroz prosečen kanal. U tom momentu njen pacijent je uzdahnuo i klonuo. Vanda je povukla nož i tane je pored oštrice došlo do otvora rane. Palcem i kažiprstom prihvatila je olovo i izvukla ga napolje. Krv joj je kuljnula preko prstiju i ona je očajnički pokušala da komadić krpe od košulje ugura u prorez i zauzvavi krvarenje što joj je i uspelo.

Holidej se nije micao i ona mu je skoro histerično opipala puls. Otkucaji su bili slabiji ali ujednačeni. Pri-skočila je Džoniju i iscepala još nekoliko kaiševa od košulje da od njih napravi zavoje. Nije imala ništa čime bi sterilisala ranu i zavoj i uzdala se samo u sreću i Holidejevu snažnu telesnu kondiciju da će rana zaceliti bez infekcije. U svakom slučaju, ona je učinila sve što je mogla. Potpuno iscrpljena sela je i stala da ga posmatra. Znala je da ga treba dobro utopli-ti a ljudi iz potere odneli su svu će-bad. Još jednom je ustala i sa Džonija skinula njegov ogrtač. Ogrtač je prebacila preko Holideja.

On je jedva čujno zastenjao i za trenutak otvorio oči. Zatim je ponovo utonuo u nesvesticu. Devojka je nabacala na vatru još jedan komad drveta.

Znala je da joj predstoji dugo, neizvesno i usamljeno iščekivanje.

*

Jedan čas posle pola noći Dok Holidej je počeo drhtati i upkos velikoj vatri groznica je uzela maha. Tresao se celim telom i graške znoja izbila su mu na čelu. Vanda je obrisala znoj... bio je hladan kao kapljice ledene vode. U grozničavom zanosu Holidej se nekoliko puta okrenuo i Vanda je pomislila da bi trebao proveriti stanje rane. Skinula je krvav zavoj i zamenila ga drugim komadom košulje. Nešto ranije skinula je košulju sa Džonija i iscepala je u tanke trake.

Zatim je dugačkim štapom podjarila vatru.

Holidej je i dalje bio hladan i tresao se kao prut jasike, i Vanda je procenila da su za njegovo stanje vatra i kišni ogrtač nedovoljni. A nije imala ništa drugo čime bi ga mogla utopli-ti.

Vetar je prestao i na visoravni je vladao mir, ali bio je to ledeni mir, hladan kao sama smrt.

Ponovo je podjarila vatru i varnice su poletele u noć.

Holidej je nastavio da drhti i Vanda ga je čula kada je počeo da bunca. Tada je odlučila što joj valja da učini. Okrenula ga je na bok tako da leži leđima okrenut vatri, a zatim je legla pored njega, pokrila ih oboje kišnim ogrtačem i priljubila se uz njegova prsa toplom mekotom svog tela. On je za trenutak otvorio oči a onda ih opet sklopio. Vanda ga je obgrlila rukama dajući svu toplotu njegovom telu i crpeći istovremeno iz njegove blizine snagu koja joj je nedostajala. Noć je proticala a oblak je nečujno zakrilio mesec.

*

Malo posle podneva, Dok Holidej je otvorio oči... i bol ga je prostrelao kao usijan žarač. Ležao je pored vatre i u prvom trenutku video je samo poigravanje plamena. Čula su mu bila otupela od bolova u boku i prsima, ali još dok je tako ležao i zurio u plamen, počeo se prisećati događaja, nekih jasno a nekih kao kroz maglu. U jednom momentu setio se da je stajao između Džoni Madera i Perdijsa. Setio se iskeženog Jorkovog lica, pucnja i strašnog, užarenog udara u bok grudi koji ga je kao neka džinovska ruka iz tame odvukla u beskrajan ponor nesvesti.

Dotle je sećanje na događaje bilo jasno. Posle toga sećao se još nečega ali kao kroz maglu sna. Nejasno se sećao nežnih dodira ruku i lepog ženskog lica a onda opet buđenja i operacije. Posle toga ponovo je došla tama, hladnoća i mučnina, zatim dodir

nećeg toplog i onda spokoj. Sve do ovog buđenja.

Holidej je škripnuo zubima jer ga je žestok bol još jednom prostrelio kroz grudi. Za momenat nije mogao da se makne. Osećao se bespomoćan, u glavi mu se vrtelo i nešto kao da ga je držalo prikovanog za tlo na kome je ležao. Na kraju je smogao snage da pokrene glavu i pogleda oko sebe. Nalazio se u dolji gde su Džoni i Vanda logorovali kada su ih stigli, ali je sada bio sam.

Gde je nestala devojka Vanda koja ga je previla? Osećao je na grudima labavo stegnut zavoj, bio je pokriven kišnim ogrtačem i pored njega gorela je vatra. Ali gde je devojka?

Pogled mu se zadržao na sveže iskopanoj zemlji nedaleko od vatre. Neko je tamo nešto kopao.

– To što vidite je Džonijev grob, mister Holideje – začuo se glas iza njega. Bio je to prijatno mek ženski glas. – Juče sam ga sahranila u tom grobu. Sahrnala sam ga duboko da vukovi ne mogu da dopru do njega.

– Devojko... – progovorio je Dok ali grlo mu je bilo suvo kao nagoreo dimnjak i njeno ime je odjeknulo kao hrapav šapat.

Začuo je šum koraka i ugledao devojku koja je obišla oko vatre. Izašla je odnekud iza njega i u ruci je nosila lonac za kafu pun vode. Poluindijanka ga je pogledala preko vatre i osmehnula mu se.

– Kako se osećate, mister Holideje?

– Dosta dobro – odgovorio je promuklim glasom.

– Izgledate bolji nego pre operacije. Srećom, uspela sam da vam izvadim tane iz tela.

– Vidim... Nisam ni sumnjao da ćete uspeti. Radili ste kao pravi lekar.

– Oh, nisam nikakav stručnjak ali gledala sam kako to radi moj otac.

– Dugujem vam život, dakle.

– Bar isto toliko ga dugujete samom sebi... vašoj snazi.

Gledao ju je dok je prinosila lonac sa vodom. – Možete li da malo nagnete glavu?

– Da... mislim da mogu.

Namrštio se kada je digao glavu i ona je prinela lonac njegovim usnama. Otpio je gutljaj vode ali ga je nesvest savladala i on je ponovo klonuo na leđa.

– To vam je od udarca u glavu. Biće bolje da se još malo odmorite.

– Šta se desilo sa Džonijem? – progovorio je s naporom.

– Kao što sam vam rekla, juče sam ga sahranila – rekla je Vanda. – Vi ste bili bez svesti, mister Holideje. Kao mrtvi. U stvari, bili ste u nesvesti celu noć... Onda sam vam izvadila kuršum, pa ste bili u bunilu još ceo dan i ceo noć...

– A Džoni? – podsetio ju je.

– Ubili su ga! Nemilosrdno su ga ubili! Zar niste znali da je potera to od početka nameravala? – glas joj je postao tiši. – Čujte, žao mi je što sam to rekla. Odmarajte se.

– Rekao sam da sam dobro. – Pogledao je svežu humku. – A šerif Loket? Zar šerif Loket nije ništa preduzeo da to spreči?

– Loket?! – uzviknula je ogorčeno. – Zna li šta je šerif uradio kad ste vi pali? Ništa? Apsolutno ništa! – Vanda Madero je uzdahnula i gnev joj je ble snuo u očima. – Stajao je i gledao.

– Oni su, dakle, ubili Džonija a mene ostavili misleći da sam mrtav! – zaključio je Dok tiho. – A šta je bilo sa vama? Jesu li vas ostavili na miru?

– Oh, i sa mnom su imali izvesne namere – priznala je devojka ogorčeno.

– Namere?

– Ne mogu da vam objasnim rečima ali pretpostavljam da znate kako

neki belci postupaju sa ženama koje u sebi imaju indijanske krvi!

– Oh, do đavola... – prošaputao je Holidej za sebe.

– U stvari, onaj čovek sa dva revolvra...

– Jork...

– Da, Bili Jork! On je pokušao da me... – skrenula je pogled u stranu. – Ali nije mu pošlo za rukom. Uspela sam da pobegnem. – Prinela mu je lonac sa vodom i kada je Dok otpio nekoliko gutljaja, nastavila. – Svi su me gonili ali su me izgubili u mraku. Posle toga su se pokupili i otišli a ja sam da se vratila ovamo i našla vas. Kada ste se posle operacije ponovo onesvestili bojala sam da se više nećete osvestiti.

– Ali, srećom, ipak jesam.

– Proveriću kako izgleda vaša rana – rekla je. Raskopčala mu je košulju i počela da skida zavoj. Radila je pažljivo i nežno. – Bojim se da ćemo oskudevati u hrani, mister Holideje, ali Džoni me je naučio kako da ulovim ribu golim rukama...

– Golim rukama?

– Da. Kad jednom to naučite onda je lako – rekla je. – U stvari, imamo već dve koje ću sada ispeći. Pošto su nam odneli sve oružje i odveli konje, nisam mogla ništa da ulovim iako je šuma puna divljači. Uzgred rečeno, nemamo kafe. Imamo samo izvorske vode.

– Preživemo.

– Proći će izvesno vreme pre nego što budete mogli da se pokrenete, mister Holideje – rekla je Vanda pogledavši kritički ranu.

– Moramo što pre stići u Tvin Forks – rekao je.

– To je dugačak put – predložila mu je Vanda.

– Uspećemo – izjavio je Holidej. – Imam jedan račun da izravnam.

– Mister Holideje – rekla je zamenjujući zavoj drugim zavojem. – Želela bih da vas nešto pitam.

– Šta to, devojko?

– Mislite li da je Džoni nevin?

– Naravno. U svakom slučaju nevin je dok sud ne kaže svoju reč.

– Znam, ali sada to sud neće ni utvrđivati. Džoni je mrtav. Mene interesuje vaše mišljenje.

Holidej se zamislio. – Verujem da jeste. Ja, doduše, nisam video ko je prvi potegao oružje, ali čuo sam šum vađenja revolvra iz futrole a onda video da Džoni poteže revolver. Uveren sam da je delovao u samoodbrani. Uostalom, činjenica da je ubijen bez suđenja govori u njegovu korist. Mislim da bi ga sud oslobodio optužbe.

– Na žalost, sada je sve kasno – rekla je devojka tužno.

– Da, Lejf Perdi ga je toliko mrzeo da nije mogao savladati svoju žeđ za osvetom.

– Mislite li da je mržnja jedini razlog njegovog postupka? – zapitala je devojka.

– Zar nije?

– Mržnja je samo jedan razlog, mister Holideje – rekla je Vanda navlačeći ogrtač preko njegovih prsa. – Naravno, Lejf Perdi je mrzeo čoveka koji mu je ubio brata. Ali postoji još jedan razlog što je želeo Džonijevu smrt.

– A šta je to?

– Vidite, Perdi ima založno pravo na naš posed – rekla je Vanda. – Već duže vremena nastojao je da nas ubedi da mu prodamo našu zemlju. Pokušavao je to još od smrti našeg oca. On želi da naše imanje pripoji „Dijamundu“.

– Događaj kod vaše kuće dao je Perdiju onu zlatnu šansu koju je priželjkivao – konstatovao je Holidej. – Dobio je opravdanje da Džonija op-

tuži za ubistvo i izgovor da ga goni i na kraju ubije. To je, dakle, bio razlog što nije hteo ništa da rizikuje sa suđenjem.

– Da, suđenje bi bilo rizik za njega – složila se Vanda. Da se niste vi pojavili možda bi događaji tekli drukčije. Na sudu bismo se pojavili Jork i ja kao svedoci, a vi znate kako bi sud belaca primio moje svedočenje. Ja sam poluindijanka i sestra a Bili Jork je belac i sigurno da bi poverovali njemu a ne meni. Ali, vaš iskaz bi mogao sve da izmeni. Možda bi Džoni i tada bio osuđen jer vi niste videli ko je prvi potegao, ali bi ipak ostala izvesna sumnja. To se Perdiiju ne bi dopalo. Sem toga, postojala bi mogućnost da se ja vratim na ranč i nastavim sa redovnim otplatama duga.

– U pravu ste. Ali to možete i sada.

– Kako? U ovom položaju to nije moguće.

– Hm, zaista nam neće biti lako. Nemamo konje i od Tvin Forksa nas deli deset dana napornog pešačenja. Možda i više.

– Ako za to vreme čak i stignemo u Tvin Forks, ranč će biti izgubljen.

– Zašto?

– Otplata rate je kroz dva dana – objasnila je. – Ako do tada ne bude plaćena, Perdijeva banka će odmah ranč izložiti prodaji.

– Možda i neće toliko žuriti – zamislilo se Dok. – Perdi očigledno smatra da sam ja mrtav. Za vas računa da ste žena, sama i nenaoružana u ovoj divljini punoj vukova. Verovatno računa da će vas gladni vukovi dokrajčiti.

– Verovatno – složila se Vanda. – U ovom trenutku on se vraća kući i razmišlja kako će skinuti žicu koja deli naša imanja.

– Postoji samo jedan način da spasete vaš ranč, devojko – saopštio joj je Dok Holidej. – Da se vratimo u Tvin

Forks i obelodanimo da je Perdi podmukli ubica.

– Smatrate da će nam šerif Loket pomoći? – zapitala se.

– Postaraću se da pomogne – rekao je Dok kratko.

– Dobro. Ali sada morate dobro da se odmorite. I čini mi se da bi vam dobro došlo malo hrane.

– Kad ste već pomenuli...

– Pastrmke će biti gotove za nekoliko minuta – rekla je Vanda pokazavši mu dve poveće ribe. Stavila je ribe na žar. – Biće za tren oka gotove.

Holidej se osmehnulo i ona mu je uzvratila osmehom.

*

Mora biti da je spavao nekoliko časova jer kada je otvorio oči bilo je hladno i mračno. Plamen je poigravao iz gomilice izukrštenog granja koje je pucketalo na vatrištu između kružno postavljenog kamenja. Čuo je tiho stenjanje vetra u šumi od koga su se povijale krošnje visokih borova.

Bol u prsima skoro da više nije osećao i umesto toga ostala je neka utrnulost. Vanda nije primetila da je budan. Skupljala je komade drveta ivicom dolje i Holidej ju je pratio pogledom. Vetar je nosio njenu crnu dugu kosu a svetlost plamena poigravala je na njenoj bakarno sjajnoj koži. Bila je vitka u telu i njene jedre grudi napinjale su bluzu od jelenske kože koju je imala na sebi. Njena dugačka tamno mrka suknja otkrivala je lepo uobličene vitke listove nogu. Po Holidejevom mišljenju, Vanda je bila vrlo lepa mlada žena i čudilo ga je da još nije bila udata. No, setio se da su ona i njen brat živeli u kraju gde žive beli ljudi i da su belci poluindijanke, kao što je ona, uzimali samo za kraće uživanje a ne i za zakonite, venčane že-

ne. U toku svog pustolovnog života video je mnogo Indijanki i meleskinja koje su belci jednostavno zloupotreb-
ljavali i onda odbacivali. To bi, vero-
vatno, bila i Vandina sudbina.

Zagledao se u vatru i počeo razmi-
šljati o tome nije li, možda, na neki
način odgovorna za smrt Džoni Ma-
dera. Naravno, cilj njegovog pridru-
ženja poteri bio je da melezu i njego-
voj sestri pomogne i da im omogući
pošteno suđenje, ali efekat je bio sa-
svim suprotan. On to nije mogao da
očekuje i nije osećao grižu savesti
zbog događaja koji se odigrao, ali ga
je tim više obuzimao bes na Perdi-
ja, Jorka, pa čak i na Loketa koji je svo-
jim prisustvom dao legalitet njiho-
vom razbojničkom postupku.

Mašio se tabakere i izvadio cigaru.
Ogrebotina i udubljenje na tabakeri
pokazivali su gde je metak udario i
skrenuo u stranu. Slučajnost mu je
spasla život. Znao je šta će učiniti ka-
da stigne u Twin Forks. Ma šta rekao
ili učinio, neće moći da vrati Džonija
u život, ali nameravao je da učini sve
što može da devojci spase njen ranč.

Nagnuo se i uzevši zapaljenu gran-
čicu prineo je vrhu cigare. Dok se po-
meraao oštar bol ga je štrečno ali mu
nije prekinuo dah. To je već bilo bo-
lje. Pripalio je cigaru i odbio gust
dim.

– Mister Holideje! – dozvala ga je
prilazeći.

– Šta nije u redu?

– Ne bi trebalo da se mičete.

– Sutra ću hodati, prema tome mo-
ram da se naviknem.

– Ne, mister Holideje! – Vanda je
spustila drva pored vatre. – Niste do-
voljno jaki...

– Šta to radite, skupljate drva? –
promenio je temu Dok.

– Noćas će nam trebati velika vatra
– rekla je devojka. – Prošle noći sam

zadremala i vatra se skoro ugasila...
Vukovi su to iskoristili i ušli u dolju,
sasvim blizu vatre. Videla sam tra-
gove.

– Vi noćas možete mirno spavati –
rekao je Dok, zapazivši njene crveno
obrubljene očne kapke. – Ja ću čuvati
stražu i paziću da vatra bude velika.

– I vama je potreban san.

– Vi ćete noćas spavati – naredio je
Dok.

Ona se spustila na kolena pored
njega. – Žao mi je ali večeras opet
imamo pastrmku za večeru.

– Onako kako ih vi spremate mo-
gao bih da ih jedem svakog dana –
ohrabrio ju je Dok.

Dok su večerali na visoravan se
spustila noć. Kada je na zvezdama
posejano nebo izronio mesec, Vanda
je legla na postelju od borovih iglica.
Lice joj je bilo tamno od umora a oči
su joj se sklapale.

– Mis Madero.

– Da? – odazvala se devojka done-
kle zbunjena jer je do tada niko nije
oslovio se „mis Madero“.

– Dok sam ja bio u nesvestici vi
možda niste spavali ali ste se svakako
odmarali – rekao je Dok. – Kladim se
da niste ležali tako kao sada... pot-
puno nepokriveni.

– Imamo samo jedan ogrtač – pod-
setila ga je.

– Pa šta?

Ona je pocrvenela kao bulka i
okrenula pogled u stranu. – Prve noći
morala sam da vas utoplím, imali ste
groznicu, mister Holideje, ja sam...
ja sam ležala pored vas i delila sam
pokrivač sa vama. A druge noći...
moram priznati da mi je bilo hladno
pa sam posle izvesnog vremena opet
došla pored vas... i podelila pokrivač
sa vama. To mi onda nije smetalo, mi-
ster Holideje! Konačno, vi niste bili

pri svesti i niste znali šta se događa. Ali sada... sada...

– Sada ćete se radije smrznuti?

– Pa... ja...

– Dođite ovamo devojko – pozvao ju je Dok odlučno i kiselo se osmehnulo. – I nemojte ni najmanje brinuti. Vi ste moja negovateljica i sigurno znate da čak i kad bih hteo, nisam u stanju da pređem granice pristojnosti. Dođite!

Vanda se kratko vreme kolebala a onda se osmehnula. – Sigurna sam da ćete se ponašati kao džentlmen, mister Holideje. Do sada ste pokazali da znate šta znači čast.

Holidej je bez reči digao kraj pokrivača i ona se uvukla pored njega. Na svom bedru odmah je osetio toplotu njenog tela.

Minuti su prolazili i devojka je ubrzo zaspala. U snu se okrenula ka njemu i prebacila mu ruku preko grudi. Holidej je pružio ruku i bacio još drva na vatru, ali je već znao da ova noć neće biti toliko hladna.

*

Zavijanje čopora vukova odjednom je prestalo. Još od zalaska sunca neprekidno su zavijali dozivajući se sa jednog brdskog prevoja do drugog, ali sada je zavijanje prestalo i noć je remetio samo šum vatre.

Holidej se naslonio na lakat. U noćnoj tami jasno je čuo šuškanje listova. S vremena na vreme vetar je šumeo u granju i nosio suve listove po naslagama borovih iglica, ali ovo šuškanje je bilo drukčije. Izgledalo je kao da se neko provlači kroz lisnato granje ili kao da tiho stupa po lišću.

Onda je Holidej začuo resko krckanje suve grančice.

Nagnuo se malo i štapom podjario vatru. Plamen je odjednom zaigrao

iznad vatrišta i žutocrvena svetlost preplavila je dolju. Plamen je obasjao jednog vuka koji je čučao na ivici dolje i uplašena životinja je ustuknula pred jarkim bleskom. Bio je to ogroman matori vuk oborenih ušiju, izbrazdan ožiljcima i Holidej je magnovenju uočio njegovo pogrbljeno mršavo telo u sivom krznu i sitne, gladne oči. Istog trenutka još dva mršava vuka pošla su za primerom starog veterana i iščezla u mraku.

– Holideje? – promrmljala je devojka sanjivo.

– Vukovi.

– Vukovi! Vanda se naglo uspravila u sedeći položaj i pogledala po ivici dolje. – Bože, nadam se da neće pokušati da se ušunjaju ovamo kao što su učinili prošle noći. Oh, to je bilo strašno! Kružili su oko nas i režali... a ja sam im jasno videla iskežene zube. Izgledali su kao da će nas napasti... Ali ipak su se udaljili.

– Slušao sam cele noći njihove urlike – rekao je Dok. – I ranije sam slušao takvu muziku. Ti vukovi su vrlo gladni.

– Staviću još drva na vatru – progovorila je užurbano.

– Ako su mnogo gladni ni velika vatra ih neće zadržati, – primetio je Holidej. – Oni se boje velike vatre ali oko logora je čitav čopor i ako se skupe u gomilu, možda će se ohrabriti i napasti.

– Mister Holideje... pogledajte! – prošaputala je. – Oči! Desetine usjaktelih očiju!

Holidej ih je već video. Sive, sitne sjajne oči sijale su u tami kao sitni komadi užarenog ugljevlja. Ali sada oči nisu počivali u mestu. Kretale su se, kružile po ivici dolje i Dok je čuo prigušeni šum njihovih šapa. Još jedna suva grančica je pukla. Vukovi više nisu zavijali već su se šunjali ne-

čujno kao aveti. Vanda je bacila komad drveta u vatru i roj varnica je poletelo u vis. Dva vuka su se oprezno povukla sa ivice dolje. Bili su vrlo mršavi i njihovo bogato sivo krzno nije moglo da sakrije kosti pod kožom. Devojka je nabacala još drva na vatru, a onda se šćućurila pored Holideja sa nožem u ruci. No, zveri su nastavile da kruže, da se šunjaju i puze kroz tame, da odmeravaju svoj plen. Još više očiju izronilo je iz mraka kada se još jedan čopor spustio sa brda pred dolju. Vatra je zahvatila nekoliko suvih grana i plamen je suknuo u vis bacajući grube senke na ivicu dolje i još dalje. Nekoliko vukova je ustuknulo ali su oni hrabriji ostali na mestu ne skidajući poglede sa logora. Postepeno su se i ostali vratili i privukli se do ivice.

– Pogledajte onog velikog! – rekao je Dok.

Matori, od okršaja izrovašeni vuk sa opuštenim ušima, stajao je sam. Holidej je procenio da je taj vuk svakako vođa čopora i da će prvi krenuti u napad. Bila je to ogromna zver, velikih čeljusti i dugog kosmatog repa. Još uvek je nepomično stajao i lukavim očima motrio pravo Holideja i devojku.

Vanda je čvršće stisnula dršku noža.

Veliki vuk je lagano pošao napred, pipkajući nečujno šapama tlo, držeći glavu spuštenu skoro do zemlje.

– Ovaj jedan će nas iskušati – objasnio je Dok Vandī. – Ako nas on dočepa zubima, ostali će odmah nasrnuti.

– Ja ću ga ubiti nožem!

– Ne! – rekao je Dok tiho. – Samo mirno sedite i pustite ga da se približi.

Stari vuk krvnik došunjao se do ravnog dela udoljice čak do Džonijevog groba. Onjušio je sveže prekopanu zemlju i pošao da obiđe oko vatre, očigledno u nameri da svoje namera-

vane žrtve napadne s leđa. Ostali vukovi su čekali. Jedan vuk je otegnuto zaurllao a drugi su mu se pridružili u horu koji se raširio kroz noć i odbio se od brdskog prevoja. Vođa čopora je napravio nekoliko brzih koraka a onda zastao. Holidej je i dalje nepomično sedeo i pažljivo pratio svaki pokret divlje zveri. Vuk je nekoliko trenutaka nepomično stajao zategnutog tela, očiju usjaktelih kao vatra pakla. Onda je odjednom jurnuo napred. Vanda je vrisnula a Holidej je munjevito pružio ruku ka vatri. Zgrabio je jednu jako raspaljenu granu i okrenuo se u trenutku kada je zver skočila prema njemu. Razjapljenih čeljust zveri naletela je na raspaljenu baklju i plamen je liznuo oko iskeženih zuba i zakrvavljenih očiju. Plamen je zahvatio kosmatu glavu i raširio se niz zamašćenu sivu dlaku koja je buknila kao kerozin. Uz skoro ljudski urlik, vuk je kao plamena lopta ustuknuo a zatim potrčao preko udoljice, preskočio preko ivice dolje i jurnuo kroz okupljeni čopor svoje sabraće. Panika je zahvatila čopor i kao jedna, zveri su ustuknule pred zapaljenim vukom. Trenutak kasnije, ceo čopor se raspršio na sve strane i nestao u mraku, urlajući u bekstvu od straha.

– Mislim da se više neće vratiti – rekao je Dok i bacio zapaljenu granu nazad u vatru.

– Hvala Bogu, – šapnula je sa olakšanjem.

Holidej je legao na svoj ležaj ispod pokrivača i devojka se pripila uz njega. Ležeći tako, osećao je otkucaje njenog srca.

VI

Dva dana kasnije krenuli su za Twin Forks.

U početku svaki korak je Holideju pričinjavao paklene bolove. Silazak niz dugu pošumljenu padinu bio je hod po mukama i pri svakom pokretu bol oštar kao ubod noža parao mu je prsa. Graške znoja izbile su mu na čelu a ubrzani dah mu je zastajao u grlu. Vanda je htela da mu pomogne, da korača pored njega i da joj se on naslanja rukom na rame, ali Holidej je insistirao da hoda sam. Osetio je u jednom trenutku da mu se rana na prsima otvorila i da je nekoliko kapi ovlažilo zavoj, ali srećom na tome se sve zaustavilo. Postepeno je postao sigurniji i hrmanje se pretvorilo u lagani hod. Pa ipak, bol je ostao i mučio ga je čim bi ubrzao hod.

Trebalo mu je pola časa da stigne do potoka.

Pregazili su hladnu vodu i uputili se na jug, ka tamnim vrhovima koji su zasecali u azurno plavo nebo. U podne su se odmorili. Holidej je sedeo naslonjen leđima na deblo jednog bora, dok je Vanda pošla da nabere kupine i šumske jagode za ručak. Sedeo je iscrpljen i pušio proklinjući činjenicu da su članovi bande odveli konje i uzeli njegov revolver. Pomislio je na Lejfa Perdijsa i zapitao se kako će objasniti njegov nestanak. Konačno, šerif je sve video! Ali konačno, možd će šerif i to progutati kao što je progutao sve ostalo i Perdi neće morati ništa da objašnjava. Kome će nedostajati Dok Holidej za koga niko u gradu i ne zna?

Jedan čas kasnije, ponovo su bili na putu penjući se uz jedan neravan prevoj koji se pružao sve do ulaska u brdski prolaz. Sledili su trag koji je, vraćajući se u grad, potera ostavila iza sebe. Otisci kopita bili su stari ali jasni. Popodne je lagano proticalo i sa zlatastom bojom sunca, senke su

postale tamnije i duže. Hladan povetarac počeo je da šumi kroz granje borova i Holidej je zaključio da je vreme da naprave logor. Zapalio je vatru a Vanda je pošla da nabere kupine i borovnice. Večeras neće imati pastrmku za večeru. Večeras će gladni otići na počinak.

Došla je noć.

– Trebalo bi da vam promenim zavoj, – rekla je obilazeći vatru.

– Okej, negovateljice.

Kleknula je pored njega i lelujući plamen obasjao je njeno bronzano lice. Crte lica bile su joj fino izvajane, zapazio je, počev od finog malog nosa čulno širokih nozdrva pa do mekano uobličjenih nabubreljih usana. Oči su joj bile tamne i zagonetne i kao da su se osmehivale dok ga je gledala.

Skinula je zavoj i pogledala ranu.

– Sasvim malo krvi je isteklo, samo nekoliko kapljica – rekla je. – A rana izgleda fino i čisto. Počela je da zacepljuje.

– Zahvaljujući vama.

– No, svejedno, još ne bi trebalo da se krećete – rekla je ozbiljno. – Lekar bi van naredio da još ležite u postelji.

– Nikakav lekar neće moći da me spreči da učinim ono što moram – odgovorio joj je Dok.

– Mister Holideje! – promucala je. – Razmišljala sam o tome šta će se desiti kada se vratimo u grad. – Zastala je kao da se dvoumi. – Rekli ste... da ćete se postarati da zadržim moje imanjenje.

– Tačno, to sam rekao.

– Ali... oni će opet pokušati da vas ubiju.

– Neka pokušaju.

– Ima ih mnogo... a šerif Loket je pokazao svoju pravu boju... kuka-vičku boju. On se neće mešati. To znači da ćete biti sami protiv svih ljudi sa ranča „Dijamond“. Možda moj

ranč i ne vredi tolikog broja ljudskih života.

– Nije u pitanju samo vaše imanje, Vanda, već nešto drugo, mnogo važnije. I zato sam čvrsto rešen da vam pomognem da sačuvate vaš ranč i da izravnam jedan nečastan račun – rekao je odlučno.

Posle toga je začutao. Vanda je već bila naučila da ako Dok Holidej kaže da će nešto da učiniti, onda je besmisleno protivrečiti mu. Rekao je da će pešačiti i pešao je. Vraćao se sa njom u Twin Forks da preotme za nju njen ranč.

– Evo! – rekla je zatežući nov primitivan zavoj. – Namireni ste za noćas.

Holidej je legao na leđa a ona je ostala da sedi pored njega. Onda se okrenula i pogledala ga. Drva su puketala na vatri. Sova je huknula u tami i odgovorila joj je druga sa grane obližnjeg bora. Holidej ju je obgrlio rukom oko pasa i ona se lagano priljubila uz njega. Navukao je ogrtač preko oboje. Lica su im bila blizu i sledećeg trenutka njegove usne su pritisknule njene. Osetio je da su ga njene ruke strasno obgrlile dok mu je uzvraćala poljubac i pritisak njenih nabreklih grudi zagrejao mu je prsa omotana zavojem. Nešto se pokrenulo u njemu i prijatni trenuci razlili su mu se po telu i ulili se u njenu kožu, ruke i usne. Ona je promrmrljala nešto nerazgovetno i prepustila se njegovoj volji.

Oboje su znali da im ta noć neće biti hladna.

*

Okupljeni u grupu na jednom neravnom brdskom uzvišenju, konjanici su posmatrali šumom obraslu dolinu koja se pružala pred njima sve do

udaljenog planinskog venca. Bilo je kasno popodne i ti ćutljivi ljudi su poput kipova nepomično stajali već izvesno vreme i kao četiri ptice grabljivice motrile svoj plen. Bili su to ljudi zločinački hladnih očiju, neobrijani i grubi kao i zemlja u kojoj su živeli.

Kejn Krago je sedeo u sedlu malo izdvojen od ostalih, skoro sam i u jednom momentu on se osvrnuo da baci pogled na ljude koji su ga slepo pratili već više od sedam dugih godina. Džek Hemond je imao tri dugačka ožiljka od noža na desnom obrazu. On se retko brija jer je više voleo da proseda brada prikrije ružne ostatke onog strašnog okršaja u Sent Luisu. Hemond je tada ubio dva čoveka i pobegao iz grada. Naišao je na Kraga i ovaj ga je regrutovao u svoju družinu. Pored Hemonda tu je bio Den Skot, revolveraš iz Viskonsina. Bio je to mračan, nepristupačan čovek koji se držao sam za sebe. Niko iz bande nije voleo Skota ali su ga se svi pribojavali i respektovali ga. Konačno, govorilo se da je on čovek koji najbrže poteže revolver u celoj državi. Treći od njih, omalen čovek pogrbljen u sedlu zvao se Džeremija Drejton. Bio je to bandit ružnog, rošavog lica koji se Kragu pridružio zapadno od reke Snejk. Dva pištolja počivala su na njegovim butinama.

Krago je prstom otresao pepeo sa cigarilosa i pogledao u dolinu prema dvema tačkama koje su se lagano kretale prema jugu.

– Predlažem da ih napadnemo – rekao je Skot.

– Biće zaista vrlo lako – prevaljao je preko usana Džeremiah Drejton. – Jedan čovek i jedna devojk... i to bez konja.

– To je ono što me zabrinjava – primetio je Džek Hemond. – Šta, dođa-

vola, rade to dvoje ovde u pustoši bez konja?

– To je njihov problem, ne naš – Zacerekao se nemilosrdno Drejton.

– Šta ti kažeš, Džek? – zapitao je Krago.

– Kažem da bi to mogla biti neka zamka – nagovestio je Hemond. – Nas gone mnogi. To dvoje su možda mamac a neka skrivena potera možda čeka da ih napadnemo. Sećate li se onih lovaca na ucene od prošle godine?

Krago je povukao dugačak dim iz cigarilosa. Da, vrlo dobro se sećao toga. Svi su se sećali. U salunima na granici proširila se vest da diližansa Vels Fargo kompanije nosi veliku pošiljku zlata i banda je napala diližansu kod El Pasa. Ispalo je da je to bilo klopka. Diližansa nije vozila pošiljku zlata već šestoricu lovaca na ucene koji su se udružili da bi pokušali da zarade nagradu raspisanu za Kragovu bandu. Tada je ubijen peti član njihove bande, Kvist, jer mu je, kada je otvorio vrata diližanse, iz neposredne blizine neko opalio u lice metak teškog kalibra. Ostali su uspeli da pobegnu ali je Hemond od tada nosio ožiljak od metka na slabini.

– Jedan čovek i jedna cura su čudan mamac – rekao je Skot sa gorčinom u glasu, ali sa podsmehom prema Hemondovom strahu. Vrhom jezika ovlažio je suve usne. Setio se da je prošlo mnogo vremena odkako je imao ženu. Suviše mnogo vremena. – Čujte, ja predlažem da ih odmah pohvatamo. – Izvukao je pušku iz futrole. – To će biti lak plen.

– Plen? – ponovio je Hemond još uvek sumnjičav. – Slušajte, čak i ako nisu mamac, čak i ako su zaista dvoje putnika, od kakve su nam oni koristi? Ne jašu lepe skupe konje i ne izgledaju kao kopači zlata sa nabijenim vre-

ćicama zlatnog praha. Ja kažem da je to gubitak vremena... a može da bude klopka.

– Jedno je žena – podsetio ga je Skot.

– Da – promrmljao je Drejton smeškajući se. – U ovom momentu i loša ženska za mene više vredi od najboljeg konja.

Krago je izvadio cigarilos iz usana. – Ne znamo ništa o njima. Možda nemaju ni prebijene pare a možda su im, opet, džepovi puni zlatnog grumenja. Ali, u svakom slučaju, to neće biti gubitak vremena. Kao što Skot reče, jedno od njih je žena.

– Onda reci šta da radimo? – zapitao je Skot.

– Pratićemo ih još neko vreme.

– A onda? – zapitao je Skot nestrpljivo.

– Pohvataćemo ih! – rekao je Krago mirno. Pogledao je prema zapadu gde je sunce lagano bledelo spuštajući se ka horizontu sa reckavim planinskim vrhovima. – Pohvataćemo ih kad zađe sunce.

*

Dok Holidej je poveo devojk u skupinu stena.

– Jesu li još uvek tamo? – Zapitala je Vanda Madero usplahireno, šćućurena iza jedne masivne stene.

Nije bilo potrebno ni da proverava jer je znao da ih još uvek prate baš kao što su radili poslednja dva časa. Prvi put je primetio konjanike kad su izašli iz prolaza, zapazio ih je kao četiri siluete na brdskom prevoju, i odmah se prisetio četvorice čutljivih posmatrača koje je video iznad logora potere pre nekoliko dana, kao i čoveka koga je prepoznao kada se grupa okrenula da odjaše. Naravno, ova grupa možda nije bila ona ista, ali

Dok je proračunao da su posle pet dana pešačenja blizu mesta gde je one hladne vetrovite noći prvi put video bandu poznatog razbojnika.

– Da, još uvek nas motre i prate – rekao je Dok.

– Možda su neki putnici koji su se uputili preko visoravni – ponadala se Vanda.

– Ako je tako onda gube vraški mnogo vremena posmatrajući nas – primetio je Dok. – Nažalost, čini mi se da ne čuče na onoj visiji iz zdravstvenih razloga. – Dvoumio se malo i dodao. – U stvari, slutim ko bi mogli biti.

– Ko?

– Kragova banda.

– Oh, Bože milostivi! Misliš na onog ubicu... Kejna Kraga.

– Da, baš na njega.

Holidej je bacio pogled nazad prema brdskom klancu. Konjanici su još uvek bili tamo, oštro ocrtani prema sve tamnijem večernjem nebu. Zatim je pogledao niz dolinu. Stene su ležale razbacane sve do zidova doline kao ogromni komadi mermera u senci litica.

– Tamo ima jedna pećina – rekao je Dok.

– Vidim i ja... nešto kao rupa u litici.

– Idemo tamo.

– Ali konjanici će nas naći! – rekla je devojkica podrhtavajući. – A oni imaju oružje, pištolje i puške. A mi imamo samo moj nož.

– Nemamo izbora – rekao joj je Holidej. – Moramo se skloniti. Ako nastavimo da hodamo, oni će nas pohvatati kao piliće.

– Holideje! Krenuli su.

– Ne mogu da nas vide dok smo iza ovih stena – rekao je Dok. – Verovatno se pitaju gde smo nestali pa su pošli da nas potraže.

Noć se brzo bližila.

Uzeo ju je za ruku i oboje su se uputili u pravcu pećine. Holidej je hodao znatno brže, skoro da je trčao. Rana mu je brzo zarasla uprkos hodanju i kretanju, i mada ga je tupo bolela, mogao je da se brzo kreće. Konjanici su se još jednom okupili na uzdignutom prevoju baš kada se ispred njih ukazao neravan usečen otvor u steni.

Jak lepljiv zadah zapahnuo ih je kada su stigli do pećine. Pećina je, verovatno, služila nekom grizliju kao jazbina ali je sada bila prazna. Holidej je prvi ušao unutra. Pećina je bila duboka, izdubljena u steni, sa peščanim podom i kamenim zidovima prošaranim različitim slojevima krečnjaka. Odnokuda se čulo kapanje vode a iz dubine pećine dopirao je zadah ustajale vlage.

Holidej se šćućurio odmah pored ulaza.

– Evo ih dolaze niz padinu – rekao je.

– Jesu li nas videli kada smo ušli u pećinu?

– Već je skoro mrak – rekao je Dok. Videli su nas kada smo išli između stena ali verovatno ne znaju gde smo se sakrili. Ali naći će nas... Ljudi kao što su Krago i njegova banda znaju svoj posao... i imaju dosta vremena.

Devojka je drhtala i stezala mu mišicu.

Sunce je zašlo i na dolinu se počeo spuštati mrak. Slabačak mesec izronio je iz horizonta i nekoliko minuta u dolini je vladala tišina. Vetar je prestao a čak i udaljeno zavijanje vukova nije remetilo tišinu.

Odjednom je u blizini frknuo konj.

Zatim je Holidej čuo oštro grebanje potkovice po steni. Oblak je zaklonio mesec i dolinu je obavio mrak. Kada je oblak prošao bleđa mesečina je iz-

među zaobljenih stena otkrila Doku Holideju tamnu siluetu jednog konjanika.

Konjanik je zastao desno od ulaza u pećinu. Jedno vreme nije se micao. Samo je osmatrao stene pred sobom dok mu se približavao još jedan konjanik.

Nije bilo nikakve zabune o licu drugog jahača. Bilo je to pacovski oštro lice Kejna Kraga.

– To... to je on, zar ne? – šapnula je devojk.

– Da, to je Krago.

I druga dva konjanika su se pridružila prvoj dvojici i sada su sva četvorica osmatrali gomilu stena.

– Oni znaju da smo ovde, zar ne?

– Pretpostavljaju da smo tu ali nisu sigurni – rekao je Holidej gledajući neodlučne konjanike. – Možda ima još nešto u šta nisu sigurni. Ne znaju da li smo naoružani ili ne. Sa one udaljene litice nisu mogli da vide šta se skriva pod ovim ogrtačem. I u ovom momentu oni ne znaju da li ih imamo na nišanu ili ne.

– Dolaze ovamo!

– Daj mi nož, Vanda.

VII

Banditi su se počeli približavati šunjajući se između stena. Prilazili su lagano, oprezno, a mesečina je svetlucala na cevima njihovih pištolja. Oprezno su obilazili stene i povremeno puškama razgrtali gusto žbunje. Nameravali su da pretresu okolinu i stegnu обруč oko pećine. Kao senke noći prilazili su sve bliže i bliže.

Holidej je čvrsto stegao hladnu dršku noža i priljubio se uz zid pećine. Devojk je stajala iza njega i uzburkano disala. Čitali su u očekivanju da se prigušeni bat kopita približi. U jednom momentu Dok je ugle-

dao lice Kejna Kraga, čudno žuto pri svetlosti mesečine. Krago ih je predvodio sitnih, zlobnih očiju upravljenih prema ulazu pećine. Jedan od bandita obratio se nešto vođi bande ali Krago mu nije odgovorio. Dugo, vrlo dugo Krago je stajao nepomičan a onda je dodirom pete poterao svog konja. Izgledalo je kao da će proći pored pećine, ali je došavši naspram otvora, zaustavio konja.

– Skote! – dozvaio je Krago jednog konjanika. Glas mu je bio hladan kao sama smrt!

– Oh, dragi Bože! – šapnula je Vanda.

Dva konjanika su se uputila ka pećini. Skot je u ruci držao pušku a Kejn Krago je izvukao revolver iz futrole. Holidej je čekao ne mičući se iz senke. Banditi su prišli sasvim blizu, piljeći u otvor pećine koji je zjapio pred njima, ogroman i taman. Krago je zapeo obarač revolvera i tišinu noći je preseklo resko metalni klik. Nagnuo se malo u sedlu terajući konja da priđe sasvim uz otvorenu čeljust pećine.

Holidej je još čekao.

Sačekao je da se bandit nađe unutar otvora i tek onda je digao nož visoko zamahnuvši rukom. Sekund kasnije Holidejeva ruka je prosekla vazduh i nož je zviznuo kroz tamu. Delić sekunde kasnije začuo se potmuo udar praćen promuklim krikom i Krago se grčevito okrenuo u sedlu. Razbojnik se zaljuljao kao u transu, prstima grčevito stisnuo čeličnu oštricu u svojim prsima i ispustio revolver na peščano tlo.

– Kejne! Kejene! – dozvaio ga je Skot ispred pećine. – Šta je to...

Holidej se bacio na zemlju i dograbio Kragov revolver.

Još uvek u sedlu, banditski vođa je očajnički pokušavao da izvuče pušku

iz futrole. Iskolaćenim očima zurio je u napadača dok mu je oko zarivene oštrice noža iz grudi kuljao mlaz krvi. Uspeo je da izvuče pušku iz futrole, ali do tada je Holidej već stigao da ustane i naperi revolver. Pucanj revolvera grmnuo je u pećini kao tresak groma. Kuršum se zario Kejnu Kragu u glavu. Bandit se glavačke stropoštao na peščani pod pećine i ostao da leži nepomično raširenih ruku i nogu kao džinovski pauk.

– Kejne! – povikao je Skot promuklo.

Holidej je okenuo cev revolvera prema Skotu pored Kragovog konja koji je uplašeno jurnuo u noć. Skot se nalazio neposredno ispred pećine i njegova puška je dva puta planula. Dva kuršuma su odletela u unutrašnjost pećine. Holidej je nanišanio i povukao okidač. Skot je dobio kuršum u grlo a Holidejev drugi metak ga je skinuo sa sedla. Pustolov je pritčao do izlaza pećine a i dva preostala bandita su zaustavili konje. Iza njega, Vanda je dograbila Kragovu pušku i već je nišaniła na Hemonda. Banditi su se kolebali a onda okrenuli konje, a Vandina puška je planula za njima. Jašući što brže mogu, banditi su se povukli u bezbednost noći. Vanda je ponovo nanišaniła ali ju je Holidej zadržao.

– Ne troši municiju uzalud.

Ona je stajala, uzdrhtala i uplašena.

Holidej joj je uzeo pušku iz ruku.

– Trebaju nam njihovi konji – rekao je. – Ti uhvati ovog zelenka a ja ću pokušati da ščepam Kragovog alata.

Vanda je prišla Skotovom zelenku. Životinja je bila uznemirena ali je mirno stajala kada je devojka izašla iz pećine. Dok Holidej je ugledao velikog alata između stena i lagano se

uputio ka preplašenoj životinji. Do tada su banditi već bili pobegli preko doline i topot kopita njihovih konja brzo je zamro. Tišina je zavládala i Dok je obišao oko stene i ugledao konja pored jednog kržljavog drveta.

– Mirno, mali! Mirno!

Konj je nekoliko puta udario prednjim kopitom o tlo.

Holidej se uputio ka konju belo iskolaćenih očiju. Govorio je tiho, umirujućim tonom, ali se u njegovom glasu osećao prizvuk zapovesti. Alat je okrenuo glavu i zakaskao u nameri da pobegne, ali je Holidej skočio i dohvatio uzde. Konj se upravio na zadnje noge ali je Holidej ostao uporan, nije puštio uzde i malo po malo se smirio.

– Samo mirno, mali, samo mirno!

Poveo je konja između stena do mesta gde je Vanda već vezala drugog konja. Dok je privezao Kragovog.

– Čini mi se da je Kragov napad za nas bio prava sreća – rekao je Dok. – Došli smo do konja i oružja.

– Možeš ujutru uloviti nekog zeca – rekla je ona preskačući Skotovo telo.

– Zec bi bio prijatna zamena za ribu – osmehnuo se Holidej. – Ne mislim time da kažem da nisam bio zadovoljan tvojim pastrmkama.

Holidej je uzeo Skotov revolver.

– Koliko nam vremena treba da stignemo u Twin Forks? – zapitao je.

– Jedan dan brzog jahanja.

Dok Holidej se uputio prema lešu Kejna Kraga. – Ovaj nevaljalac je učenjen. Ne znam kolika je nagrada ali sam siguran da će biti dovoljno za isplatu hipoteke. Time ćeš rešiti problem.

– Nagrada pripada tebi.

– Tvoja je – rekao je Dok kratko.

– Ali ništa mi neće koristiti ako je Perdi već proglasio prodaju radi duga.

– Ja ću srediti Predija – obećao je. – Vanda, ako nisi previše umorna, ja bih da krenemo. U svakom slučaju, ako ostanemo ovde moglo bi se desiti da meda koji ovde obitava slučajno naiđe.

– Ti treba da se odmoriš.

– Ja sam odmorao.

Holidej je privezao leševe dvojice bandita preko sedla konja zelenka. Drugi bandit je možda bio neki beznačajni zločinac, ali je možda i za njega bila raspisana ucena. Vezao je zelenka za alata. Zatim se popeo u sedlo a Vanda je pojahala iza njega i obgrlila ga rukom oko grudi.

– Dobro se drži! – upozorio ju je.

– Sa zadovoljstvom – promrmljala je pripijajući se uz njega.

Pri punoj mesečini uputili su se niz dolinu. Holidej je razmišljao o Lejfu Perdiju i njegovoj bandi ubica a naročito o podlom ubici Teksašaninu Bili Jorku. Svi će oni biti vrlo iznenađeni kada se Dok Holidej pojavi. A neki od njih će i platiti glavom svoj zločin.

Noć je lagano odmicala. Posle ponoći zastali su da malo odmore a onda nastavili put. Novi dan doneo je sivilo i hladan vetar sa severnih vrhova. Dok Holidej je ostavio devojkicu da naloži vatru a on je pošao u lov. Njegova puška je dva puta planula i on se vratio u logor sa dva zeca koje je Vanda brzo pripremila. Posle doručka ona mu je rekla da se mora zadržati još nekoliko minuta i dok je pušio sedeći pored vatre, čuo je pljuskavanje vode u potoku. Odbijao je dimove zamišljajući je kako se kupava, prisećajući se njenog tela koje je na putu upoznao. Dok Holidej je poznavao dosta žena, ali morao je priznati da je Vanda Madero žena retke lepote koja je čoveku imala šta da pruži.

Cigara je dogorela u njegovoj ruci i

on je začuo devojkicu koja se vraćala. Sela je pored njega mokre kose i lica pokrivenog kapljicama vode. Sačekali su malo da se osuši a onda pojahali konja i uputili se ka jugu. Jahali su celo jutro, brzo i bez odmora. Holidej je ubrzo ugledao vrh u čijoj blizini je stigao potoku i u rano popodne pregazili su reku. Kada su se senke izdužile, prepoznao je predeo kojim je došao ka kući Maderovih. U zalazak sunca stigli su do jedne napuštene kolibe.

– Nismo daleko – progovorila je Vanda.

– Znam. Ovde ćemo se zaustaviti pa ću ja nastaviti dalje.

– Kako to misliš?

– Moram da obavim neke poslove – rekao je proveravajući da li je Kragov revolver pun.

– Sačekaj do jutra – uhvatila ga je za mišicu. – Dok... želim da noćas budemo zajedno u kolibi.

– Vратићу се! – rekao je. – Zapali vatru u peći i čekaj me.

– Holideje... nemoj! Još nisi sposoban. Još od sinoć jašemo bez prekida. Molim te ostani ovde. Perdi... svi oni mogu sačekati do jutra.

– Oni možda mogu ali Dok Holidej ne može! – rekao je resko.

– Holideje, čuj me. Ubiće te! Holideje!...

Ali on je već odvezivao svog konja.

Pojahao je i bacio pogled na dva tela pebačena preko zelenka. Ruke i noge su im ukrućeno visile kao obešeni štapovi. Zatim se osvrnuo prema kolibi. Vanda je stajala na vratima, usamljena silueta naspram žute svetlosti svetiljke.

Devojkica mu je mahnula rukom i on je zamahao u noć.

Holidej se uputio starim putem koji je skretao na zapad i spuštao se u do-

linu. Vetar je postajao sve jači i oblaci su mahnito jurili nebom. U jednom momentu visoravan je bila obasjana blistavom mesečinom, a u drugom plivala je u mraku. Konjanik je stigao do prevoja odakle se pružao pogled na dolinu. Na drugom kraju videle su se svetlosti Tvin Forksa, desetine svetlih tačkica treptavih na vetru. Ispod njega u tami pružala se sedam rančeva uključujući dva ogromna carstva trave, ranč „Roling V“ i Perdijev „Dijamond“. Između ta dva džina, gnjezdio se Vandin komad zemlje.

Izenada je ugledao vatru.

Nije je odmah primetio ali sada je u sredini doline ugledao žute pramenove koji su se dizali u noći. Vatra je gorela negde između „Roling V“ i Perdijevog ranča.

Poteravši alata u kas, stigao je uzanim putem do travnog dna doline. Projahao je pored jedne brvnare. Vetar je ljuljao svetiljku koja je visila na tremu a iz štenare na njega je besno zalajao vezani pas.

Stigao je do ranča „Roling V“. Mesec se probio između oblaka i on je ugledao dugačku liniju ograde od bodljikave žice... i vatru na drugoj strani.

Koliba Vande Madero je gorela!

Holidej je dojahao do starih šripavih vratnica kroz koje se ulazilo na imanje Maderovih. Odgurnuo je nogom vratnice i pojahao preko pašnjaka između goveda koja su ležala. Plamen se ukazao ispred njega. Prišavši bliže, osetio je vrelinu i konj je ustuknuo. Poterao ga je napred držeći ruku na dršci revolvera. Ali u blizini nije bilo nikoga i vatra je, po svemu sudeći, već izvesno vreme gorela. U stvari, dom Vande Madero goreo je kao pakleni plamen i rojevi varnica leteli su nošeni vetrom. Stajao je tako izvesno vreme onda se odjednom krov srušio i

zapaljene grede survale su se u unutrašnjost kuće. Zatim se i prednji zid survao i sve je nestalo u moru ognja.

Nije mogao ništa da uradi, baš ništa.

Poterao je konja ka govedima koja su rikala.

Tek tada je prvi put primetio da je govedima sveže utisnut nov žig. Bio je to žig Lejfa Perdija. Proverio je još dva govečeta i na njima našao isti žig a onda se uputio granici Perdijevog ranča.

Našao je da je ograda oborena i da dugačke pletenice bodljikave žice leže savijene u koturove na travi. Stubovi su bili sečeni sekirama i složeni na gomile. Ranč Maderovih bio je pripojen Dijamundu.

Holidej je pogledao nazad do užarene gomile koja je nekada bila kuća Maderovih. Ponekada nije mogao ništa protiv nasilja ali ovoga puta je morao. Perdi i njegovi ljudi ubili su Madera, osramotili ime pravde, oveli Vandi njeno imanje i zapalili joj kuću. Da, nešto je morao da učini.

Uputio se prema gradu.

Oblaci su se počeli navlačiti na mesec, ostavljajući dolinu u tami.

Kiša je došla iznenada, najpre rominja kao magla a zatim kao slab pljusak sitnih kapi. Za nekoliko minuta put se pretvorio u korito prljave crne vode a žitko blato je pljusalo i gnjeckalo pod konjskim kopitama. Sa brda je duvao hladan vetar i noseći hladnu kišu probijao kroz Holidejev ogrtač sve do kože. Dok je oborio glavu ne skidajući pogled sa udaljenih svetlosti.

Put je vijugao i kod rečnog gaza se delio u dva kraka. Pregazio je plićak i izašao uz blatnjavu obalu. Svetlosti su sada bile bliže i on je vođicama poterao konja. Pogledao je nazad do leševa vezanih na zelenku. Kiša je

oprala krv i njihova lica su izgledala čudno bela i skamenjena.

Prošao je pored dve kolibe od dasaka i izašao na široki put koji se ulivao u glavnu ulicu.

Tvin Forks je izgledao ogoljen, kišom isprani grad. Svetlost je gde je prodirala kroz spuštene zavese ali na većini kuća kapci su bili spušteni. Trgovine su počivale u mraku, zaključane i tihe. Zvono na crkvenom tornju ljuljalo se na vetru zvoneći katkad od dodira užeta. Odmah pored crkve nalazila se sala za igranke, te večeri obavijena mrakom. Znak iznad ukopnikove pogrebne sale-kapele, lupao je na vetru. Holidej je nastavio da jaše ka Loketovoj šerifskoj stanici. Niko ga nije video, nikoga nije bilo na ulici da zapazi pokislog konjanika i konja natovarena sa dva leša. Svetlost iz saluna obasjala je Holidejevo lice. Nije zastao da pogleda kroz osvetljene prozore niti je oslušnuo zvuke muzike koje je nečija vešta ruka izvlačila iz klavira. Samo je ne osvrćući se projahao.

Šerifska stanica, mala zgrada zidana ciglom podignuta prošle godine, nalazila se preko puta pekare. Pre toga je šerif morao da se zadovolji jednom odajom sklepanom od dasaka i jednom pridodatom ćelijom. Holidej se uputio privezištu i sjahao.

U unutrašnjosti zgrade nije gorela svetlost no možda je šerif Loket dremao se nogama dignutim na sto. E pa Loket će doživeti neprijatno buđenje i moraće da sasluša šta će mu Dok Holidej reći.

Pokucao je pesnicom na vrata.

Niko nije odgovorio.

Pokucao je ponovo a onda provirio kroz prozor. Unutrašnjost kancelarije ostavljavala je utisak napuštenosti. Prevalivši preko usana tihu kletvu, Dok Holidej je obišao oko zgrade

do šerifovog stana. I šerifova soba je počivala u mraku i posle još jednog kratkog bezuspešnog kucanja na vrata, Holidej se vratio svom konju.

Bacio je pogled preko ulice do saluna računajući da je Loket možda tamo.

Dok je prelazio ulicu kiša je ponovo počela da pada. Crveno obojena fasada saluna „Tambldvid“ bila je ukrašena crtežima koji su prikazivali karte, flaše viskija i oskudno odevene salunske zabavljačice i ti crteži upali su mu u vidno polje dok je silazio iz sedla. Prešao je preko mokrog drvenog trotoara i otvorio leptir vrata. Niko ga nije zapazio kada je zakoračio unutra, visok, ogrnut širokim kišnim ogrtačem sa koga su se slivale kapi kiše.

Holidej se osvrnuo po salunu. Priličan broj gostiju sedeo je za stolovima baš kao onog dana kada je prvi put došao da potraži šerifa Loketa. Čak mu se činilo da vidi neka ista lica. To nije bilo čudno jer je salun „Tambldvid“ bio jedini u Tvin Forksu. Bila je to obična prljava rupa, adaptirana nekadašnja štala koja je zaudarala na jeftin viski i duvansku krdžu od koje su oblaci dima lebdeli ispod tavanice. Svetiljke su visile na zidovima i njihove žučkasta svetlost poigravala je na dugačkom šanku i dva dugačka stola za kockanje. Nekadašnji tavan za seno bio je pretvoren u sobe u kojima su salunske devojke za pet dolara prodavale pola časa svog vremena. Bio je to odvratan bordel ali jedini u ovom gradu i zbog toga nije bilo čudno što je i u ovo doba dana bio prilično pun. Ljudi nisu imali drugo mesto gde bi mogli otići da se zabave.

Holidej se uputio ka šanku. Stari Džoša Dženkinson ga je prvi zapazio i u njemu prepoznao onog čoveka koji je pre desetak dana u pozne sate

ušao u salun tražeći šerifa Loketa. Prepoznao je mrke, lučno izvijene ob-rve iznad sivoplavih prodornih očiju koje su streljale kao mačevi. Prepoznao ga je bez dvoumljenja iako sada nije bio elegantno odeven, iako mu košulja nije bila bela i ispeglana a kravata uredno vezana. Došljak je na sebi sada imao grub kišni ogrtač ali je to nesumnjivo bio onaj isti čovek, i pošto je slučajno čuo o kome je čoveku reč, stari Džoša je ispustio karte na sto otkrivši ful kečeva koji je imao u rukama i nastavio da otvorenih usta zaprepašćeno zuri u pridošlog gosta. Zatim je laktom gurnuo suigrača do sebe, jednog mršavka po imenu Džekson Hilder, koji je, kao i on, sa nevericom zinuo i zgrabio flašu sa viskijem. No, Holidej je prošao pored njih.

I ostali su ga primetili i neki su ga, takođe prepoznali. Krupni Džim MacDonald, vlasnik rudnika srebra, ustao je od stola sa nevericom u očima.

– Ali... ali ljudi iz potere su rekli – zaustio je MacDonald u tišini koja je zavládala salunom. – Rekli su... da je Dok Holidej mrtav!

Odjednom se ceo salun digao na noge a neki su pošli za njim do šanka kao da su želeli da ga opipaju i uvere se da je zaista živ. Stali su pored nje-ga, nemi, neki od njih čak bleđi.

Ali jedan od njih bio je bleđi od ostalih. Jedan od njih je strepeći stajao pored šanka, zureći iskolačenim očima. Bio je to Bili Jork.

VIII

Dok Holidej se zaustavio kod šanka.

– Brendi, krčmare, ali najbolji koji imaš! – obratio se prosedom barmenu.

Barmen po imenu Tom Kreg gledao ga je kao da vidi duha, ali kada je Holidej ponovio naredbu, on je skočio da posluša.

– Da... odmah ser.

Holidej je sve vreme pažljivo motrio Bili Jorka. Visoki Teksašanin stajao je još uvek bleđ u licu, nepokretan kao okamenjen, ne progovarajući ni reč. U stvari, stajao je i staklasnim ribljim očima zurio u čoveka pred sobom.

Konobar je prineo flašu i čašu i Dok je nalio sebi piće. Srknuo je jedan gutljaj a onda revolverašu uputio hladan osmeh. – Zar nešto nije u redu, Bili?

Bili je otvorio usta da nešto kaže ali reči su mu zastale u grlu.

– Možda ja znam šta nije u redu, Bili – nastavio je Holidej podrugljivo u tišini koja je vladala. – Ti si, vidim, zabrinut! I treba da budeš, Bili! Ti sad razmišljaš o tome kako čovek koga si ustrelio, i to s leđa, i dalje diše i hoda! Je li tako, Bili? – Začutao je za trenutak. – Jer za tebe je normalno da čovek koga si jednom ustrelio... i to s leđa... ostane da leži tamo gde je pao... i da bude hrana vukovima!

– Holideje... – kriknuo je Bili Jork promuklo.

– Znaš, Bili, mislim da ovim ljudima dugujemo jedno objašnjenje – nastavio je Holidej lagano. Otpio je gutljaj brendija i dopunio čašu. – Pretpostavljam da je potera po povratku u grad saopštila građanima da sam ja mrtav, a evo, ja sam sada ovde i pijuckam ovaj brendi. Čini mi se da to na neki način treba objasniti, Bili – Digao je čašu i podsmešljivo nazdravio. – Kako bi bilo da pokušaš da to objasniš, Bili?

Mršavi revolveraš je i dalje bio bleđ, skoro siv u licu, ali se već bio pribrao. Prestao je da podrhtava i

gledao je oko sebe radoznala i ljuta lica.

– Da, šta se to desilo? – zapitao je Džošua Dženkinson, češući se po glavi. – Rečeno nam je da je onaj melez ubio Doka Holideja kada je potera pokušala da ga uhapsi. Pa ti lično si nam to rekao Bili! Rekao si da je Maderov metak pogodio Holideja i usmrtio ga. Pričao si kako je to dođavola peh!

– Jeste, baš tako si rekao, Bili – javio se neko drugi.

– Pa... u tom slučaju moram da kažem da je Bili Jork običan lažljivac – rekao je Holidej ležernim glasom. – U stvari, morao bih još nešto da dodam, pa bih rekao da je lažov i podmukao ubica! Metak koji me je pogodio nije ispalió Džoni Madero...

– Holideje! – zahripao je promuklo Bili.

– Zaveži Bili i pusti me da završim.

– Šta!? – Bili je zažmirio očima. Nije bio naviknut na takav način razgovora. Video je kako se njegov ugled srozava u očima građana.

– Kao što rekoh, nije me pogodio Džonijev metak – rekao je Holidej i hladnim, optužujućim očima pogledao Teksašanina. – Na mene je pucao ovaj lupež, Bili Jork!

– Ti prljavi...

– Zaveži Bili! – ponovio je Dok oštro. – Ne prekidaj me. Ovi ljudi žele da čuju šta se desilo... Šta se STVARNO desilo. Žele da čuju kako smo gonili Madera, i kako su se onda Predi i njegovi plaćenici odlučili da izvrše umišljajno svirepo ubistvo.

Od njegove izjave prisutnima je zastao dah. Ljudi su se zagledali a onda opet upitno pogledali Bilija.

– Reci... reci samo još jednu reč pa ću te ubiti! – izustio je Bili Jork gušeći se od besa.

– Ubićeš me?... – zapitao se Dok.

Na usnama mu je zaigrao podrugljivi osmeh. – Hoćeš da kažeš da bi hteo da ti još jednom okrenem leđa?

– Niko neće tako razgovarati sa Bili Jorkom! – prosiktao je kroz zube revolveraš glasom nabijenim pretnjom.

Bili Jork je sada opet bio onaj stari, revolveraš željan slave, ubica koji nije mogao da dopusti Holideju da ga i dalje optužuje pred licem celog grada. Prvo zaprepašćenje što pred sobom vidi živog duha bilo je prošlo i umesto toga došla je stara hladna smirenost, stara želja za ubijanjem.

– Ponoviću ti – rekao je Holidej laganom. – Želiš li da ti opet okrenem leđa?

– Rekao bih da si me ovim rečima izazvao, Holideje.

– Možda.

Holidej je otkopčao ogrtač i gosti u salunu su ugledali revolver nisko opasan o bedro. To, istina, nije bio njegov revolver sa drškom od slonovaće već pištolj razbojnika Kejna Kraga, ali je banditov pištolj bio vrlo precizan, izoštren na dodir prsta na okidaču i lako se izvlačio iz futrole. Ljudi koji su stajali između njega i Bili Jorka brzo su se povukli u stranu a oni iza njih razbežali su se kao zečevi. Tom Kreg se zaklonio iza šanka.

– Da – prevaleo je preko usana Bili, osmehujući se sa pritajenim zadovoljstvom. – Čini mi se da zaista tražiš obračun, Holideje. Pa dobro, izgleda da ću morati da ti izađem u susret. Naravno, ako se pokaješ i izviniš mi se pred ovim ljudima, ja ću možda razmotriti šta mi...

Holidej se prezrivo osmehnuo. – Da sè izvinim? Vraga, to mi ne pada na pamet. – Prekinuo ga je Dok, ne skrivajući mnogo svoja osećanja. – Umešto toga ja ću to još jednom ponoviti!

Ti si podli ubica i to ubica s leđa... i uz to lažov!

– Znaš šta, Holideje – rekao je Bili Jork grčeci prste desne ruke. – Priznajem da sam se nadao da ćeš reći tako nešto jer želim da uživam u zadovoljstvu da te ubijem. – Revolveraš je obuhvatio Doka pogledom zmijskih očiju. – Reći ću ti nešto, Holideje.

– Da čujem.

– Pošto su ovi ljudi svi čuli iz tvojih usta ove sulude optužbe, želim da se svi dobro sećaju ovog obračuna kako bi uvek mogli potvrditi da je bio pošten. Hajde, potegni prvi, Holideje.

– Čekaću da ti to učiniš – rekao je Dok tvrdoglavo.

– Potegni prvi kad ti kažem! – naredio je Bili Jork promuklim glasom. – Do sto đavola! Ja sam profesionalac a ti si običan kukavko... iako si kao kockar naučio kako se koristi revolver.

– Čuo si, dakle. Ali možda nisi čuo sve.

– Misliš na to što si prijatelj Vajata Erpa. E baš me briga za to. Smem da se skladim da ni on nije brži od mene.

Bilijevi prsti stegli su se iznad drške revolvera.

– Ja i Erp smo prijatelji, to je tačno, ali nismo uvek zajedno. Pa ipak, kao što vidiš, ja sam živ.

Teksašanin se počeo kolebati.

– Hajde Bili! – izazivao ga je Dok. – Inače će ljudi misliti da nisi imao hrabrosti da potegneš revolver kad stojimo licem u lice.

– Kopile!

Holidej je zapazio da je talas gneva zarumeneo lice Bili Jorka, i pročitao iskru ubilačke rešenosti u blesku njegovih očiju. Nije mu promaklo da su se Bilijevi prsti stisnuli oko drške revolvera i sačekao je da revolveraš potegne revolver iz futrole, a kada je Bilijev revolver počeo da klizi naviše,

on je u deliću sekunde izvukao revolver. Dva pištolja su se istovremeno uperila ka cilju. Grmljavina pucnjave potresla je zidove saluna i Bili Jork je zamlatarao rukama kad mu je Holidejev metak probio stomak i prsnuo mlaz krvi po odelu i košulji. Visoki revolveraš je kriknuo i zateturao se duž šanka, rušeći zgrčenom rukom flaše i čaše, dok je drugom rukom još uvek stezao revolver iz koga su bljuvali nasumice ispaljeni meci. Holidej je ispalio i drugi metak posle čega se Teksašanin glavačke skljojao na pod.

– O-K Koral i Dodž Siti su dosta davno prošli ali čovek retko zaboravlja šta je u njima naučio – rekao je Holidej vraćajući revolver u futrolu. Pogled mu se zadržao na Biliju i on je rezignirano odmahnuo glavom. – Ne zaboravlja, zapamti to Bili.

U tom trenutku leptir vrata su se širom otvorila.

Prosed čovek sa sjajno uglačanom šerifskom zvezdom na prsima i dva revolvera u ruci, zastao je na vratima i zagledao se u pustolova. Šumno je uzdahnuo a onda mu se pogled zadržao na mrtvom telu. Za trenutak Loketov zamenik Ed Maler nije znao šta da radi i gde da gleda; u tobožnjeg duha ili u krvavo telo na zemlji.

– Dok... Dok Holidej! – zamucuo je zamenik Maler, jedva verujući svojim očima.

– Gde je Loket? – zapitao je Dok.

– Mister Holideje? Zar ste živi?

– Da, živ sam. Na opšte čuđenje onih koji su hteli drukčije, – rekao je Dok Holidej kiselo. – A sada, zameniče, ako nemate ništa protiv, recite mi šta je sa Loketom.

– Ali... ali... – zamucuo je šerifov pomoćnik. – Vi mora biti već znate... hoću da kažem...

– Kažite, šta...

Maler je izgledao zbunjen. – Šerif Loket je mrtav.

*

– Koga to nose, Šibo? – zapitao je Čet Harkins sa kreveta sa širokim uzglavljem.

Kraljica Tamblvid saluna ustala je sa kreveta graciozno kao razmažena mačka. Bila je dugonoga plavuša, ne obična zabavljačica koja se mogla kupiti za pet dolara, već za mnogo veću cenu koju su mogli da plate samo ljudi sa debljim novčanikom. Zahvaljujući nagradi primljenoj od mister Perdijsa, Čet Harkins je već dve noći bio gost salunske kraljice. Njegove požudne oči ispratile su je do prozora proždirući pogledom njene okruglaste grudi i zaobljena bedra i butine.

Šiba je zastala pored prozora i malo razmakla ivicu zavesa.

– Iznose nekog krupnog, dugačkog čoveka, mister Harkinse.

Dopadalo mu se što ga je nazivala mister Harkins. To ga je na neki način činilo važnim, za dlaku višim od običnog kauboja. Ali šta pričati, pa običan kauboj ne bi mogao dopustiti sebi da kupi Šebinu naklonost.

– Da, to je neki visok čovek, vrlo visok – konstatovala je devojka kolebljivo. – U stvari ima leševa na sve strane, mister Harkinse.

Harkins se namrštitio. – Kako to misliš: na sve strane?

Ona je ponovo provirila između zavesa na ulicu. – Pa, na primer, vidim dva leša privezana za konja.

– Oh, to je neki lovac učenjenih – izustio je Čet Harkins sa gnušanjem.

– Tako izgleda.

Harkins je jezikom liznuo suve usne. – Hajde medena požuri! Koga to iznose?

– Oh, ne! – uzviknula je iznenada. Gledala je kroz prozor i pri tom jedva disala od iznenađenja. – To... to je nemoguće!

– Šta? Šta ne može biti?

– To je vaš prijatelj.

– Šta? – Uspravio se u krevetu.

– Onaj čovek sa kojim ste dojahali.

– Bili? Gospode bože... – Čet Harkins je skočio iz kreveta, potpuno nag kao i devojka i potrčao do prozora. Razgrnuo je zavesu i pogledao na kišnu ulicu. Stigao je da pogleda baš u tom trenutku kada su dva čoveka nosili Bili Jorka preko ulice ka kapeli za sahrane. Revolveraševo lice bilo je avetinjski blede a glava mu je klimavo visila dodirujući blatnjavu ulicu.

– Sto mu gromova! Ko je mogao da ubije Bilija?

– Ja... sam mislila da je on vrlo brz na revolveru... da je najbrži.

Harkins je odjednom stegao zavesu i za malo da je nije otragao.

– Šta je, u čemu je stvar? – prošaputala je Šiba prestrašeno, videvši da je iz Harkinsovog lica nestalo poslednje kapi krvi.

– To... to bi mogao da bude.

– Izgledate kao da ste videli duha!

– Možda i jesam, Šibo, možda i jesam, – rekao je promuklim glasom ne skidajući pogled sa visokog čoveka koji je hodao pored nekog dečaka i šerifa Malera.

– Ko je... Ko je taj čovek? Izgleda otmeno i kao da mi je odnekuda poznat.

– To je neki tip koji se zove Dok Holidej.

– Dok Holidej! Pa, naravno, sad mi je jasno. Znam ga još od onda kada sam plovila na Misisipi. To je pravi džentlmen. I, bogami... vešt na revolveru.

Nastavila je još nešto da priča o Holideju ali Harkins je nije slušao.

Umesto toga, stajao je licem priljubljenim uz prozorsko okno. Toga čoveka ostavili su mrtvog ili skoro mrtvog na visoravni i trebalo je da ga vukovi dokrajče. Pa ipak, on nije mrtav nego živ i zdrav, toliko živ i zdrav da je njegov revolver oduvao Bili Jorka na onaj svet!

- Ali kako mu je samo uspelo da ...
- Mister Harkinse ...

Napravio se da je nije čuo a možda je nije ni čuo. Suviše je bio zauzet mislima. Nije mogao da shvati kako je Dok Holidej uspeo da preživi i da se konačno dočepa Tvin Forksa, ali to se ipak nekako desilo. Morao je verovati ono što je video sopstvenim očima.

Taj čovek na ulici bio je Dok Holidej i njegovo prisustvo značilo je opasnost za svakog čoveka koji je jahao sa poterom.

Čet Harkins je dobro znao šta mu valja raditi.

- Daj mi pantalone.
- Evo odmah.

Šiba se digla iz kreveta u koji se u međuvremenu bila vratila. Radeći u salunu na surovoj granici Divljeg Zapada, ona se bila navikla na nasilje i nasilnu smrt. Pucnji revolvera bili su za nju uobičajena muzika. Dobacila je Harkinsu njegovo odelo i zapalila cigaretu. Šteta što je ovaj najnoviji gost morao da ode. Plaćao je dobro a sem toga u ljubavni čin unosio je neku grubost koja joj se dopadala. Gledala ga je dok se oblačio i dok je zatezao opasač sa revolverom. Završivši oblačenje, prišao je čiviluku i skinuo svoj šešir.

– Kada ću te opet videti? – zapitala je.

- Uskoro – rekao je kratko.

Bacio je nekoliko novčanica na njen toaletni sto i uputio se ka vratima. Izašao je na galeriju i pošao niz stepenice. Mrlje krvi šarale su pod

saluna gde je Bili ležao ali se nije zadržao da od očevidaca čuje pojedinosti obračuna. Najamnik ranča „Dijamond“ probio se kroz gomilu ljudi i izašao na trotoar. Bacio je pogled na drugu stranu ulice. Šerifska stanica bila je osvetljena a kod privezišta stajao je konj natovaren sa dva leša. Harkins je žurno prišao svom konju i nervoznim pokretima odvezao mokre kajase od privezišta. Mlazevi kiše zasuli su ga kada je pojahao i pri čkiljavoj svetlosti retkih svetlosti poterao svoju crnu kobilu niz ulicu ka izlazu iz grada.

Kod prvog ugla skrenuo je prema severu i poterao konja uzanom blatnjavom sporednom ulicom koja je vijugala između tamnog niza udžera sklepanih od lima, dasaka i ter papira. Uličica se završavala poljanom na koju se dalje nastavljala prerija i nešto kasnije Čet Harkins je u daljini ugledao svetlosti ranča „Dijamond“.

*

Šerifov zamenik špicastog izgleda lica sedeo je za stolom. Holidej je Loketovog mladog zamenika sreo samo jednom i već tada je stvorio površan sud o njemu. Njegov prvi utisak bio je da je šerifov zamenik prilično labilna osoba, nezrela za to da ponese značku gradskog šerifa. Njegova pojava nije ulivala autoritet a pokreti su mu bili tromi i bezvoljni. Sve u svemu šerifov pomoćnik je bio beznačajna, anonimna, mirna, možda čak i plašljiva ličnost, ali svejedno, Dok ipak nije hteo da ga otpiše. Pod dobrom komandom Maler je ipak mogao biti koristan.

Šerifov pomoćnik je slušao dok mu je Holidej pričao o događajima na putu. Čuvar zakona ga je bez reči slušao, a kada je Dok Holidej zapitao šta

se desilo sa šerifom Loketom, on je digao obrve.

– Nije se vratio.

– ... Mora biti da je Perdi ubio Loketa pri povratku u Twin Forks – zaključio je Holidej. – Možda je računao da će, kada bezbedno stigne u grad, kod Loketa doći do neke vrste unutrašnje duševne borbe i griže savesti koja bi Perdiju mogla naneti štete. Uostalom, od samog početka Locket nije bio mnogo oduševljen tom poterom.

– Zašto ga je Perdi poveo sa sobom?

– Da potrebi da potreban autoritet. Ko će pitati šta se desilo ako šerif predvodi poteru? – Dok Holidej je zapalio cigaru. – Kako je Perdi objasnio činjenicu da se Locket nije vratio sa njima?

– Sve je izgledalo istinito i logično – počeo se prisećati Ed Maler. – Perdi i Bili Jork dojahali su u grad da podnesu izveštaj. Izjavili su da ste im se vi pridružili i da su zahvaljujući vštini i naporu uspeli da stignu Madera... i njegovu sestru. Po njihovom tvrđenju melez se suprotstavio hapšenju. Rekli su da se ponašao kao pravi zločinac... kao divlja zver. Potegao je, rekli su, revolver i počeo da puca. Jedan metak je pogodio vas a drugi Loketa. Onda je i on pao mrtav. Tako su oni ispričali i meni je to izgledalo prihvatljivo.

– A šta su rekli za devojkicu?

– Pitao sam za Vandu Madero – rekao je Maler. – Perdi je jednostavno odgovorio da je devojkica pobjegla kao divlja mačka. Predstavio je stvar tako kao da su pokušali da je stignu i objasne joj da je slobodna i da se bezbedno može vratiti u grad, ali ona je pobjegla glavom bez obzira. Nije htela ni da ih sasluša.

– Laž, gola laž. Pokušali su da je siluju! – izjavio je Holidej. – A namerali su i da je posle silovanja ubiju.

– Otkuda to znate?

– Kada su Perdi i njegovi razbojnici otišli, ona se vratila i pomogla mi da preživim. Previla mi je ranu i negovala me. Kao što vidite, šerife, dugujem joj život. – Holidej je povukao još jedan dim i izbacio opušak cigare.

– Ali ja bih vas pitao nešto drugo.

– Recite.

– Zar ne uvidate koliko ovaj događaj ide Perdiju na ruku?

– Kako? Kako to mislite.

– Perdi poseduje založnicu na Maderovo imanje. Hipoteku, je li vam jasno. Ako Džoni i njegova sestra nestanu, onda za njega nema nikakve prepreke da založnicu pretvori u pravo svojine na njihovu farmu. Ja mislim da mu je to bio glavni cilj.

– Pa on je to već učinio.

– Nije gubio vreme, bogami.

Maler je iz fioke svog pisaćeg stola izvukao jednu kovertu. – Ovo su zvanični dokumenti u kojima se najavljuje preuzimanje zemljišta za otplatu hipotekarnog duga, koje je potpisao lično Perdi. Moja je dužnost da te dokumente sutra deponujem u sud kada sudija Votkins dođe u grad. Kada se deponovanje izvrši i kada sudija stavi svoju zabeležku, Perdi će postati vlasnik Maderove zemlje... zakoniti vlasnik.

– Ali preuzimanje zvanično još nije okončano jer sudija nije stavio svoj paraf?

– Pa... zvanično nije...

– Zadržite te dokumente, Ed – predložio je Dok Holidej. – Zadržite ih u vašoj fioci jer neće ni biti potrebni. Hoću da kažem da po završetku ove noći Perdi neće biti u mogućnosti da preuzme zemljišta niti bilo šta drugo.

Maler se kolebao. – Moram da vas opomenem da se Lejf Perdi već ponaša kao vlasnik Maderovog imanja.

– Znam, – složio se Holidej. – Video sam da je zapalio njihovu kolibu i polomio ogradu. Njegova stoka već pase na Maderovim pašnjacima. Zna li šta, Ede? Mislim da je vreme da učinimo nešto u vezi sa Lejfom Perdi-jem!

Šerifov zamenik Ed Maler nije bio ni izbliza toliko alarmiran kao što je Holidej možda mislio. Dosta lenjo je zapitao. – A šta to imate na umu mister Holideje?

– Nešto vrlo jednostavno. Pošto je Lockett uzeo za pomoćnike ljude sa ranča Dijamond, vi možete da ovladate mene... Baš kao što me je Lockett uzeo za člana potere. Ja sam tada položio zakletvu a sada to mogu da učinim i pred vama.

– I onda?

– Onda ću poći na ranč „Dijamond“.

– Zašto?

– Da saslušam Perdija... i da se suočim sa njim.

– I ja ću poći sa vama – živnuo je Maler. – Mister Lejf Perdi mi već odavno sedi na glavi i, bogami, imaće da mi odgovori na dobar broj pitanja... i to će mi odgovarati ovde u mojoj kancelariji kao uhapšenik.

Holidej je ugasio opušak cigare. Možda je ipak pametno uradio što nije odmah otpisao šerifovog zamenika. Maler je bio lenj, mlitav i neodlučan ali je imao i svoje svetle trenutke. Uostalom, po ovih poslednjih nekoliko reči izgledalo je da ima više hrabrosti nego njegov pokojni prethodnik. Naravno, tek vreme će pokazati šta je tačno.

– Perdi nije tip čoveka koji će lako dopustiti da bude uhapšen – upozorio je Dok šerifa.

Nastalo je kratko ćutanje.

– Nisam ni mislio da jeste – rekao je Maler konačno.

– Onda da položim zakletvu – predložio je Dok.

– Dignite desnu ruku, mister Holideje – rekao je Maler zauzimajući zvaničan stav. Zamenik šerifa, Ed Maler, izgovarao je zakletvu reč po reč a Dok Holidej je ponavljao za njim. Nije mu to bilo prvi put. Od okršaja kod O-k Korala više puta je ponovio zakletvu čuvara reda i zakona. Kada je završio, Maler je otvorio jednu crnu ukoričenu knjigu i okrenuo nekoliko strana. Uzeo je pero i počeo da piše. – Uzgred da vam kažem upisaću vas za nagradu za ova dva bandita koje ste doneli. Uцена za Kraga je dosta velika ako niste znali. Ujutru ću telegrafisati da je pošalju ovamo.

– Napišite u tu knjigu da novac od ucene bude plaćen na račun Vande Madero – odredio je Holidej.

Ed Maler je nabrao obrve a onda slegnuo ramenima. – O'kej, ako vi tako kažete.

Na kraju je Holidej potpisao izveštaj u knjizi.

– Sad možemo poći – rekao je.

Maler je zatvorio knjigu i pružio ruku da dohvati šešir. Šerifov zamenik je prišao polici sa puškama i odabrao jednu sjajnu Vinčesterku. No tek što je uzeo pušku zastao je.

– Čujte Holideje, možda bi ipak trebalo da potražimo pomoć.

Holidej ga je nadmoćno pogledao. – Recite mi samo jednu stvar, zameniče: koliko ljudi bi po vašem mišljenju bilo spremno da uzme oružje u ruke i pođe sa nama da uhapsimo Perdija?

– Pa, ovako na brzinu...

– Samo biste traćili vreme... i vaše i moje – rekao je Holidej suvo. – Ja iz ovih stopa polazim... sa vama ili bez vas. Odlučite.

Maler je progutao pljuvačku. – Iđemo zajedno.

Dva čoveka su izašla u tamnu noć.

Zaslepljujuća kiša koja je lila kao iz kabla u međuvremenu je ustupila mesto magličastoj sitnoj tonji i Holidej je na nebu kroz tanku koprenu magle ugledao nejasnu siluetu meseca. Holidej i šerif su pojahali u mraku i poterali konje kroz žitko blato Glavne ulice. Prošli su kroz žuto svetlo Tamblvid saluna i uputili se prema dolini.

Izašavši iz grada, konjanici su krenuli starim kolskim putem koji je sada bio pretvoren u žitku baruštinu. Od gradskih svetlosti udaljili su se u pravcu ranča Lejfa Perdija.

Holidej je pokušavao da pogledom prodre iza ranča Dijamond ne bi li ugledao žar zgarišta onoga što je nekada bio dom Maderovih. Ali kiša je ugasila plamen. No znao je ipak da ništa od pokušaja nije ostalo neoštećeno, naprotiv, bio je uveren da je koliba uništena do temelja. Još jednom je hladni gnev stegao Doka Holideja pri pomisli na bezobzirnog Perdija i način kako je taj beskrupulozni čovek bio spreman da laže, pljačka i ubija samo da bi proširio svoje carstvo.

Put je na raskrsnici zavijao i nastavljao dalje uz žičanu ogradu Blundelovog ranča „Roling V“.

Konjanici su podboli konje u susret vetru i posle nepunog minuta pljusak ih je ponovo poškopio. Onda su se oblaci odjednom razišli i predeo je obasjala blistava mesečina.

Bacivši pogled preko zatamnelog sloja trave, Dok Holidej je ugledao svetlosti Perdijeve ranč kuće. Mnogo puta je imao prilike da vidi kuće imućnih rančera i ova se ničim nije razlikovala od standardnih domova dobro stojećih stočara. Bilo je to dvokatno zdanje nalik na zamak sa pogledom na dolinu. Mada je bio mrak,

iz daljine su se mogli nazreti četvrtasti kameni stubovi na koje se naslanjala velika nastrešnica iznad ulaznih vrata i prostrane verande.

Stigli su do visokog drvenog luka iznad ulaznih vratnica kroz koje se ulazilo na Perdijevo imanje. Dobro utaban i uredno održavan pošljunčen put vodio je do ranč kuće.

Oba konjanika jahala su lagano prilaznim putem. U tami oko njih mukala su goveda a nedaleko ispred njih čuli su šum nabujalog potoka. Put ih je vodio do mosta od brvana koji je spajao dve obale bučnog potoka i prešavši ga, konjanici su se uputili prema jednom visokom boru čija se silueta jasno ocrtavala pri mesečini.

Mukanje goveda je za trenutak prestalo a u istom momentu, kao po nekom dogovoru, utišao se šum vetra.

Predeo je utonuo u potpunu tišinu.

A onda, odjednom, kao da je nastala erupcija!

IX

Prvi kuršum zviznuo je iz mraka i pogodio konja koga je Dok Holidej jahao. Smrtno pogođen mrkov se zaljuljao i Holidej se bacio sa njegovih leđa pre nego što su još dva metka rasparala noćnu tamu. Pao je na vlažnu travu i već u padu izvukao revolver, a već mrtav konj srušio se u blago pored njega.

Ed Maler je i dalje neodlučno sedeo u sedlu.

– Dole! Sjaši – Povikao mu je Holidej.

Šerifov zamenik je i dalje sedeo široko razrogačenih očiju i tek posle sekunde ili dve pokušao je da okrene konja. Još dva pucnja su grmnula kao jedan iza stenja na levoj strani puta. Uplašeni Malerov konj se prestrašeno

uspravio na zadnje noge a jedan metak je pogodio policajca u ruku. Odmah zatim konj ga je zbacio i šerifov zamenik je pao na travu. Skoro plačući kao malo dete, maler je desnom rukom stisnuo ranu. Krv je mlazem potekla oko njegovih prstiju.

– Lezite! – naredio je Holidej.

Busijaši su ponovo otvorili vatru i kuršumi su se zarili u telo mrtvog konja.

– Gospode bože... – zacvileo je Maler, pokušavajući da izvuče revolver iz futrole.

– Mislim da ih ima trojica – promrmljao je Holidej. – Dvojica su iza onih stena, a jedan je iza nas na onom uzvišenju.

– Znači... da su nas uhvatili u unakrsnu vatru.

– Mislite li da se možete uhvatiti u koštac sa onim čovom iza nas?

– Ne znam... pokušaću...

– U tom slučaju ja ću zaći za leđa ovima iza stena – rekao je Holidej šerifovom zameniku. – Vi samo ležite na zemlji i s vremena na vreme opalite po neki metak prema uzvišenju.

Posle tih reči, Dok Holidej je počeo da puzi kroz travu da bi zašao iza leđa onih koji su se krili iza stena. Kretao se tiho kao senka.

Ostavši iza njega, Ed Maler je jedan za drugim ispalio nekoliko metaka prema uzvišenju, sprečavajući skrivenog busijaša da digne glavu. Napadači skriveni iza stena počeli su se dovikivati kada je Holidej neprimećen kliznuo niz obalu potoka.

Zaklonjen visokom obalom, zagačio je u zapenušanu vodu. Držeći revolver iznad hladne vode, pošao je nizvodno. Dno potoka bilo je klizavo ali je Holidej uspeo da održi ravnotežu i da nastavi lagani hod niz vodu do mesta gde se zapenušana voda kovitlala oko ogolelog korenja jedne vrbe.

Tu je izašao iz vode.

Čuo je kako se busijaši dovikuju i kako se njihove reči mešaju sa pucnjima pušaka i revolvera. Holidej se izvukao na ivicu potoka a onda se priljubio uz travu. Nalazio se tačno iza stena.

Stiskajući dršku revolvera, otpuzio je do prve stene, ogromne gromade tvrdog krečnjaka i priljubio se uz glatku, hladnu površinu. Oprezno, santimetar po santimetar pošao je oko stene i ugledao Krigera koji je stajao okrenut leđima. Plaćenik računa „Dijamond“ bio je zauzet punjenjem puške.

– Još uvek ne mogu da vidim onog nitkova, Čete – dozvao je Kriger drugog busijaša koji se nalazio niže niz stenu.

– Maler je ovde! – doviknuo mu je Harkins.

– I Holidej se mora negde nalaziti – rekao je Kriger.

– Holidej je ovde, Krigere! – rekao je Dok tiho.

– Grom i pakao! – prošaputao je Kriger očajnički.

– Baci oružje Kriger.

– Nosi se do đavola!

Kriger se naglo okrenuo i naperio pušku u očajničkom pokušaju da pogodi protivnika. No Holidej ga je jednim dobro ciljanim metkom pogodio tačno između očiju. Plaćenik sa ranča Dijamond zgrčio se preko puške i skljkao se na zemlju kao prazna vreća.

– Krigere! Šta se događa tamo? – doviknuo je Čet Harkins.

Holidej je stajao pored mrtvog Krigera. Začuo je grebanje čizama po tvrdom tlu.

– Krigere! Odgovori mi!

Čet Harkins je istrčao između dve stene.

Pošao je napred a onda stao kao

ukopan, zagledan u crni otvor cevi Holidejevog revolvra.

– Baci pušku ili ćeš biti mrtav kao Kriger – rekao je Dok Holidej. Njegov šestometak bio je naperen, zapet i spreman da opali. – Čuo si me Harkinse... baci oružje!

Čet Harkins je letimice pogledao Krigerovo zgrčeno telo. Otvorio je prste i puška mu je ispala iz ruke. Zatim je uplašeni čovek digao ruke ka nebu.

– Ne... ne pucaj! – zavapio je Harkins drhteći.

– Ko je tamo na uzvišenju?

– Slim... Slim Donavan – odgovorio je Harkins lukavo.

– Pozovi ga da dođe.

– Gospode bože, ne...

– Pozovi ga! – ponovio je Holidej. Prislonio je cev revolvra Harkinsu na grudi. – Reci mu da su Maler i Holidej mrtvi. Reci mu da može slobodno da dođe dole. I to brzo Harkinse... Zovi ga ili ću te ubiti ovde na licu mesta.

– O'kej... O'kej... pozvaću ga! – sitne graške znoja izbile su po čelu Četa Harkinsa i on je šakama napravio trubu oko usta. – Slime! Slime! Ovde je Čet! Dođi ovamo! Maler i Holidej su mrtvi... obojca su mrtvi. Dođi brzo!

Istovremeno je Holidej dozvao šerifovog zamenika. Dozvao ga je dovoljno glasno da ga Maler čuje ali ne toliko glasno da njegov glas stigne do uzvišenja.

– Pobrinite se za njega Ede.

Holidej je sačekao da se busijaš na uzvišenju uspravi. Video je kada je Donavan potrčao niz padinu i kada ga je šerifov zamenik oštrom komandom zadržao.

– Ni makac ili si mrtav, Donavane!

Iznenaden i uplašen, Slim Donavan je digao ruke u vis pred šerifovim za-

menikom koji je ustao iz trave pored mrtvog konja.

– Napred Harkinse! – naredio je Holidej, gurnuvši ga revolverom.

Holidej je poterao svog zarobljenika ka mestu gde je šerifov zamenik već stavljao Donavanu lisice na ruke.

– Huljo! – Graknuo je Donavan gnevno, videvši Četa Harkinsa. – Namamio si me u klopku.

– Gde je Perdi? – zapitao je Dok Holidej.

Harkins se počeo meškoljiti a Donavan je samo mrgodno ćutao.

– Mislim da bi za vas bilo bolje da progovoriš, Harkinse – upozorio ga je Holidej i pogledao ga na način koji nije obećavao ništa dobro.

– O'kej... – zabrblija je Čet Harkins. – Mister Perdi je... u kući. Očekuje me da se vratim i da mu saopštim... da ste mrtvi. Rekao je da Donavan i Kriger ostanu da vas zakopaju a da ja pođem da ga obavestim da je sve završeno kako valja... Eto.

– Koga još ima u kući?

– Nikoga – rekao je Harkins. – Svi ostali kauboji su u gradu...

– A gde će Perdi tačno biti... gde će te čekati?

Harkins je progutao knedlu pljuvačke. – to... To ne znam! Kunem se da ne znam, Holideje! Ne znam. Kada smo pošli on je uzeo pušku i ušao u kuću.

– On će, dakle, biti negde unutra naoružan za slučaj da njima ne uspe da izvrše nalog – pretpostavio je Maler. Pokretom glave pokazao je prema kući. – U ovom momentu on ne zna kako se događaj završio. Iz kuće ne može da nas vidi a sve što zna to je da je bilo pucnjave.

– Prema tome on će čekati u nadi da će Harkins pojaviti da ga obavesti – rekao je Holidej. – Pa lepo, umesto Harkinsa pojavio se ja.

– Kako stvari stoje, dvorište oko kuće osvetljeno je kao u po dana. Lampe su upaljene i izvešane na svakom uglu, tako da će vas videti na milju daleko.

Holidej je ispitivački pogledao Harkinsa. – Ali ako vidi da prema kući jaše Harkins, misliće da je sve u redu.

– Da, ali...

Holidej je ponovo osmotrio plaćenika. Harkins je na sebi imao upadljivu crvenu košulju i crne kožne pantalone. Stari klempavi sombrero pokriva mu je glavu i senčio lice.

– Skidaj košulju, Harkinse.

– Šta?

– Rekao sam skidaj košulju.

Videvši da nema kud, Harkins je otkopčao košulju i pružio je Doku.

– Skini pantalone! – naredio je Dok.

– Štttaa?

– Čuo si me! – presekao ga je Holidej britko. Osmehnuo se i potapšao se revolverom po šaci. – Harkinse, imaš dve mogućnosti: ili da ih skineš sam ili da ti presečem opasač jednim metkom. Biraj!

Ne želeći ništa da rizikuje, Harkins je skinuo pantalone i ostao da drhti u donjem vešu.

– Trebaće mi i tvoj šešir.

Holideje, ti si lud – zastenjao je Harkins.

– Mister Holidej za tebe, gade, – procedio je kroz zube Holidej.

Dok Holidej je brzo skinuo svoje odelo i navukao Harkinsovu košulju i pantalone. Zatim je na glavu stavio njegov šešir. Onda je pokazao pokretom glave ka mrtvom konju.

– Uzmi ono ćebe i ogrni se da ne nazebeš, Harkinse. Ne bih želeo da nazebeš i da budeš bolestan za sopstveno suđenje. To ne bi bilo zgodno, a?

– Ne, ne bi – složio se Maler.

– Pa... – okrenuo se Holidej šerifu.

– Kako vam izgledam Ede?

Maler ga je kritički osmotrio. – Mislim da biste izdaleka mogli proći za Harkinsa.

– To je sve što mi je potrebno – Holidej je bocnuo Harkinsa vrhom revolvera. – Gde su konji?

– Dole pored stene.

– Vi ostanite ovde da pazite na ovu dvojcu nevaljalaca, Malere – rekao je Holidej šerifu. – Neću se dugo zadržati.

Ostavio je šerifovog pomoćnika i uputio se mestu iza stene gde su stajali vezani konji. Prisetio se da Harkins jaše dugonogog mrkova i našavši ga između konja vinuo se u sedlo.

Poterao je konja prema ranč kući i sa svakim pređenim korakom svetlost lampi bila je sve jasnija. Za kratko vreme ušao je u krug obasjan žućkastim sjajem. Znao je da je primećen. Osećao je na sebi pogled skrivenih očiju.

Ranč kuća je počivala u potpunoj tišini kao osvetljeno groblje. Holidej je nastavio da jaše sve bliže i stigao do niza svetiljki na verandi. Tu je zastao i osvrnuo se oko sebe. Negde su lupnula vetrom zaletela vrata.

– Čete!

Glas je dolazio iz spavaonice za kauboje.

– Čete, jeste li sredili smutljivce?!

Holidejevo lice skrivao je širok klempavi obod sombrera i on je poterao konja pored svetiljki ka zamračenoj spavaonici.

– Naravno, mister Perdi. – Holidej je nastojao da oponaša Harkinsov način govora.

Dojahao je sasvim blizu spavaonice i tada su se vrata otvorila. Lejf Perdi se pojavio u otvoru vrata i spusti pu-

šku. Rančerovo lice razvukao je širok trijumfalan osmeh.

– Ovoga puta, nadam se, da se taj pasji sin neće povampiriti.

Na dvadesetak metara daleko, Holidej je zaustavio konja. Držao je glavu oborenu ali je ipak mogao da vidi žar cigare u Perdijevim zubima.

– Ovo ćemo morati da proslavimo, Čete – rekao je Perdi. – Cigare i vino. Dođi ovamo u moju kancelariju.

Holidej je izvukao revolver i digao glavu.

– Perdi, uhapšen si!

– Šta... šta je do đavola? – zinuo je Perdi sa nevericom i pobledo kao pepeo.

– Baci pušku!

– Holidej, ti... nemaš pravo... – zamucuo je Perdi još uvek zbunjen.

– Baci pušku ili si mrtav.

Napeti sekundi su prolazili pre nego što je puška uz zveket pala na pod.

– Gde su moji ljudi? – prošaputao je Perdi zbunjeno.

– Mrtvi ili uhapšeni. I ti si uhapšen i biće ti suđeno za ubistvo Džoni Madera.

– Za ubistvo jednog smrdljivog meleza?

– Džoni je bio bolji čovek od tebe, Perdi.

Perdi je zurio u Doka sa osmehom na usnama. – Nijedna porota me neće osuditi zbog jednog meleza. Gubiš vreme.

– Osudiće te. Ako ne za to, onda za ubistvo šerifa Loketa.

– Morao sam... da ubijem Loketa – procedio je Perdi promuklo. – Moglo se desiti da po povratku u grad nešto zabrlja.

– Znam. A sada pođi u štalu da uzmeš konja.

Perdi je lagano pošao ka štali praćen Holidejem. Pred vratima je zastao.

– Otvori vrata! – naredio je Dok Holidej.

Perdi je širom otvorio vrata. Svetlost je preplavila unutrašnjost.

– Uzmi konja iz prve pregrade! – Naredio je Dok. – Tu je i sedlo na ogradi.

Perdi je pružio ruke da uzme sedlo. Znoj mu je rosio lice. – Holideje, zar ne možemo nekako da se nagodimo?

– Nema nagodbe.

– Ja sam bogat čovek, ti to znaš.

– Znam, ali pravda mi je važnija od tvojih para. Ti treba da visiš!

Perdi je dohvatio sedlo i ispustio ga. Praveći se da hoće da ga dohvati, on se sagnuo i munjevito zavukao ruku pod kaput. U njegovoj ruci ble-snuo je mali crni „deringer“, ali je Dok Holidej već zatezao oroz svog šestometka. Pucanje je zatresao štalu i

N.O.V.O!

vestern roman

koji će od januara

1991. godine izlaziti

svakog 5-og u mesecu,

zabaviće vas dragi čitaoci

kao i naši romani istog žanra:

DOK HOLIDEJ i ŠEJN

Perdi je udarom metka odbačen na ogradu pregrade. Holidej ga je gledao kako klizi niz grubo tesane daske i mrtav pada u seno.

Nekoliko trenutaka kasnije odjahao je preko dvorišta u noć.

*

Bila je prošla ponoć kada je Dok Holidej ušao u predvorje hotela i probudio dremljivog portira. Pre toga je sa Malerom smestio Harkinsa i Donavana u zatvorske ćelije gde je trebalo da ostanu do suđenja. Time je afera Perdi bila završena. Kada se dobro odmori, pobrinuće se za Vandu Madero.

Portir je protrljao oči i razvukao lice u najljubazniji osmeh.

– Oh, gospodin Holidej. Očekivali smo vas i mogu vam reći da je za nas velika čast što ćete odsesti kod nas. Doduše u Tvin Forksu nema drugog hotela ali...

– Dobro, dobro, ne pričajte mnogo čoveče, umoran sam. Hoću sobu, kupatilo i posle toga osam časova mira i tišine.

– Razume se, mister Holideje, kao što rekoh, očekivali smo vas. Vaša soba je broj sedam, naša najlepša soba sa kupatilom i krevetom za...

– U redu, dajte mi ključ – prekinuo ga je Dok.

– Ovaj, ključ je gore... Soba je otvorena jer vas tamo čeka jedna osoba.

Holidej je nabrao obrve. Jedina osoba koju je u Tvin Forksu pozna-

vao bila je Vanda. Okrenuo se da pođe uz stepenice ali ga je portir zadržao.

– Mister Holideje, ovde je nešto za vas.

Izvukao je ispod tezge niklovani „kolt“ sa drškom od slonovače. – Ovdašnji puškar je ovo kupio od Bili Jorka. Saznao je da to pripada vama i doneo ga je pravom vlasniku.

Holidej je uzeo svoj revolver i odmerivši ga u ruci, stavio ga u futrolu a revolver Kejna Kraga stavio na pult. – Evo, ovo ćete dati puškaru. To je pištolj bandita Kejna Kraga i neki kolekcionari će za njega platiti dobru cenu.

Zatim se okrenuo i pošao uz stepenice. Pred vratima sebe je zastao i oslušnuo. U sobi je vladala tišina i on je lagano pritisnuo kvaku i ušao. Samo jedna stona svetiljka osvetljavala je odaju diskretnom svetlošću ali je Dok odmah prepoznao svog posetioca.

Bila je to Vanda Madero. Ležala je u postelji sa crnom kosom rasutom po jastuku. Njegov ulazak ju je probudio.

– Oh, Dok, najzad si došao – rekla je mazno.

*

Kada se sutra kasno probudila, Vanda Madero je bila sama. Jedini znak da je te noći još neko ležao u postelji sa njom, bio je otisak glave na jastuku pored nje.

Dok Holidej je već bio daleko od Tvin Forksa.

– KRAJ –

HOGAR STRAŠNI

by
Dik Browne

OVO JE ZA-
DATAK OPA-
SAN PO ŽI-
VOT!

VUČI ČEMO SLAMKU
DA VIDIMO KO IDE...

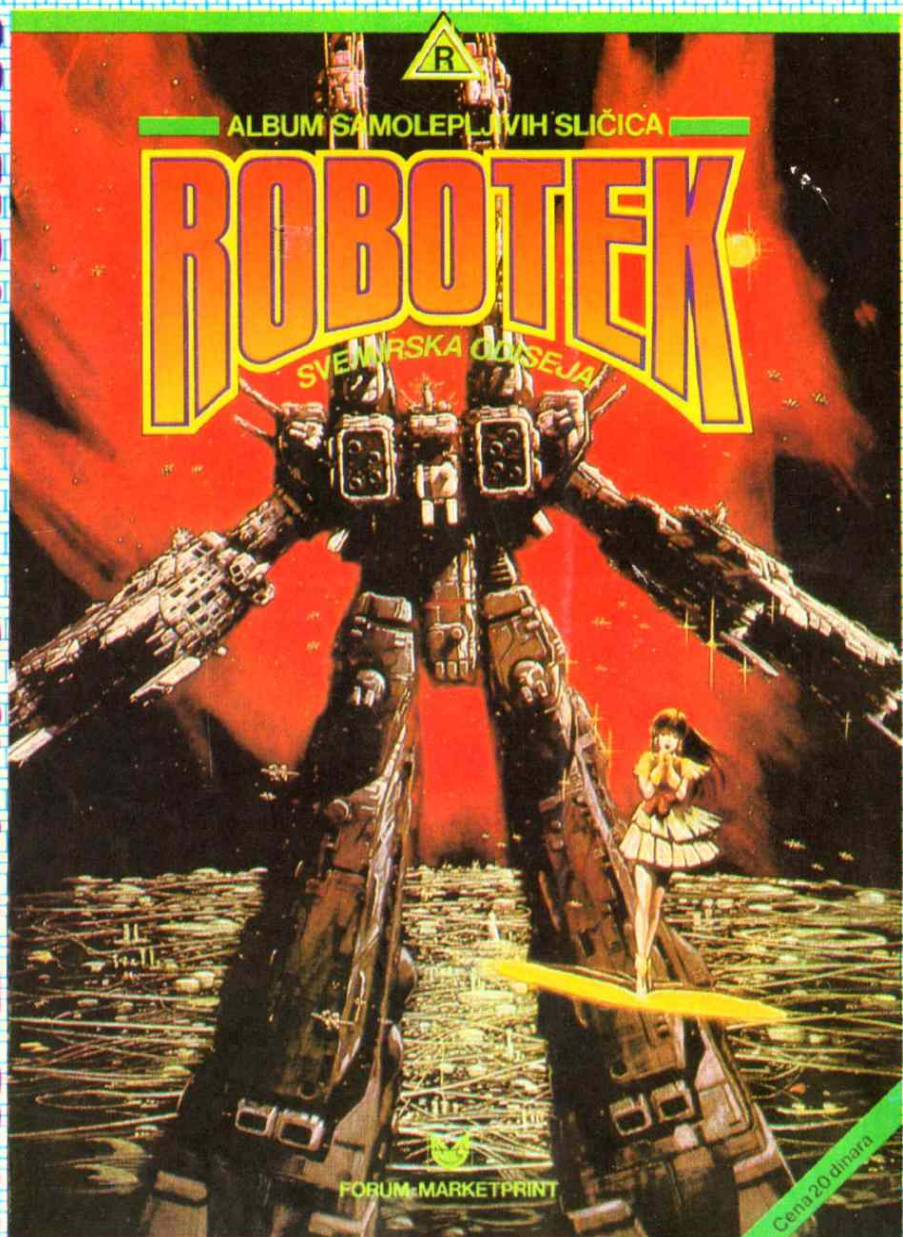
LAKI EDI,
TI SI TAJ SRE-
ČKOVIĆ!

Dik
Browne
3-22

u prodaji A·L·B·U·M

NOVO! u prodaji A·L·B·U·M

samolepljivih sličica NOVO!

samolepljivih sličica